

M.I. PETRIA

EDENA

Prolog

De câteva zile, fetiţa de cinci ani îşi urmărea tatăl vorbind cu omul care avea grijă de grajdurile sale şi îl vedea dispărând în spatele acestora, ca apoi să apară ţinând de căpăstru un cal masiv. Luciul pielii lui făcea razele să se reflecteze ca într-o oglindă şi muşchii se contractau la fiecare pas, creând un dans propriu.

Teama şi curiozitatea se întâlneau în inima necunoscătoare a copilei, dar nu se dădea înapoi de la îndemnul mut de a-l urmări când antrena şi alerga minunatul animal. Şi asta nu era totul, căci emoţia o făcea să tresară la orice obstacol mai înalt decât ea, şi îşi ţinea cumpătul cu greu. Tare o mâncau tălpile să fugă spre ei şi să-l roage pe conte să o înveţe şi pe ea jocul care-l făcea atât de fericit. O piedică invizibilă îi tăia însă elanul.

Acea zi a descoperirii ei se petrecea când stătea după o grămadă de fân, lăsată acolo de un îngrijitor. Cu ochii tot timpul în alertă, de data asta uitase de precauţie şi tresări vinovată când îşi auzi tatăl cum o strigă. Uimitor, vocea lui nu dădea de înţeles că ar fi fost supărat pe ea. Nu ştia nici măcar ce o dăduse de gol, poate rochia cu care o obligase mama să se îmbrace de dimineaţă. Se simţise uriaşă, dar ameninţarea Evelinei o făcuse să renunţe la plângeri şi la planul de a îmbrăca hainele fratelui ei, Alex.

— Edena, nu mai sta ascunsă acolo, că te văd, bubui vocea contelui către fiica sa. Doi ochi curioşi îl cercetau şi nu păreau deloc intimidaţi de ceilalţi, de aceeaşi culoare. Două orgolii se înfruntau în tăcere, lăsând curiozitatea să se instaleze, fiecare dornic să-l citească pe celălalt. Cine te-a învăţat să stai ascunsă şi să asculţi pe la colţuri? Nu ştii că nu-i frumos să spionezi?

Privind minunăţia cu priviri violete şi o claie de păr negru, simţi furnicături în mâini să o ridice de la pământ şi să o îmbrăţişeze.

— Nu este colţ şi nu te spionam, doar priveam, spuse îmbufnată micuţa mogâldeaţă cu mult aplomb.

La naiba, o fetiţă trebuie să se joace cu păpuşile, nu să se arate fascinată de antrenarea cailor, îşi spuse contele Frederiko. Dar nimic nu-l mai surprindea când era vorba de Edena. Încă de când începuse să

facă primii paşi, îşi depăşise fraţii mai mari prin isteţime şi agerime, făcea numai pozne, încât niciodată nu avea genunchii neloviţi şi nebandajaţi. Îi privi rochiţa şi zâmbi. Nici volănaşele delicate nu păreau să o impresioneze, sau albastrul care concura cu cerul. Era atât de stângace în ea! Pesemne, Eveline o ameninţase cu ceva, altfel pantalonii lui Alex ar fi fost pe ea, strânşi cu vreo curea sau bretele.

— Ce te aduce pe aici, prinţeso? Nu ai pe cine să baţi la cap? o întrebă tatăl, lăsându-se la acelaşi nivel cu ea. Mutriţa ei era îmbufnată şi puţin mai avea să nu izbucnească în lacrimi de furie, iar pumnişorii se strângeau, gata de atac. De multe ori aceştia se opriseră în figura vreunuia dintre băieţi.

— Vreau să mă înveţi şi pe mine să călăresc! Porunca îl amuză şi îşi lăsă capul pe spate râzând. Fetiţa asta ştia să ceară.

— Nu-ţi plac lucrurile pe jumătate. Aşa e, scumpo? Oftă. Nu ştiu ce o să mă fac cu tine. De un lucru sunt sigur. Fetiţa clipi curioasă. Vedea veselie în ochii lui, dar nu ştia ce avea să-i spună. O să te învăţ să mânuieşti caii, chit că mama ta îmi va pune pielea în băţ.

Două braţe micuţe şi iuţi se prinseră de grumazul puternic şi abia reuşi să se echilibreze sub dinamica lor.

— Mulţumesc, tăticule! Voi fi cea mai bună, te voi face mândru că m-ai învăţat.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, Edena. Teamă mi-e că promisiunea asta îmi va aduce neplăceri în timp. O ridică în braţe şi o aşeză pe spatele calului. Acesta întoarse curios capul şi nu păru deranjat de povara sa. Se pare că te place, altfel te-ar fi anunţat. Râsul dulce şi fericit al fetiţei îl umplu de bucurie şi nu-l lăsă inima să o mai coboare mult timp din şa.

Era uimit cât de repede învăţa fiica sa, făcea echipă cu calul său şi-l strunea ca un călăreţ cu experienţă. Cu timpul nu îl mai aştepta lângă gard, ci o găsea în spatele acestuia, cu frâiele în mână şi cu nerăbdarea de a-i da comanda să alerge mai tare. Îi anunţase pe îngrijitori să o supravegheze şi niciodată nu era lăsată singură. Ochii cunoscători înregistrau fiecare progres şi sentimentul era împărţit între mândria de a-şi vedea copilul atât de talentat, şi nemulţumirea că niciunul dintre băieţi nu împărtăşea acelaşi entuziasm.

— Tati, într-o zi voi ajunge mai bună decât tine, îl asigurase Edena cu o încredere care creştea din ce în ce mai mult.

— Deja eşti mai bună, iubito. O văzu dând pinteni şi ţâşni ca o

săgeată de lângă el. Obstacolul rămase în urmă și se încruntă cât de departe ajunse.

Dimineață avusese o discuție cu Eveline. Se posomorî când își aminti. Se simțea prins la mijloc. Adora să-i vadă fericirea Edenei reflectată în ochi, dar nu voia nici să se certe cu soția sa. Îi reproșase că nu vedea cu ochi buni participarea fetei la antrenamente. Dăduse semnale de enervare când îi precizase că este un comportament inadecvat pentru o tânără, trebuia să învețe să se comporte și să devină o soție bună când îi va veni timpul. Nu o contrazisese, îi spusese doar că nu credea că era decisivă pasiunea fetei, și cu timpul se va stinge și se va alătura tinerelor de vârsta ei.

— Sper să ai dreptate, deși mă îndoiesc. Fiica ta îți seamănă și este extrem de capricioasă și încrezătoare în forțele ei. Nu are aceleași preocupări ca fetele de vârsta ei, și asta mă sperie îngrozitor. Nici măcar Alex și Albert nu pot ține pasul cu ea. Îi domină și îi joacă cum vrea. Cred că Dumnezeu de data asta a greșit, mormăi contesa nemulțumită.

— Nu arunca vorbe aiurea, nu-ți stă în caracter! o mustră contele, privind-o încrunt.

Soția sa nu fusese niciodată prea evlavioasă, dar tonalitatea și reproșul îl deranjară într-o măsură foarte mare. Abia când se arătă rușinată sub răceala privirii lui, contele decise că era momentul să încheie subiectul.

Contesa îi interzisese apoi Edenei să mai calce pe la grajduri. Din punctul de vedere al celor doi complici, măsura era ridicolă. Oricât o mustra, tânăra tot reușea să se strecoare și să facă ce voia. Frederiko o acoperea și faptul că vedea în el un aliat, sporea și mai mult încrederea fetei în ceea ce făcea.

Cea mai fericită zi fusese pentru tânără participarea la o competiție ecvestră alături de susținătorul ei. Genunchii i se muiaseră de emoție când îi văzuse pe călăreți și pe cai cum ieșeau în șir indian și aplauzele nu mai conteneau cu elogierea lor. În fața ochilor îi apăruse imaginea ei și a calului său. Adrenalina îi vâjâise cu putere prin vene, amenințându-i inima să-i spargă timpanele. Niciodată nu mai simțise un asemenea sentiment înălțător și acolo își promisese că va participa și ea în calitate de jocher în anii următori. Nu mai era mult, era atât de bună în ce făcea, încât în orice moment ar fi intrat, era convinsă că ar fi ocupat un loc fruntaș.

CAPITOLUL I

Câţiva ani mai târziu

Soarele se strecura cu greutate printre ramurile îmbrăţişate ale bătrânilor arbori care împrejmuiau cu conştiinciozitate reşedinţa contelui de Roy. Frumuseţea peisajului invita trecătorul să se oprească, preţ de câteva clipe, să admire priveliştea plină de culoare şi mirosul îmbietor al florilor. Tufele de trandafiri se semeţeau precum nişte prinţese alintate şi împrăştiau cu dărnicie din bogăţia lor. Din când în când, câte o pală de vânt le atingea pletele şi ele se mişcau năstruşnice, unduindu-se mlădios.

La nici doi paşi de aceste minunate plante, pe o bancă, care împletea rusticul cu modernul, stăteau două tinere. Una dintre ele era o blondă drăguţă, cu ochii mari, temători şi o construcţie destul de firavă. Cealaltă avea părul numai inele, de un negru ca noaptea, care se revărsa neglijent pe spatele îngust şi invita mâna să-l cuminţească

Anna îşi privea îngândurată verişoara mai tânără şi cugeta la vorbele acesteia. Împlinise douăzeci şi unu de ani şi peţitorii nu întârziau să îi dea târcoale, astfel încât, la ultimul bal obosise să danseze şi să răspundă avansurilor venite din partea unor domni pe care chiar nu-şi dorea să-i aibă în preajmă. Norocul ei fusese că Edena o însoţise şi astfel, seara fusese mai uşor de suportat. Năstruşniciile fetei aveau darul de a-i aduce zâmbetul pe buze şi de a privi altfel viaţa. Deborda de o energie molipsitoare pe care o răspândea asupra tuturor. Mai tânăra sa însoţitoare prefera compania mătuşii din partea tatălui şi mai tot timpul şi-l petrecea la ferma acesteia. Dar iată că-i făcuse Annei o bucurie mare şi o însoţise la ultimul bal. Avea nevoie de ea şi nu se sfia niciodată să i-o spună. De multe ori o scosese din încurcături.

Anna îşi pierduse ambii părinţi într-un cumplit accident în urmă cu doi ani, şi de atunci, unchiul Frederik, conte de Roy, o luase în casa lui, considerând-o fiica sa, devenindu-i de altfel, şi tutore. În Edena găsise o soră mai mică, cu o firea atât de schimbătoare, încât nu ştia niciodată la ce să se aştepte din partea ei. Când aceasta intra într-o încăpere, fascina pur şi simplu şi nu părea deloc deranjată de privirile languroase care o urmăreau neîncetat. Ochii de culoarea violetelor sclipeau de vioiciune şi bună dispoziţie, iar mişcarea corpului voluptuos şi suficient de înalt, imita un dans, al cărui rol şi-l asuma cu

mândrie.

Annei îi era teamă de fiecare dată când năstrușnica sa verișoară se îndepărta. Spera să își stăpânească tumultul tineresc și nu avea să cadă în plasă vreunui seducător. Nu se sfia să-i dea sfaturi, deși de fiecare dată, fata îi demonstra că nu era ce voia să pară. Apoi roata se schimba. Fără să mai insiste, Anna se lăsa purtată în direcția indicată cu măiestrie de verișoara ei și devenea subiectul discuției. Era o tactică bună. Edena o practicase de multe ori când se afla unde nu voia. Din personaj principal devenea personaj secundar.

— Dintre atâția domni, nu a reușit niciunul să te intereseze? întrebă cu interes Edena și scrută pajiștea care se abandona privirii admirative. Zulufii, aranjați când plecase de acasă, începuseră să se lase încet peste ceafa delicată. Căderea lor o deranja și tot încerca să-i așeze la loc. Oftă și renunță. Doar nu toate fetele erau înzestrate cu cochetăria.

— Ți-ai făcut părul să arate ca un cuib de barză, îi spuse Anna râzând. Nu mai băga mâinile prin el. Doamne, Edena! Arăți ca după somn. Ce ai făcut de l-ai deranjat așa?

— Ei, lasă! Nu-i nicio problemă, știi că nu-i place nici lui să fie ținut strâns. Să revenim la discuția dinainte. Dădu nervoasă din mână, căci nu suporta ca altul să-i arunce în față slăbiciunile și defectele. Roșcovanul care se lipise de scaunul tău, mai ceva ca o ventuză și te privea fascinat, nu ți-a plăcut? Nu te poți plânge că ai fost lipsită de atenție.

— Nu, deloc! îi mărturisi Anna, scuturând din cap și vrând să scape de orice amintire. Era atât de insistent, încât l-am călcat de câteva ori, și el, nimic. Râsul cristalin al Edenei sună ca un clopoțel aducător de bucurie într-o noapte de Crăciun. Dar tu, micuță ștrengăriță, ce făceai pe terasă cu îndrăznețul viconte de Mandie? Studie chipul diafan al fetei și insistă asupra ochilor schimbători.

— Doar socializam și ne amuzam. Răspunsul fu aruncat fără nicio opreliște, semn că nu trebuia să o îngrijoreze pe Anna. Deci, Făt-Frumos nu a apărut nici acum, rosti gânditoare Edena și îndreptă subtil subiectul în altă direcție. Cum ar trebui să fie, blond, brunet, înalt, frumos și bogat? Anna o intriga mereu. Deși nu era de o frumusețe ațâțătoare, totuși avea o strălucire și o finețe care îi atrăgea pe bărbați. Și cu toate acestea, nu reușise niciunul să o prindă în capcana lui. Era extrem de distractivă și nu se plictisea cu ea niciodată.

Erau apropiate de vârstă și nu o pisălogea cum făcea contesa de fiecare dată când se întorcea acasă pentru o scurtă vizită. Și-ar fi prelungit cu bucurie vizita la conacul familiei sale numai să fie în preajma ea. Din păcate, avea alte îndatoriri.

— Nu caut un prinţ, ci un bărbat adevărat, care să mă respecte şi să aibă grijă de mine. Durerea provocată de pierderea părinţilor i se citea pe chipul drăgălaş şi trist. Cât despre frumuseţe, aceasta atrage după ea şi alte inconvenienţe, pe care eu nu le pot ignora. Bărbaţii sunt de cele mai multe ori egoişti şi rar se întâmplă să existe vreunul fidel în rândul lor. Citise multe cărţi şi cunoştea şi câteva tinere căsătorite de curând, ai căror soţi, nici nu aşteptaseră să se usuce bine cerneala de pe certificat, că le și înșelau. Sau mai rău, își păstraseră amantele dinainte și le vizitau în casele dăruite de către ei. Așa ceva nu voi accepta niciodată.

— Parcă ai avea cine ştie ce experienţă încât să-i caracterizezi atât de aspru, o mustră Edena, fără să cunoască natura răzvrătirii verişoarei ei. Nedumerirea i se citea cu uşurinţă pe chip. Oricum, tati nu te va lăsa să te căsătoreşti cu oricine. Până la urmă eşti fiică de conte şi vezi foarte bine că formalităţile contează cel mai mult în societatea noastră. Din păcate!

Anna o privi cu atenţie şi simţi cum admiraţia începea să încolţească în sufletul ei. Isteţimea Edenei ieşea întotdeauna la suprafaţă şi nu se sfia să-şi declare punctul de vedere. Avea să dea multă bătaie de cap familiei sale, și asta până vreun curajos avea să o subjuge. De asemenea, îi aprecia pasiunea pentru cai. Edena participa la curse nebuneşti alături de bărbaţi antrenaţi, fără ca părinţii săi să bănuiască pe unde umbla odrasla lor. Sau se prefăceau.

Anna era convinsă că unchiul Frederiko era la curent cu ce făcea fiica sa cât stătea la sora lui, Angella. Doar aveau acelaşi spirit liber.

Femeile aveau dreptul să urmărească cursele de cai din tribună, dar ca spectatori, rol pe care Edena îl respingea vehement. Dorinţa de a conduce și a instrui bidiviul era atât de mare, încât tânăra era capabilă de orice sacrificiu, numai să fie în preajma lor. Cu cât stătea mai departe de animale, cu atât devenea mai irascibilă. Balurile erau o corvoadă, trebuia să se prefacă că se simte bine şi să compună o faţă binevoitoare înaintea pretendenţilor la mâna ei.

— În seara aceasta este balul dat de vicontele de Lois şi soţia sa. Ai auzit de ei? o întrebă Edena afişând un aer neputincios.

Anna se gândi puţin şi păru că îşi reaminteşte ceva.

— Cred că i-am întâlnit la un bal. Sunt cam de vârsta alor tăi? Şi-i amintea foarte bine. Doamna foarte atrăgătoare şi vorbăreaţă, făcuse glume pe seama înţepatelor domnişoare bătrâne, în timp ce domnul se evaporase imediat ce sosiseră şi nu-l mai văzuse decât când o luase de mână pe soţia sa ca să plece acasă. Ea nu păruse deranjată de lipsa lui de atenţie, dimpotrivă. Atitudinea lor îi dăduse mult de gândit Annei.

— Nu ştiu cum sunt. Deşi se cunosc, părinţii mei nu i-a avut în casă până acum. Sau cel puţin cât am stat eu prin preajmă. Oftă. Apoi îşi lăsă privirea să se piardă în depărtare. Un stol de păsări îi atrase atenţia. Invidie pe loc zborul lor, căci erau libere să facă ce vor. Nu ştiu cât mai rezist în ritmul ăsta, reveni Edena cu privirea pe chipul Annei. Doamne, cu ce ţi-am greşit de mă pedepseşti cu petrecerile astea istovitoare.

Dramatismul din voce şi aerul debusolat o amuză pe Anna. Râse din toată inima. Edena era o senzaţie. Întotdeauna o privea cu fascinaţie, o adora pur şi simplu. Se apropie şi o sărută pe obraz cu zgomot, nedumerind-o pe tânără.

— Pentru ce a fost asta? o întrebă curioasă şi contrariată. Câteodată, Anna era aşa de stranie!

— Că îmi eşti dragă şi eşti frumoasă de mă laşi fără răsuflare. Un motiv foarte puternic să-mi doresc să nu fi fost bărbat. Trebuia să lupt să te cuceresc şi inima mea săraca ar fi fost făcută praf.

Nu glumeşte, realiză Edena. Totuşi vocea dădu altă explicaţie cuvintelor verişoarei ei.

— Ei, exagerezi! complimentul îi aduse o uşoară îmbujorare. Deşi era obişnuită de atenţia celor din jur şi, de multe ori nu lua în seamă vorbele meşteşugite, de data asta, fără să recunoască, chiar îi plăcură.

— Nu exagerez deloc, şi o ştii prea bine. Îi făcu cu ochiul ştrengăreşte. Oricât îţi displace să participi la bal, totuşi trebuie să mergem să ne pregătim.

Cu părere de rău, Edena era de acord. Şi totuşi întinse coarda.

— Ar fi prea mult din partea mea să-ţi cer să mă acoperi în seara asta, nu?

— Să nu îndrăzneşti! o avertiză în colţul gurii Anna.

Cele două tinere se îndepărtară braţ la braţ, lăsând natura să-şi

atragă alţi vizitatori paşnici sau vorbăreţi.

*

Reşedinţa londoneză a lui Willard Charles, duce de Chad, trecea una dintre cele mai somptuoase case care putea fi văzută pe acea stradă, şi nu erau puţine la număr. Flancată de uşile care se deschideau numai la comanda făcută din blazonul nobiliar, îi dădea vizitatorului un sentiment de rezervă şi, dacă aceasta nu se deschidea după a doua lovitură, era semn că nu se dorea prezenţa în reşedinţă.

Ceea ce atrăgea atenţia ca un magnet şi îl putea face pe vizitator să mai insiste, era minunatul parc care împrejmuia casa şi oferea o desfătare a ochiului greu de egalat. O simfonie de culoare şi parfum era de ajuns să arunce o vrajă şi să trezească invidia şi celui mai nepăsător om. Natura lucrase în deplin acord cu mâna iscusită a grădinarului şi crease un rai, prin care se plimba în voie un pârâiaş. Razele păreau fascinate şi se reflectau hipnotic în unduirea apei.

În mijlocul acestei oaze trăia acest bărbat mândru, de o frumuseţe întunecată. Nicăieri nu se simţea mai bine şi mai relaxat ca aici, leagănul copilăriei sale şi spera, şi al copiilor săi. La cei douăzeci şi nouă de ani ai săi, începea să se gândească la moştenitori, avea nevoie de continuitate, îi ajunsese cât hoinărise în căutare de aventuri, care-l satisfăceau cu aceeaşi viteză cu care uita şi partenerele sale. Firea sa arogantă şi nestăpânită îl ducea cu gândul la o soţie timidă şi supusă, care să nu-i dea prea mare bătaie de cap, cu descendenţă nobilă, frumoasă şi inteligentă. Slavă Domnului, avea de unde alege! Era considerat unul dintre cei mai râvniţi burlaci ai Angliei şi nu doar datorită înfăţişării, ci şi bogăţiei şi rangului său. Hotărât lucru, viitoarea ducesă trebuia să fie demnă de titlul şi bogăţia lui! Indubitabil!

Aşezat comod într-un fotoliu elegant şi extrem de încăpător, încât ar mai fi putut intra şi o altă persoană, Williard îşi savura paharul de whisky, lăsându-şi gândurile să alerge nestăpânit. Aşa se relaxa de fiecare dată. Apoi începu să-şi făcea planuri pentru următoarele săptămâni. Afacerile îi mergeau de minune, iar pasiunea pentru cai îl îndemnase să achiziţioneze un armăsar de rasă Arab. Îşi întinse picioarele lungi şi deja se vedea călărind cu sălbăticie magnificul armăsar. Nerăbdarea îl agita. Nu se bucurase încă de el. Dar ce să facă, obligaţiile sociale îl ţinuseră departe, altfel era de mult în şa. Era bine venit balul vicontelui de Lois, poate se mai domolea, puţină socializare

nu-i strica. Îi promisese vicontelui că va figura printre persoanele prezente şi nu-şi putea dezamăgi prietenul.

*

Seara se lăsase cu încetineală peste Londra, lăsându-le doamnelor privilegiul de a se aranja pentru evenimentul mult aşteptat. Acestea, înveşmântate în toalete luxuriante, îşi expuneau cu mândrie nurii, ţinându-şi soţii de braţ care se împăunau precum minunatele păsări. Atmosfera era caldă, prietenoasă, iar gazdele întâmpinau pe toţi invitaţii cu multă deschidere şi amabilitate, demonstrând că educaţia şi rafinamentul făceau front comun într-o lume prea pusă pe etichetat. Sunetul muzicii umplea încăperile şi opulenţa stătea mărturie clasei invitaţilor.

Familia contelui de Roy, compusă din capul familiei, contele Frederik, contesa Evelin, cei doi fii, Albert şi Alex, Edena şi Anna, nepoata lor, îşi făcu prezenţa puţin după ora zece. Toţi erau remarcabil de atrăgători, sorţii lucraseră la foc continuu în contul fiecăruia, tinerii bărbaţi necăsătoriţi semănau fiecare cu câte unul dintre părinţi, iar Edena era copia mamei sale, doar culoarea ochilor era ca a contelui. Trăsăturile din cale afară de atrăgătoare, erau doar o faţetă a persoanei ei, căci dincolo de acest aspect, se ascundeau mândria şi răzvrătirea, dovada clară a descendenţilor ei scoţieni. Nu se putea spune acelaşi lucru despre Anna, care îşi păstra candoarea şi drăgălăşenia unei copiliţe, aspecte evidenţiate de rochia vaporoasă de culoarea cerului, prinsă cu o fundă delicată cum cerea moda.

Se făcuseră întâi prezentările, păstrându-se rigiditatea impusă de etichetă, deşi privirile lungi alunecau pe chipurile şi decolteurile mult prea îndrăzneţe şi făceau hainele să stea incomod pe trup. Bărbaţii rămăseseră prinşi într-o discuţie, în timp ce femeile îşi făceau loc printre invitaţi şi se opreau pentru schimburi de amabilitate cu câte o cunoştinţă. Era ştiut faptul că soţiile şi guvernantele trebuia să vegheze necontenit tot balul. Acelaşi lucru făcea şi contesa de Roy, avea două tinere sub lupă şi amândouă erau la vârsta măritişului. Privirea ascuţită îi căzu brusc pe fiica sa, Edena. Firea aprigă şi aprinsă a acesteia nu era nevoie să-i fie aţâţată de un fapt, ci ieşea din matcă imediat ce se ivea ocazia. Era imposibil să nu se lase prinsă într-o discuţie, nu ţinea cont de convenienţele sociale şi era de părere că între bărbat şi femeie trebuie să existe egalitate. Milita pentru acest drept şi o striga de fiecare dată când avea posibilitatea să o afirme.

Multe priviri nedumerite şi încruntate atrăgea şi numai intervenţia tatălui o mai făcea să domolească tonul, privirea lui cântărea cât toate obiecţiile fraţilor şi mamei sale.

Contesa se văzu nevoită să insiste cu aceeaşi idee când văzu nerăbdarea fiicei sale. Nu trebuia să-i spună ceva, era de ajuns să o privească şi să-i citească semnele, nici măcar splendida rochie aurie care o servea ca pe o regină, nu o mulţumea.

— Edena, nu te hazarda în discuţii care nu te privesc şi să nu acorda mai mult de două dansuri unei singure persoane. Nu pleci nicăieri fără încuviinţarea noastră! Şi stai, Dumnezeului, relaxată! Parcă eşti un arc. Se întoarse apoi spre Anna. A, şi este valabil şi pentru tine! Ridică mâna şi tăie orice încercare a Edenei de a protesta. Nu vreau să mă văd nevoită să pledez pentru nevinovăţia voastră.

Educaţia primită de tânără părea să nu fi avut vreun beneficiu major asupra ei, căci era de nestăpânit câteodată. La fel ca pasiunea nebunească pentru cai. Părinţii crezuseră că, odată cu trecerea timpului, exuberanţa ei va mai scădea, dar se înşelaseră, era de nestăvilit. Contesa nu îşi imagina cum din doi băieţi, niciunul nu era pasionat de aceste animale, în timp ce zburdalnica fată le însuşise această pornire spre sălbăticie, nepotrivită pentru o tânără. Deşi fusese înzestrată cu o frumuseţe fără cusur, extrem de feminină şi fragilă, Edena nu era deloc conştientă de puterea ei şi nu se simţea deloc comod în rochii, preferând pantalonii şi cămăşile.

Frumuseţea fetei umplea mamei sufletul de mândrie, dar şi de teamă. Vedea foamea prost mascată a bărbaţilor şi de multe ori rezistase tentaţiei de a-şi vărsa paharul în capul cuiva. Poate contele de Lincess era cel vizat. Deşi îşi ţinea logodnica de braţ, ochii îi colindau nestingheriţi pe decolteul obraznic al fiicei sale. Obraznic chiar, căci îi surprinse Edenei privirea şi îi făcu cu ochiul.

Dacă era să respingă cu putere ceva, aceasta era pentru Edena să-i facă pe plac unui bărbat. Iar îndrăzneţul de conte o lăsa total rece, cu toată înfăţişarea lui atrăgătoare. Simplul gest de a-i întoarce spatele şi a-l ignora era un motiv suficient de puternic pentru acesta de a nu mai insista pe moment.

Contesa îi înţelese mişcarea, îşi roti apoi privirea prin încăpere şi poposi asupra unor chipuri, unele cunoscute, altele nu. Iată-l pe unul foarte înalt, deşirat chiar, şi cu o faţă cam turtită, cum se apropie de grupul lor şi făcu o reverenţă, destul de reuşită pentru dimensiunile

lui. Atenţia lui era îndreptată spre Edena. Nu acelaşi lucru se putea spune despre ea. Total dezinteresată.

Fata asta va ajunge să placă pe careva? se gândi încruntată mama.

— Andrei, Viconte de Strouby! Sunt de-a dreptul încântat să vă cunosc, scumpă domnişoară. Se năpusti asupra mâinii adoratei lui şi o ridică la buze, îndrăznind să-i sărute monturile fine. Gestul lui păru că o surprinde pe Edena. Ce au toţi în seara asta? o lovi deodată un gând. Spre lauda ei, reuși să nu-și smulgă mâna. Ce lipitoare! Buzele semănau cu o ventuză, îşi simţi mâna umedă şi un fior de neplăcere o atinse. Vă cer permisiunea să îmi acordaţi următorul dans, continuă acesta.

Mai erau două prezenţe feminine, dar nu o învrednici pe niciuna cu vreun cuvânt sau privire. Părea total absorbit. Edena se confrunta cu două sentimente contradictorii: pe de o parte ar fi vrut să-l împingă mai departe de ea, pe de alta ceva îi spunea că ar putea să o înveselească.

— De ce nu, se auzi, deşi nu-şi explică nici ea pornirea asta. Rigiditatea mişcărilor lui îi produse un chiot, pe care cu greu reuși să-l domolească. Își aruncă privirea asupra mamei sale şi o văzu destul de relaxată, semn că-l găsea pe tânăr destul de agreabil.

Fie de data asta, gândi. Mâna îi poposi într-o secundă într-o palmă uriașă și transpirată. Dori să o smulgă, dar el păru că nici nu sesizează mişcarea.

Următoarele minute valsă cu o voioșie care se vedea foarte bine pe chipul frumos. Buclele prinse într-un coc lejer, rochia care-i accentua feminitatea și bustul adânc, creau imaginea seducătoare a unei făpturi de vis.

Sărmanul viconte îşi simţea faţa în flăcări de când se apropiase de ea. Era ca un trofeu cu care se putea lăuda în faţa prietenilor săi. Parfumul aţâţător îi umplea plămânii și sudoarea se prelingea nestingherită pe frunte. Dorise să danseze, cu toate că se simţea atât de nesemnificativ și numai gândul că o putea atinge, îl împinsese spre acest gest. Se simţea prost că paşii nu-l mai ascultau, chiar se împiedică de câteva ori, și doar privirea ei întrebătoare îl mai echilibră.

Nu departe de această scenă, Anna și contesa discutau degajate despre lumea din jur. Ochii agili ai doamnei mai experimentate scrutau sala și analizau fiecare detaliu, insistând pe tinerii necăsătoriţi. Atenţia

îi stărui un timp pe un bărbat a cărui ţinută şi înfăţişare era atât de diferită de a celorlalţi. Ceva la el o obliga să insiste.

— Fiul căpitanului Jack nu se dă în lături să-şi arate colţii ascuţiţi prin sălbăticia pe unde și-a petrecut o bună bucată din tinereţe. Draga mea, acest bărbat este putred de bogat, făcu un semn discret spre cel indicat, dar cam atât este de admirat la el, stătu puţin în cumpănă şi apoi continuă… poate şi faptul că este atrăgător, dar circulă multe zvonuri, și nu prea bune, aşa că fii cu ochii în patru. Se simţea nevoită să-şi prevină nepoata.

Ochii Annei se îndreptară spre bărbatul indicat. Nişte ochi întunecaţi o fixară insistent şi curios, fără a ţine cont de reguli.

— Oare el nu ştie că nu-i frumos să se zgâiască aşa, mormăi Anna în barbă.

O răscolea acea privire, cu toate că era mult mai departe de ele. Şi ceea ce îi spusese mătuşa mai înainte îi suna obsesiv în urechi. Văzu trupul masiv al bărbatului care diminuă distanţa din câţiva paşi şi se apropie precum un atacator asupra prăzii sale. Păru că nu-l interesa atenţia celorlalţi care încercau să intre în vorbă cu el, ci nonşalant se apropia de tânăra care stătea atât de retrasă în colţul ei, alături de contesă. O astfel de frumuseţe nu putea să-i scape, trebuia să o invite măcar o dată la dans.

— Doamnelor, permiteţi-mi să mă prezint: François Gilbert. Vocea puternică completă tabloul schiţat de mintea Annei. Luă mâna întinsă a contesei şi făcu o reverenţă plină de respect, apoi atenţia i se îndreptă spre tânăra însoţitoare, care nu dădea niciun semn că ar fi fost interesată de prezenţa lui.

Hm, asta se va schimba în curând, își promise bărbatul.

Palma delicată a fetei îi furnică pielea, se aplecă şi-i dărui un sărut apăsat pe degetele subţiri. Îi simţi freamătul uşor ca o bătaie firavă din aripă. Citi emoţia şi surpriza în ochii ei mari, apoi degajat îi eliberă mâna. Căldura era încă acolo şi își promise că avea să o mai simtă cât de curând.

— Domnule, am auzit multe despre dumneavoastră. Tatăl dumneavoastră ne-a povestit despre aventurile pe care le-aţi trăit. Uimitor pentru un tânăr să se arunce aşa, fără teamă, în inima junglei. Tânărului nu-i scăpă înţepătura contesei, dar nu ripostă. Jungla îl învăţase să fie precaut.

— Este o onoare să îi cunosc familia contelui. Cât despre

aventuri, nici jumate nu sunt adevărate. Tata nu se sfieşte să le umfle.

Cu siguranţă nu semăna cu niciunul din sală. Nici măcar nu se obosea să strângă vreo mână întinsă de ceilalţi bărbaţi. Fără doar şi poate că tânărul nu ţinea cont de rigorile societăţii şi nu făcea reverenţe pentru a intra în graţiile cuiva, indiferent de rangul acestuia.

Făptura retrasă a Annei îi atrăsese atenţia imediat ce intrase. Nu era de o frumuseţe clasică, frapantă, la modă, dar lui i se păru că nu există alta mai frumoasă. Buclele blonde şi mătăsoase erau aşezate cuminte de-a lungul unei feţe ovale şi delicate. Îndrăznise şi nu regreta.

— Cer permisiunea să dansez cu domnişoara. Ochii întunecaţi şi cercetători se îndreptară spre contesă, iar aceasta încuviinţă discret.

Femeii mai vârstnică nu-i scăpă privirea curioasă a tânărului.

— Anna, își murmură numele tânăra, deranjată că întrebarea trebuia adresată ei, nu mătușii. Bărbatul o cântări din priviri indescifrabil.

— Sigur, dacă Anna este de acord, continuă contesa. Fata îl urmă cu paşi grei şi se simţi apoi condusă într-o notă destul de autoritară către ringul de dans.

Mişcarea lor nu trecu neobservată. Câteva capete se întoarseră și analizară curioase perechea.

Nu departe, Edena dansa cu însoţitorul ei, însă ochii ei înregistrau fiecare detaliu al balului, printre ai cărui protagoniști se afla şi draga ei verişoară. Se părea că Anna nu era imună la farmecele acelui bărbat, căci zâmbea, în timp ce acele braţe puternice o ţineau prea aproape de pieptul lui. Prea aprobe chiar. Privirea îi rătăci pe ei cu curiozitate.

Se eliberă de tânărul său însoţitor, care nu mai contenea cu mulţumirile şi se îndreptă spre grupul, unde fratele său mai mare discuta cu un bărbat a cărui statură era impresionantă. Nu-l cunoştea. Cine era? O astfel de statură i-ar fi atras atenţia până atunci. Nu ar fi uitat-o. Degaja un magnetism uluitor. Paşii ei se opriră chiar în spatele lui.

— Albert, scumpule? Dacă mai vru să spună ceva, nu-şi mai aduse aminte. Rămase cu ochii ţintă spre minunăţia din faţa ei, care se întorsese curios, imediat ce inflexiunile vocii ei îi atinse timpanul. Doamne, ce operă de artă! Trăsăturile puternice, evidenţiate de un verde crud o analizau foarte atent. Înalt la un metru nouăzeci îi întrecea pe majoritatea din sală şi îi făcea inima să palpite nervos. Nu

mai văzuse un asemenea bărbat, gâtul i se transe dureros şi simţi cum stomacul i se făcu ghem.

Nici el nu păru imun. O fixă cu mare interes. Ochii experţi înregistrară imediat firea ei pătimaşă şi jucăuşă, sprâncenele i se ridicară provocator şi admirativ.

O, tânăra asta sigur va da de bucluc!

Chipul angelic era finisat de trăsături senzuale, menite să pună inima unui bărbat pe jar. Şi a lui începuse deja să se împiedice şi să joace în acordurile melodiei ei. Dorinţa de a apuca minunăţia din faţa lui deveni apăsătoare. Privirea i se abătu asupra părului negru ca smoala şi, într-o imagine îndepărtată, se văzu acoperit de mătasea lui. Un nod parşiv îi îngreună respiraţia şi un semn de întrebare se strecură în mintea fascinată.

— Albert, cine este creatura aceasta divină? întrebă fără să o scape din priviri.

Două perechi de ochi se fixau, se cercetau şi transmiteau inflexiuni ce nu ar fi fost recunoscute cu voce în faţa nimănui. Într-un timp aşa de scurt, lumea se aplatizase şi luase forma celor doi tineri.

Albert analiza imaginea şi înregistra ochii avizi ai ducelui o inspectau fără jenă pe sora lui mai mică. Îl cunoştea pe Willard şi ştia că nicio reprezentantă a sexului frumos nu rămânea nepăsătoare în faţa lui. Şi cel mai grav i se părea curiozitatea de pe chipul frumos al Edenei. Nedumerire, mirare şi surpriză! Într-un cuvânt: pericol! Nu o văzuse niciodată redusă la tăcere, pur şi simplu nu scotea niciun cuvânt, ci doar îl privea, înecată în acel verde atât de mişcător şi înşelător. O cunoştea şi nu se lăsa impresionată prea uşor.

Deşi starea lui era aceeaşi ca a tinerei şi sângele îi alerga năvalnic prin trup, ducele, graţie experienţei de viaţă, găsi puterea să-şi stăpânească pornirea de a lua ce îi plăcea fără prea multe insistenţe. Îi luă în schimb mâna şi o duse la buze. Ochii continuară să-i cerceteze chipul şi îi citi uşoara tresărire a venei de la tâmplă. Şi o înregistră.

— Permite-mi să ţi-o prezint pe sora mea, Edena. Scumpo, Excelenţa Sa, Willard Charles, duce de Chad. Tânăra se înclină şi făcu o reverenţă care, cu siguranţă, ar fi umplut-o de mândrie pe domnişoara Melanie, guvernanta ei.

— Încântată, Excelenţă! Ochii ei se perindară cu îndrăzneală pe chipul sculptural al bărbatului, parcă dorind să memoreze toate liniile

şi colţurile făpturii din faţa ei.

Ca o concluzie la ce descoperise, sprânceana lui Williaed se ridică întrebător, dându-i o notă de amuzament. Mintea începea să urzească planuri şi să vadă dincolo de seară şi bal. De unde acest interes atât de brusc? Doar o vedea pentru prima dată. Nu conta. Simţea primele semne ale atracţiei cum puneau stăpânire pe trupul lui şi se instalau cu lejeritate. Fiecare detaliu al chipului ei îl pozã şi-l depuse într-un sertar al amintirilor. Când avea să rămână în intimitatea casei lui, urma să deschidă lăcătul şi să analizeze în detaliu fiecare trăsătură şi colţ ascuns din chipul acela atât de bine creat.

Îşi simţea prin degete mii de furnici invadatoare. Ar fi vrut să o ia din acel loc şi să o cunoască mai bine, să vadă dacă chiar era reală şi nu era o plăsmuire a imaginaţiei. Nu dorea ca viaţa să i se complice, dar presimţea că planurile făcute cu câteva ore mai înainte, nu mai aveau aceiaşi valoare. De ce trebuia ca această minune de fată să fie fiica contelui de Roy? Nu erau prieteni, se întâlneau la diferite ocazii şi schimbau câteva amabilităţi, şi poziţia contelui nu era de neglijat.

Dar mai ştia că niciodată nu lăsa să i se scurgă printre degete o astfel de ocazie.

— Permite-mi să o invit pe frumoasa ta soră la un dans! îi văzu încruntarea viitorului conte, sprâncenele groase se întâlniră, creând o prelungire de culoarea tuşului. O ameninţare surdă răzbătu dincolo de orice cuvânt.

Fraza sună mai mult ca un ordin şi nu ca o rugăminte. Fără să fie intimidat, o direcţionă către celelalte perechi, cuprinse de veselia momentului. Abia dacă îi ajungea până la umăr. O ţinea mult prea aproape, braţele o împresurau ca o iederă şi era conştient de privirile contrariate din jurul său, dar nu-i păsa. Dacă nu ar fi existat blestematele de reguli, ar fi gustat din nectarul gurii ei, din buzele acelea ispititoare care îl îndemnau să le atingă, freamătul lor îl invitau să le liniştească. Roşul niciodată nu i se păruse mai ispititor. La dracu'! O încurcase.

Cu greu reuşi să-şi ia privirea de pe ele.

— Spune-mi, scumpo, unde ai stat ascunsă până acum? îi atinse lobul delicat şi îi primi fericit tremurul, apoi îi presă delicat obrazul de haina fină. Câţi ani ai?

Nu că ar fi contat. Martor îi erau bătăile accentuate ale inimii care jucau în acelaşi ritm cu muzica din salon.

— În colivia aurită a tatălui meu, milord.

Mirosul lui îi invada simţurile şi simţea primii fiori cum dansau în acorduri proprii. Şi am nouăsprezece ani, adăugă abia auzit. Ce-o apucase? îi venea greu să-şi dezipească faţa de textila scumpă a bărbatului. Nu ştia ce o apucase de era aşa de pierdută şi lipsită de bun simţ. I se încreţea carnea pe ea la fiecare mişcare şi îi vâjâiau urechile. Şi nu putea să dea vina pe muzică, ceilalţi se comportau normal.

— Adevărat grăieşti, râse destul de tare Williard, încât atrase atenţia celor din jur.

Îi plăcea franchețea ei. Muzica îi oferea motivul unei apropieri mult mai mari şi profita. Sângele îi alerga prin vene ca la o cursă pierdută de sub control. Micile atingeri îi trimiţeau semnale şi-l ameninţau. O mână mică şi delicată se odihnea pe umărul lui, iar cealaltă devenise ostatică în palma lui mare. Profită de un pas greşit şi o trase mai aproape. Îi simţi pulsul alert. Se linişti. Nu era singurul prins în acest vârtej.

De obicei, partenerii de dans trebuia să iniţieze o conversaţie. Pentru ei însă, tăcerea spunea atât de mult, nu era nevoie de cuvinte să descrie jocul celor două trupuri care se căutau şi se găseau în mişcările unduioase.

Edena adora să danseze şi descoperea că ducele de Chad era un maestru al acestei arte. Apropierea ieşea din convenienţe şi urma să primească mustrări. Câteodată merita să mai și riște, se gândi. Îl percepea ca pe un bărbat autoritar, arunca porunci cu uşurinţă. Apoi îşi aminti cum o smulsese de lângă Albert şi o trăsese pe ringul de dans. Se încordă, iar el o simţi instantaneu, dar nu-i dădu voie să se depărteze, ci o ţinu încătușată în căldura pieptului puternic.

Privirea ageră a ducelui se îndreptă spre rudele Edenei şi profită de neatenţia lor, angajate într-o discuţie cu mai multe persoane. Nici ea nu sesiză mişcarea vicleană, decât atunci când se trezi pe terasa plină de trandafiri. Şi ca nimeni să nu-i deranjeze, o duse în spatele tufelor bogate. O ascunzătoare destul de bună pentru un cuplu dornic să scape de privirile incomode ale celorlalţi.

Tânăra scrută cu atenţie împrejurimile şi se încruntă.

— Milord, nu cred că am făcut bine să ne îndepărtăm atât de mult, iar părinţii mei vor deveni neliniştiţi când îmi vor observa lipsa. Inima îi bătea emoţionată, nu mai simţise o nelinişte atât de mare niciodată, poate la vreun concurs de echitaţie, dar asta îi spunea

altceva. Bărbatul o bulversa, o făcea să-şi piardă cumpătul, parcă era un vrăjitor care îşi întindea vraja asupra ei şi o purta unde voia el. Acum înţelegea eroinele din cărţi, sacrificiile lor.

— Prinţeso, nu ţi se va întâmpla nimic! Încă, gândi, citind crisparea din privirea ei. Mâna se opri să-i mângâie obrazul cald şi catifelat.

Edena simţi atingerea blândă, dar hotărâtă a acelei mâini mari care păru că ştie exact ce face. Reuşi cu greutate să-şi întoarcă faţa. O forţă invizibilă o îndemnă să fugă cât mai putea de atingerea lui, iar alta să se lase atinsă şi dezmierdată.

Un zâmbet îi flutură pe buze lui Williard, recunoscu respingerea ca fiind nesigură, şi cu fermite, îi întoarse chipul spre el. Nişte ochii mari îl priviră uimiţi, curioşi şi… dornici. Simţi cum se pierde în imensitatea lor.

— Lasă-mă, rosti tânăra tremurător. Raţiunea păru să mai funcţioneze.

El nu-i băgă în seamă vorbele, erau nesemnificative pentru ce avea de gând să facă. Se simţi ca un foc de artificii gata să se aprindă. Emoţiile se reflectau ca o oglindă în privirea ei.

— Doamne, iubito, eşti un vis! Mă mir că nu ai fost răpită până acum. Nu o să te pot lăsa să pleci, dacă nu te sărut măcar odată. Nu cerea voie. Era obişnuit să ia tot ce-şi dorea. Cu fermitate, îşi lăsă buzele peste gura ademenitoare. Păru derutată pentru o clipă, pentru ca apoi foamea bărbatului să o acapareze. Se deschise ca un boboc în calea primelor raze. Buzele se căutau, ale ei inocente, ale lui experimentate. Nectarul ei îl îmbăta şi îl făcea să uite cine era el, cine era ea şi unde se aflau. Doar simţea. Inocenţa ei îl aţâţa şi-l înnebunea. Limba lui catifelată şi poruncitoare o tatona şi o subjuga cum niciun alt bărbat nu o mai făcuse. Fiori fierbinţi se răsândeau în fiinţa ei, în acelaşi ritm cu sărutul cotropitor. Se simţea prinsă în capcana întinsă cu atâta isteţime de acest bărbat dominator. Putea face ce voia cu ea. Într-un timp aşa de scurt, uitase de reguli, de educaţie şi de părinţi. Dorea gura bărbatului să continue să o posede pe a ei şi să-i simtă mirosul puternic de parfum devenit una cu suflarea ei. Jarul se întindea ameninţând-o să se transforme în scântei. Era prizoniera lui! Mâinile ei se îndreptară fără nicio oprelişte spre părul negru ca abanosul, îl răsfiră cu îndrăzneală şi se minună de asprimea lui. Doamne, îşi pierduse până şi ultimul gram de ruşine! Acest gând o făcu

să se dezmeticească şi-l împinse, punând o mică distanţă între ei. Abia putea să mai respire. Trase cu putere aer în piept ca un om care tocmai a fost salvat de la înec.

— Îmi pare rău! Nu trebuia să permit asemenea libertăţi, îngăimă Edena. Mâna pusă pe buze îi tremura şi roşeaţa încântătoare îi oferi ducelui un tablou minunat care-l unse pe suflet. Era atât de frumoasă când ochii îi sclipeau de nelinişte şi dorinţă! Ducele cu greu îşi ţinu în frâu pornirea de a o lua din nou în braţe şi a-i stăvili focul aprins de el.

În schimb, preferă să o abordeze în alt mod.

— Nu trebuie, iubito. Ești făcută special pentru a fi iubită şi adorată. Eşti o făptură plină de pasiune și sărutul ăsta tocmai mi-a întărit convingerile. Nu trebuie să o ascunzi de mine. Cere-mi!

Edena se încordă şi făcu un pas în spate. Cu cât era mai departe de ea, cu atât mai repede putea să-şi recapete stăpânirea de sine. Cuvintele lui o deranjară şi simţi o mâncărime în palmă. Exact ca atunci când se lua la bătaie cu fraţii ei. S-ar fi liniștit dacă palma ei s-ar fi oprit cu putere în neobrăzata faţă.

— Milord, ar fi de preferat să vă păstraţi părerea pentru dumneavoastră. Eu nu sunt interesată deloc să vă aflu opinia.

— Ești o mică ipocrită, scumpo! Degetul arătător îi contură delicat obrazul îmbujorat. Dacă nu ai fi fost văzută în preajma mea, jur că te-aş fi luat pe sus şi te-aş fi dus într-un loc ascuns. M-aş fi bucurat de fiecare secret al fiinţei tale delicate şi ţi-aş fi arătat ce înseamnă să fii în braţele unui bărbat. Mângâierea posesivă se lăsa în decolteul îndrăzneţ, punctând fiecare vorbă.

Se simţi împins şi instantaneu o usturime cauzată de o palmă furioasă îl smulse din starea excitantă în care se afla. O merita şi sentimentul că mersese prea departe era mai puternic decât lovitura. De obicei, femeile recurgeau la acest gest pentru a fi apoi prinse şi adorate. Nu era cazul tinerei din faţa lui. Emana furie prin toţi porii, părea o furtună dezlănţuită. Câţiva zulufi scăpaţi din agrafe îi încadrau nestingheriţi faţa, creând o imagine mult prea periculoasă pentru un bărbat cu libidoul ducelui.

— Stai departe de mine! îi porunci un deget lung şi gingaş chiar în faţa ochilor. Dacă nu, o să te acuz de abuz şi nu cred că va face bine niciunuia dintre noi. Planurile astea măreţe aplică-le pe altcineva care îşi doreşte. Eu nu caut să am în compania mea mitocani. Se înclină cu

ironie şi-n chip maiestuos, ieşi din scenă, lăsându-l pe duce cu o urmă pe obraz şi cu alta pe orgoliu.

Williard îşi atinse falca, îşi pierduse minţile preţ de câteva minute, care valoraseră mai mult decât toate orele petrecute cu fostele iubite. Privi gânditor după ea până când se contopi cu noaptea. Nu se mai comportase aşa cu o femeie. Nu fusese nevoie. Era de ajuns să zâmbească şi se lăsau subjugate de farmecul şi frumuseţea lui. Se simţea ca un idiot, nu trebuia să-i facă propunerea aia, era prea repede, o speriase cu înflăcărarea lui. Şi se mai lăuda că răbdarea era printre calităţile lui fruntaşe. Dar şi el era speriat ca naiba!

Cine putea să-l condamne? Fusese de ajuns să îşi ridice minunata privire spre el şi lumea lui interioară devenise un butoi clocotitor care tindea să ţâşnească pe margini. Se aplecase şi luase, gustase din fructul copt, îi citise emoţiile furtunoase şi se înfruptase din dorinţa ei, fără să mai ţină cont de ceva. Profitase de indecizia ei. Curiozitatea şi pasiunea stăpânită îl făcuseră să se dezlănţuie şi urechile îi vâjâiseră mai ceva ca un furnal.

*

Din fericire, nimeni nu observase lipsa Ednei. Şi ca o măsură de precauţie, toată seara stătuse în preajma familiei sale. Din când în când, privirea ei era atrasă de o pereche de ochi verzi care nu o pierdeau din raza lor vizuală. De fiecare dată când încerca să se sustragă, o sprânceană se ridica ironică ca semn că-i înţelegea jocul. Lupta voinţelor începuse, se auzeau sunetele săbiilor celor două mândrii. Dacă cineva observase, nu spunea nimic. Scena era liberă ca ei doi să se războiască. Balul servise doar pentru o încrucişare de drumuri şi era de văzut unde se sfârşea şi cine ieşea învingător.

Seara se terminase şi toată lumea era fericită, dar obosită. Aproape. Numai Edna era neliniştită, se lupta cu propriile gânduri şi emoţii. Aştepta ca ceilalţi să se retragă în intimitatea dormitoarelor. Dorea să pună şaua pe cal şi să dea o tură sălbatică prin ţinut. Era miezul nopţii, dar nu-i păsa, era momentul ei favorit, avea nevoie de întunericul nopţii, de sofegiul greierilor şi clipocitul lacului, adăpostit pe domeniul familiei.

Voia ca vântul să o elibereze de gânduri. Febra ce o cuprinsese nu-i dădea pace, stomacul era precum un ghem şi emoţii necunoscute o răscoleau cu dinţi flămânzi. Ştia cine era răspunzător, dar nu se simţea pregătită să recunoască că acel bărbat o bulversase ca nimeni

altul. Simplul gând îi aducea pe buze gustul lui şi o făcea să tânjească ca un om înfometat

Isis îi simţise starea de nelinişte şi începuse să freamăte. La cel mai mic îndemn se puseseră în mişcare. Formau un tablou unic, nu mai exista feminitate, fineţe, ci viteză, vibraţie şi membre care se contractau şi se întindeau într-un dans fluid, lăsând fără suflu orice privitor curios. Însă nu era nimeni în jur să privească spectacolul. Luna stătea ascunsă şi, din când în când, mai îndrăznea să arunce câte o privire spre aceste fiinţe ale nopţii care alergau mâncând pământul.

Apariţia acelui chip mândru şi nespus de frumos o făcuse să simtă emoţia şi vibraţia primilor fiori care alergau nestingheriţi precum nişte copii zburdalnici. Fusese de ajuns să o atingă. Citise dincolo de faţeta impusă de educaţia aleasă. Era conştientă că voinţa ei scădea în preajma lui Williard. Risca să piardă ceea ce era mai de preţ: libertatea. Nu se identifica cu celelalte fete de vârsta ei, dornice să se căsătorească şi să îşi îndeplinească datoria conjugală, ci se vedea stăpână pe viaţa ei, pe grajdurile ei pline de cai, dornici să participe la curse, ca şi stăpâna lor. Adrenalina atingea cote maxime numai când era în şa, şi era absolut convinsă că o astfel de pasiune nu avea egal.

Reuşise să se înscrie şi să participe la concursuri datorită mătuşii Angella. Înzestrată cu o personalitate debordantă, aceasta era mândră că nepoata ei îi moştenise dragostea pentru bidivi. O ajutase şi o susţinuse, chiar dacă părerile ei erau în contradicţie cu Frederiko, fratele său. Grajdurile de la ferma sa adăposteau nu mai puţin de zece cai de rasă, pe care Edena îi îngrijea tot timpul cât stătea acolo. Visul amândurora era să-i înmulţească şi să-i dreseze pentru a avea cât mai mulţi în competiţii.

Deghizarea tinerei era foarte dificil de realizat şi oricât de bărbăteşti îi erau hainele, trăsăturile armonioase şi delicate frapau şi atrăgeau atenţia. Era o chestiune de timp până să fie descoperită. De aceea, prefera să stea departe de privirile iscoditoare ale spectatorilor sau a celorlalţi concurenţi. După fiecare întrecere se refugia într-un colţ şi aştepta deliberarea. Îşi încasa câştigul şi pleca înainte să se strângă mulţimea curioasă. Nu simţea niciodată nevoia să audă încurajări sau felicitări. Trăia momentul victoriei sau eşecului şi nu dorea să-l împartă cu cineva.

Ce era mai rău era faptul că Edena nu-şi mai găsea locul în casa părintească. Balurile nenumărate erau o povară, o obosea prefăcătoria

şi atenţia la detalii. Ura rolul tinerei în căutare de soţ, pe care trebuia să-l joace zi de zi. Se folosea foarte mult de ironie, deşi ştia că uneori jignea persoane care nu meritau un asemenea tratament. De aceea, încercase să evite acei pretendenţi timizi, care îşi luau inima în dinţi şi o invitau la dans. Fâstâciţi din cauza dezinvolturii ei, greşeau paşii şi o amuzau cu stângăcia lor. Aproape imediat regreta impulsul nebunesc care îi provoca un hohot de râs. Nu erau ei vinovaţi că ea avea alte planuri.

Cu un an urmă, contele de Samewrey o asaltase cu atenţiile lui. Era un bărbat extrem de atrăgător şi fermecător, se simţea bine în preajma lui, râdeau şi spuneau povestioare amuzante. Dar când îi mărturisise intenţia de a o lua de soţie, Edena îi spusese franc în faţă că nu îl vedea ca pe un soţ, ci ca pe un prieten. Oricât insistase, tânăra nu se lăsase convinsă de avantajele unei căsătorii. Îşi amintea vorbele contelui care nu fuseseră tocmai blânde. O aşteptase în birou şi îi ţinuse o pledoarie, pe cât de scurtă, pe atât de acidă.

— Frumuseţea nu ţine o viaţă întreagă. Ar trebui să te maturizezi și să îţi stabileşti priorităţile. Bărbaţii buni îşi caută soţii blânde şi isteţe. Refuz să cred că dintre toţi cei care te curtează, nu există unul care să nu se încadreze în limetele impuse de exigenţele tale.

Şi după atâta timp, Edena îşi amintea acea privire pătrunzătoare și minuţioasă care parcă încerca să-i ghicească intenţiile și cele mai ascunse gânduri. Un fior de teamă i se strecurase perfid în suflet. Totuși nu o constrânsese cu nimic, ci o avertizase că lucrurile puteau lua oricând o altă direcţie.

Scăpate de sub control, gândurile se perindau nestingherite prin mintea tinerei. Goana nebună reuşise oarecum să o mai liniştească şi tumultul sufletesc îşi pierduse din putere. Epuizaţi, ea și calul se întoarseră la grajduri în cea mai mare linişte, sperând să nu le fi observat cineva lipsa în miez de noapte. Grăjdarii erau obişnuiţi cu ieşirile ei nocturne, nu li se mai părea ceva neobişnuit şi nu deschideau niciodată subiectul în faţa contelui. Tânăra era iubită şi protejată.

Descălecă fără nicio greutate şi duse bidiviul în boxa lui, îl felicită şi îl răsplăti cu o bătaie afectuoasă pe grumaz. Paşii apăsaţi şi alerţi o îndreptară apoi către intrarea din spate, pe care numai servitorii o foloseau.

În urma ei noaptea se întindea ca o pâclă grea, de altfel, singurul

spectator rămăs pe o scenă goală.

*

Într-un decor obişnuit, toată familia se strânsese în salon şi lua micul dejun. Clinchete de pahare şi tacâmuri se auzeau într-o simfonie vie şi plină de culoare. Atmosfera era perturbată din când în când de câte un servitor care aducea câte un fel de mâncare, ca apoi să se retragă într-un colţ ferit, gata oricând să intervină când era nevoie de el. Ochii vigilenţi ai contesei supravegheau şi înregistrau toate mişcările.

Contele, un bărbat iubitor şi un tată destul de permisiv pentru o societate atât de rigidă, începuse să-şi murmure nemulţumirea la adresa fiilor săi, trecuţi de douăzeci şi cinci de ani. Le reproşa lipsa de responsabilitate. Avusese şi el vârsta lor, dar când îi venise vremea să se însoare, îşi luase în serios atribuţiile şi lăsase în urmă toate aventurile. Deşi îşi iubea enorm băieţii, se săturase să-i vadă aproape în fiecare dimineaţă mahmuri, după o noapte petrecută prin saloane private sau alte locuri rău famate. Privirea fumurie ascundea furtuna care era pe punctul de a izbucni.

Contesa îl văzuse abătut încă de când se ridicase din pat. Ştia că nu trebuia să insiste asupra detaliilor, era o chestiune de timp până când avea să i se destăinuie. Privirea vigilentă se focaliză pe chiul lui Albert. Era obosit şi avea ochii iritaţi, semn că nu dormise toată noaptea sau, mai rău, era mahmur. Băutura şi femeile îi dădeau multă bătaie de cap fiului său, şi dacă nu înceta, urmările aveau să-l zdruncine extrem de mult. Nu trebuia ca Frederiko să ducă singur bătălia. Doar erau împreună la bine şi la rău.

— E timpul să termini cu ieşirile astea nocturne, băiete! se auzi vocea muşcătoare a contesei şi doi ochi negrii îl săgetară fără milă.

Paharul de cristal se auzi mai tare decât ar fi trebuit, semn că Albert nu primea cu inima deschisă mustrarea. Nu îndrăzni să ridice privirea. Se simţi pus la zid. Ruşinea mocnea şi ameninţa să-i facă faţa stacojie. Mama sa devenea aspră când vreunul dintre copii îşi pierdea simţul măsurii. Şi fiul cel mare tocmai asta făcuse în urmă cu o seară.

O introducere pe care Frederiko o primi ca pe o invitaţie deschisă.

— Nu ştiu ce ţi se întâmplă, Albert, continuă tatăl său, neslăbindu-l din priviri. Vocea, deşi nu era ridicată, totuşi lăsa să se descifreze nemulţumirea şi dezamăgirea. Este inadmisibil ca viitorul

conte de Roy să fie adus pe braţe de nişte beţivani, ca şi tine, de altfel în ultimul timp. Şi dintre atâtea tinere nu te-ai oprit decât la Bianca. Ai trecut de mult vârsta la care trebuia să o cauţi pe acea femeie. Aştept să văd o tânără respectuoasă la braţul tău cât de curând. Ne-am înţeles?

Avea nevoie de un răspuns favorabil, şi tânărul i-l dădu.

— Da, domnule, rosti sugrumat, sub privirea compătimitoare a Annei. Ea era singura care-l privea înduioşată, ceilalţi nu îndrăzneau să ridice privirile. Revolta şi neputinţa se uniră în sufletul lui. Ura când contele îl trata ca pe un ţânc.

Niciodată vorbele contelui nu sunaseră atât de ascuţit, erau precum lamele unor pumnale pregătite să atingă jugulara ţintei. Tânărul se simţea străpuns până la măduvă. Abia se ţinea pe scaun de jenă. Nici dacă l-ar fi legat, n-ar fi înţepenit ca în acel moment. Ştia că tatăl lui avea dreptate, dar la naiba, era suficient de mare încât să facă ce dorea. Ar fi ripostat, dar mânia acestuia dădea în clocot, iar mama era prea aprinsă să-l apere în vreun fel. Scăparea veni când îi veni rândul lui Alex.

— Iar tu, Alex, este cazul să te apuci serios de treabă. Nu o să te ţin în spinare toată viaţa. Nu-mi place trândăvia! Drepturile vor intra în posesia voastră numai dacă veţi îndeplini nişte condiţii. Aşa că este cazul să pui osul la treabă şi să demontrezi ce ai învăţat la Eton.

Era momentul când se dădeau cărţile pe faţă. Contele, călit de război şi de viaţă, avea pretenţia ca odraslele sale să se poarte responsabil şi să-şi asume greşelile pe care singuri le făceau ca urmare a libertăţii primite. Nu dorea să le impună el partenerii de viaţă, dar aştepta ca alegerile făcute să fie definitive şi de bună calitate. Iubita lui contesă îl privea din scaunul ei şi în luciul minunaţilor ei ochi citea aprobarea. Doar de atât avea nevoie. La fel le dorea şi copiilor săi, parteneri care să le fie alături în toate momentele şi hotărârile vieţii.

Atenţia se îndreptă apoi asupra celor două fete. Privirea i se îmblânzi. Dumnezeu să-l ierte, dar era topit după ele.

Anna, de când fratele său pierise, se afla sub tutela sa, iar el trebuia să-i găsească o partidă bună, dacă ea nu se hotăra odată. Cât despre ştrengăriţa Edena, care-i făcea sufletul să-i zburde, lucrurile se schimbau radical. Observase toate jocurile de culise care avuseseră loc cu o seară în urmă în sala de dans. Dacă Anna fusese în preajma fiului căpitanului Jack, Edena stârnise interesul ducelui de Chad. Păcat că nu

reuşise să surprindă mai multe lucruri deoarece un grup pe prieteni îl invitaseră la un joc de cărţi.

— Ducele de Chad s-a arătat interesat de tine, draga mea.

Vorbele mamei îşi atinseră perfect ţinta. Succesive emoţii se perindară pe faţa Edenei, devenind îmbujorată. Apoi cu acelaşi joc de mimică învăţat de la mama sa, le şterse într-o secundă, fără ca altcineva să mai observe.

Maxilarul contesei se strânse o idee.

— Curtenitor doar. Aş merge mai departe şi aş spune chiar că este plictisitor. Nu ştiu de unde atâtea laude!

Nici măcar ei nu-i venea să creadă cu câtă uşurinţă putea minţi. Vinovăţia o împunse ca un ac ascuţit, dar preferă să o ignore, când în minte i se profilă, pentru o secundă, faţa izbitor de frumoasă şi ironică a bărbatului.

Un sunet înfundat ce semăna cu un chicotit se auzi dinspre Albert. Acesta citise destul de sigur semnalele pe care le dăduse privirea ducelui, şi în niciun caz nu văzuse indiferenţă sau plictiseală. Micuţa lui soră îl stârnise pe Williard. Nu că ar fi fost o excepţie seara trecută, căci tânăra subjuga cu frumuseţea ei, indiferent de moment. Firea angelică şi diafană înşela la prima vedere, dar odată ce spiritul ei liber se făcea cunoscut prin vorbe, îi punea pe fugă pe majoritatea admiratorilor. Avea să fie martor la un spectacol pe cinste, şi să se bucure de victoria celui mai puternic. Asta, bineînţeles dacă Chad era dispus să încerce.

— Chad şi-a anunţat vizita astăzi. Doreşte să însoţească fetele la o plimbare cu trăsura, spuse contele, întorcând mai multe capete curioase către el.

Anna era mirată, nu schimbase decât câteva cuvinte cu el. Şi cu toate acestea, o intimidase cu înălţimea, cu ochii lui verzi şi cercetători, care parcă-i citea şi ultimul gând ascuns. Ce putea să vorbească cu acel bărbat? O copleşea masculinitatea lui. Bine că era şi Edena invitată, astfel ar fi fugit ca un iepure speriat de un vânător.

Din păcate, nici verişoara Annei nu era încântată de veste. Îndată ce auzise de invitaţia ducelui, începuse să-şi pună la punct un plan, pentru a nu fi nevoită să dea ochii cu bărbatul din cauza căruia pierduse cea mai mare parte din noapte.

— Pe mine să nu vă bizuiţi. Trebuie să mă întâlnesc cu Charlotte. O las pe Anna şi pe mami să-l primească, răspunse Edena,

încântată că îi venise în minte ideea aceasta. Își întinse relaxată pe sub masă picioarele, și-n același timp simți tocul ascuțit al pantofului Annei. O durere ascuțită o săgetă. Își mușcă buza de teamă să nu-i scape vreun gest, care ar fi putut-o da de gol. Ochii verișoarei ei o avertizară imediat ce îi întâlni

Va vedea ea cum se va revanșa în fața Annei.

— Altă dată poate îi vei însoți și tu, Edena, o salvă tatăl său. Nici nu te-ai întors bine, și Angella vrea să te întorci la fermă. Păru supărat. Nu știu de ce sora mea este așa dornică să te aibă mereu în preajma ei.

— Poate din cauza singurătății, încercă să-l îmbuneze Edena, sperând că astfel îi dădea un motiv solid să nu mai insiste asupra subiectului.

Părerea fetei trecu neobservată pe lângă contesă.

— Edena, de data aceasta îți vei amâna plecarea la fermă. Este timpul să-ți găsești un logodnic. Ochii pătrunzători ai mamei o sfredeleau, impunându-i să o asculte. Sunt destui doritori să te aibă lângă ei și nu-i putem dezamăgi, excluzându-te dintre noi.

Felul prozaic în care punea problema contesa, era savurat de toți cei prezenți. Mai puțin de Edena. Numai de logodnici nu-i păsa ei, când mai era atât de puțin până la cursele de cai.

*

Ducele își făcu prezența la scurt timp după discuția din salon. Pantalonii strânși pe coapsele musculoase, cizmele din piele, lungi până la genunchi și cămașa albă, trădau un bărbat impozant, a cărui forță și cutezanță se profila la fiecare mișcare grațioasă a mușchilor. Primi vestea absenței Edenei fără nicio urmă de regret pe chip. În schimb, simți colții nemulțumirii cum i se înfigeau în piept. Tare i-ar fi plăcut să pună mâna pe ștrengăriță, să-i șteargă aerul încrezut și zâmbetul sfidător. Avea totuși timp să o facă să regrete că l-a desconsiderat. Afurisita știa că pentru ea venise. Nu terminase ce începuse. Nici pe departe. Cursa avea nevoie de doi participanți. Nu avea cum să-i scape.

Luă un aer curtenitor în fața Annei și o invită la o plimbare pe domeniul contelui, amuzând-o cu istorioare de la baluri și descrețându-i fruntea încordată. Răspunsurile fetei erau timide, parcă se temea că ceea ce spunea era greșit. Îi plăcu prezența ei liniștitoare și se gândi că ar fi fost o soție maleabilă și ușor de mulțumit, potrivită, de

ce nu, în rolul de ducesă. Părul ei bălai se revărsa delicat peste umerii firavi, iar faţa drăguţă era evidenţiată de albastrul ochilor. Tânărul bărbat o privi cu îndrăzneală şi se aşteptă să simtă emoţia ca o avertizare. Nimic! Încruntă sprâncenele nemulţumit de sine. De ce oare în mintea lui se profila alt chip, o desime de abanos şi nişte ochi de ambră care-i zâmbeau ironic. Îi zgândărase mândria prin absenţă. Cu siguranţă, îl ignorase tocmai pentru a-i demonstra că persoana lui era insignifiantă. Un muşchi îi tresări pe obraz enervat de acest gând. Imediat îşi alungă imaginea din minte şi îşi impuse ca întreaga sa atenţie să se îndrepte spre tânăra mult mai echilibrată decât verişoara sa. Tânăra era încântătoare, înzestrată cu un bun simţ cum ducele demult nu mai întâlnise, o calitate pe care puţini o deţineau.

Discuţia lor îşi schimbă la un moment dat direcţia şi o aleseră drept subiect pe Edena. Ca abilitate, Williard o descusu pe fată şi află în câteva minute lucruri care îi întăriră convingerile. Imaginea Edenei era creionată extrem de bine şi nu era nevoie decât de mici retuşuri pentru a fi considerată aproape perfectă. Dar nimeni nu se putea lăuda cu perfecţiunea. Trebuia căutate acele defecte care să o coboare de pe piedestal şi să o facă vulnerabilă în faţa lui. Abia atunci, el avea să-i savureze pierderea. Să-i fie iertat, chiar avea nevoie de puţină zdruncinătură, năstruşnica fiică a contelui de Roy.

— Edena este unică şi uimitor de frumoasă, îi declară fără pic de invidie, Anna.

Tânăra din faţa lui nu cunoştea acest sentiment. O privi mai bine şi se simţi puţin ruşinat de jocul lui. Nu trebuia să insiste să o scoată la plimbare, nu simţea acea atracţie care să-l facă să treacă peste oprelişti. Era prea inocentă să-i înţeleagă resorturile sufleteşti. Îi observă nelinişţea şi avu tendinţa să se întindă să o linişţească, dar ceva îl opri. Continuă să o privească. Niciodată nu căutase compania unei persoane, mai ales feminine, ca să intre în graţii alteia. Până acum.

— Observ că te înţelegi foarte bine cu Edena. O fixă cu o privire atât de albastră, încât tânăra simţi nevoia să se uite în altă parte. O intimida simpla lui apropiere.

Oare de ce numele rostit suna ca o melodie pe buzele lui Williard? Vocalele se armonizau perfect cu consoanele, iar purtătoarei nu i s-ar fi potrivit altul mai bine.

— Bineînţeles, milord! Cine reuşeşte să o cunoască, observă că frumuseţea ei păleşte în faţa sufletului. Este abilă şi reuşeşte să arate

doar ce-i convine. Şi eu o cunosc foarte bine, este ca o soră mai mică. După moartea părinţilor mei, unchiul m-a luat sub tutela lui şi niciun membru al familiei nu m-a făcut să mă simt străină, cu atât mai puţin Edena. Aş face orice pentru ea. Emoţiile se reflectau pe chipul palid.

— Altfel spus, ar trebui să ai grijă de ea şi să o supraveghezi mai bine, nu? Privi în zare câteva secunde, fără să mai spună ceva. Apoi continuă. Şi mişcarea de astăzi este o dovadă.

Sesiză asprimea cuvintelor, ascunsă sub o fină ironie. Îl privi curioasă, uitând pentru câteva secunde că înainte îi ocolise privirea. Părea extrem de degajat. Parcă nu el fusese cel care le rostise. Un asemenea bărbat impunea respect şi nu-i plăcea să i se încalce cuvântul. Auzise că era foarte bogat. Avea numeroase afaceri imobiliare, câteva bănci funcţionau sub egida sa, şi de asemenea, făcea negoţ cu cafea şi cu piper. Iar ferma, nu departe de Londra, care se ocupa exclusiv de creşterea, înmulţirea şi antrenarea cailor de curse, îi răpea mult timp. Pasiunea ducelui era bine cunoscută şi era considerat unul dintre cei mai temuţi concurenţi. Se făceau numeroase pariuri, iar cei care aveau curajul să meargă pe mâna lui, de cele mai multe ori câştigau. Deci, era o partidă pe care multe tinere şi-ar fi dorit să nu o rateze. Oare ea de ce se temea de el şi abia reuşea să-l privească? Nu simţea acei fluturaşi despre care citise. Ar fi fost ipocrită să nu recunoască că frumuseţea lui era o încântare pentru ochi

CAPITOLUL II

Sezonul balurilor trecea cu repeziciune, tinerele se logodeau, se căsătoreau cu aleşii lor sau rupeau aceste legături cu uşurinţă. Toate evenimentele arătau că timpul nu stătea pe loc, ci dimpotrivă, marca pe fiecare într-un anume fel.

Nici familia contelui de Roy nu trecu prin faldurile acestor luni fără să nu fie atinsă. Astfel, Albert se logodise cu Charlotte, buna prietenă a Edenei şi în primăvara următoare plănuiau nunta. Anna îi oferise lui François Gilett privilegiul de a fi curtată. O atrăsese delicateţea şi tandreţea cu care o asalta de fiecare dată când îi era în preajmă. Şi nu-i fusese deloc uşor tânărului până să îi atragă atenţia. Deşi contesa strâmba din nas de fiecare dată când Gillet dorea să se plimbe cu nepoata sa, Anna se simţea copleşită şi stomacul începea să dea semne de nervozitate. Cel mai mult o deranja îmbujorarea care nu-i dădea pace când se afla în preajma lui. Nu era deranjat,

dimpotrivă, plăcere i se reflecta în privirea vicleană. Semăna cu un sălbatic care încerca să o cucerească. Şi Anna pleca genele lungi, fâstâcită de atenţia acestuia. Gesturile, la început timide, deveneau pe zi ce trecea mai îndrăzneţe și insistente.

Edena filtra, se simţea bine, dar nu lăsa pe nimeni să se apropie de ea. Deşi nu recunoştea, lipsa ducelui o irita. Acea seară a întâlnirii lor o urmărea în fiecare moment al zilei, iar noaptea, somnul îi devenea agitat. Îl auzise din întâmplare pe Albert că avea probleme cu o navă pe pământul american. Oricât de mult trăsese cu urechea, acestea fuseseră singurele informaţii. Ca un gest de refuz, îşi impusese să-l elimine din gândurile ei. Începuse să-şi facă planuri de plecare la mătușa Angella, cu toate că mama sa era destul de necăjită pe această temă. Cum necum, contele, peste două zile, urma să o însoţească la ferma mătuşii. Acolo îşi găsea liniştea, în mijlocul acelor fiinţe care iubeau libertatea ca şi ea. Avea în plan să participe la cursa Woldshoo şi să concureze pe post de jocheu. Era cu adevărat o provocare, la care se gândea serios să-i dea curs. Singurul lucru care o nemulţumea era faptul că trebuia să se ascundă sub acel joben şi să-şi strângă părul care o putea foarte uşor demasca.

Contrastul dintre cele două tinere ieşea în evidenţă foarte uşor. În timp ce razele soarelui sclipeau în părul Annei, misterul Edenei sporea şi mai mult prin reflexele albăstrui ale pletelor pierdute din cocul lejer. Paşii uşor-legănaţi le plimbau pe aleile înmiresmate şi pline de culoare. Era cald şi plăcut. Păsările îşi începuseră concertul şi erau extrem de implicate în spectacol.

Anna nu primi cu inima deschisă vestea plecării verişoarei sale. Nu o înţelegea deloc şi nu îşi explica de unde pornirea acesteia pentru fermă, nu era un loc care să captiveze atât de mult. Cum Dumnezeu, Edena reuşea să stea atâta timp departe de Londra? Poate nu o cunoştea prea bine, dacă nu reuşea să o înţeleagă.

— Eşti de neînţeles! Lumea fuge de pustietate, iar tu fugi după ea. O privi fix şi apoi îi făcu cu ochiul, continuând. Ţi-ai găsit prinţul printre acei fermieri sălbatici? Un hohot îi scutură trupul. Puse mâna la gură ca să-şi întrerupă izbucnirea. Mi-ai spune, nu?

Uneori, Anna era atât de copilăroasă! Parcă ea era cea mică din familie. Naivitatea ei o făcea pe Edena să o ia în râs.

— Îţi spun chiar acum. L-am întâlnit prin lungile mele călătorii şi m-am îndrăgostit de el, îi spuse Edena, păstrându-şi mimica

serioasă. Este aşa de frumos! Păr lung şi blond, ochii de safir. Vrei să ţi-l prezint? îi străluciră ochii de râs când văzu cât de derutată era Anna.

— Tu îţi baţi joc de mine, răsuflă uşurată fata, când îi văzu zâmbetul strâmb şi buclucaş. Nu a existat niciodată vreun bărbat, nu? O necăjea foarte tare Edena cu glumele ei şi îi dădu un ghiont în joacă, atenţionând-o.

— Tu ţi-ai căutat-o! Începură să râdă şi să se gâdile precum nişte copile. Acum că te-ai liniştit, spune-mi despre tine şi logodnicul tău. Să ştii că nu sunt timidă, doar curioasă, o informă Edena. Te-a sărutat vreodată? Adora să vadă roşeaţa cum îi invada obrajii.

Primul gând al Annei era: de unde atâta îndrăzneală la Edena? îi urmărea cu atenţie gesturile. Părea curioasă, dar dincolo de asta se mai ascundea ceva. Nu putea defini. Poate nerăbdare sau nelinişte.

— Tu ce zici?

— Păi, nu zic nimic. Aştept să-mi spui tu.

Obrajii Annei luară foc şi niciodată Edenei nu i se păruse mai jenată ca în acel moment. Bătu din palme plină de încântare. Nerăbdarea o îndemna să insiste.

— Aha! Deci, să auzim! Cum a fost? Edena simţi colţii vinovăţiei adânc înfipţi în suflet, căci ea nu-i povestise nimic din experienţa trăită alături de ducele de Chad.

Era mai bine aşa.

— Tulburător, veni răspunsul mult aşteptat al Annei. Amintirea acelui sărut îi dădea fiori şi îi transforma picioarele în gelatină. Iniţiat de vicleanul bărbat, devenise un festin delicios, cu doi participanţi care se devorau. Uitase de timiditate şi devenise conştientă doar de senzaţiile copleşitoare care o asaltau fără control. Şi dacă ar fi fost doar atât. Urmaseră mângâieri şi vorbe alese care îşi găsiseră locul într-un suflet însetat după iubire. Îşi ţesuse pânza în jurul ei şi o convinsese că oricât ar fi căutat, niciun bărbat nu ar fi întregit-o.

Edena o privi contrariată, căci ceea ce văzu pe chipul verişoarei ei, îi era cunoscut. Era ardoarea simţită de ea în braţele hrăpăreţe ale lui Williard. Se lăsă purtată de gânduri şi văzu că protagoniştii nu erau Anna şi Gillet, ci ea cu ducele. Acei ochi verzi ca frunzele crude la începutul primăverii o fixau şi o urmăreau de săptămâni întregi, deşi încercase să-l smulgă din gânduri şi vise.

— Cred că clopotele nu vor bate doar pentru fratele meu, ci şi pentru tine. Aşteptă o secundă să-i observe mişcarea. Nimic. Apoi continuă. Eşti îndrăgostită. Nu sună ca o întrebare, nici ca o exclamaţie, ci recunoaşterea unui adevăr.

Edena simţi ecoul propriului glas cum îi pătrundea în suflet ca o recunoaştere.

— Unchiul şi mătuşa nu-l plac. Nu are niciun titlu. Rosti cu greu ultimul cuvânt.

— Chiar te interesează asta? întrebarea era încărcată de reproş. Anna nu era aşa. Ea nu caracteriza pe cineva după poziţia socială.

— Absolut deloc, o asigură tânăra. O privi lung. Cum poţi crede aşa ceva? Căuta să o convingă. Atât de puţin mă cunoşti?

— Te cunosc foarte bine. Acesta este şi motivul pentru care am spus aşa ceva. Nu-i plăcea dezolarea care se citea în privirea Annei. Simţea nevoia să îmbărbăteze. Se vor răzgândi ei cu timpul. Este putred de bogat şi poate să îţi ofere tot ce vrei, iar acest lucru cred că îi convine tatii. Şi dacă îl doreşti alături de tine, nu cred că vor fi probleme. O bătu uşor pe genunchiul ascuns sub volanele rochiei.

— Nici nu m-a cerut măcar, şi tu vorbeşti de căsătorie.

Edena o privi cu drag.

— Nu va mai aştepta mult, dacă e un bărbat deştept.

Încă o vorbă care-i demonstra Annei câtă isteţime poseda verişoara ei.

— Nu ştiu care dintre noi două este mai experimentată, dar tind să cred că îmi eşti superioară. Îşi netezi voalul rochiei după care continuă imperturbabil. Să nu crezi că nu i-am observat interesul ducelui de Chaud, de fapt… căzu pe gânduri… cred că pe tine te dorea alături când m-a invitat pe mine la o plimbare. Dar ştrengăriţa s-a sustras. Simt că acest episod nu s-a încheiat, este un bărbat mult prea calculat.

— Prostii! Ţintele lui sunt toate femeile care ştiu să-i satisfacă capriciile. L-a înfuriat refuzul meu.

— Eu nu aş fi aşa de sigură. Cuvintele Annei sunară prevestitor şi o făcură pe Edna să se încrunte puţin.

*

Casa ducelui de Chad se profila mândră printre sicomorii care-şi împrăştiau cu dărnicie parfumul inconfundabil prin tot văzduhul. Vremea minunată nu-l convinsese deloc pe încruntatul titular să lase

deoparte treaba începută încă de la primele ore, alături de secretar său, Felix. Trecuse printr-o perioadă extrem de istovitoare şi nici măcar orele de odihnă şi dimineţile prelungite lângă frumoasa Margaret, nu-l liniştiseră şi nu-l mulţumiseră îndeajuns. Pe moment, atenţiile femeii fuseseră bine-venite, ca apoi încordarea să reapară. Trupul lui era într-o stare de permanentă nelinişte. Ştia motivul, dar îl respingea. Nu voia să se gândească şi să dea un nume sentimentelor, nevoii care îl asaltase de ceva timp şi îi sălăjluise în sânge. Numai gândindu-se şi sângele îi alerga năvalnic prin trup ca într-o cursă scăpată de sub control.

Preferase să se oprească la fermă şi să nu meargă la Londra. Avea destul timp să se piardă printre mulţimea gălăgioasă. O zi-două îşi propusese să rămână alături de cai şi de secretarul său. Asta dacă nu intervenea altceva.

Cu siguranţă avea nevoie de mişcarea trepidantă simţită numai în şa, de vântul care să îi zbicească faţa. Şi cu cine altcineva se simţea cel mai bine, dacă nu cu Fulger, un pur sânge arab. Era preferatul lui, cu toate că grajdurile erau pline cu exemplare magnifice. Simţi ameninţarea adrenalinei cum porni la început cu mişcarea unor furnici, ca apoi să ia proporţii care-i făcu urechile să vâjâie. Se ridică cu iuţeală de pe fotoliul din piele, aşezat în faţa biroului de mahon, făcându-l pe secretar să tresară speriat. Ochii măriţi ai omului luară proporţii uriaşe. Nu ştia ce se petrecea cu stăpânul lui, era încruntat şi pus pe ceartă de ceva vreme. Nimic nu-i convenea. Privirea i se asprise şi gesturile trădau un om nemulţumit şi furios.

— Milord, vă deranjează ceva? nu reuşi să se abţină bărbatul mai în vârstă.

Un chip plictisit se îndreptă spre el.

— Ajunge pentru astăzi, Felix! Este timpul să luăm o pauză.

Secretarul dădu resemnat din cap. Ducele era un titan al efortului, rar vedea pe faţa lui urme de oboseală, şi dacă acestea apăreau, le ştergea prin câteva momente de respiro, pentru ca în cel mai scurt timp să o ia de la capăt.

Williard se depărtă cu paşi mari şi hotărâţi, care trădau o siguranţă de sine puternic sedimentată şi de educaţia selectă primită prin şcoli renumite. Era un bărbat extrem de bogat şi moştenirea obţinută după moartea tatălui crescuse atât de mult, încât era considerat ca fiind unul dintre cei mai bogaţi oameni ai ţării. Îi plăcea

să muncească şi să riște, nu era zgârcit cu iubitele lui şi le oferea cadouri extravagante ca semn al aprecierii frumuseţii şi supunerii lor. Însă, cu aceeaşi uşurinţă renunţa la ele când nu le mai găsea pe placul lui. Aşa se petrecuse şi cu Margaret de Glasved, frumoasa contesă văduvă care îşi jucase rolul de amantă cu mult devotament. Dar, când o informase că atenţiile ei nu-i mai trezeau aceleaşi emoţii ca altă dată, plânsese şi îl rugase să se mai gândească. Spera că lacrimile lăsate să cadă din minunaţii ei ochi negri îl puteau face pe mândrul bărbat să se răzgândească. Planurile ei nu se potriviseră cu cele ale lui Williard.

— Iartă-mă, Margaret! Însă privirea lui nu trăda regretul. Continuă cu uşurinţă. Nu pot să stau lângă o femeie care nu-mi mai trezeşte interes.

Nici dacă ar fi lovit-o, Margaret nu ar fi roşit aşa. Plictiseala lui era evidentă. Nu era un bărbat care să recurgă la compromisuri. Simţea că interesul lui era îndreptat spre alta. Îl pierduse. Un val de ură o cuprinse.

— Ultima dată nu păreai deloc dezinteresat. Dimpotrivă, ai fost extrem de cooperant.

Furia femeii era minunată şi un bărbat s-ar fi topit numai uitându-se cum cămaşa minusculă îi mângâia sânii plini şi doritori, dar nu era cazul lui. Tânjea după altceva. Alte forme, alt gust. La naiba! îi venise şi lui rândul.

— A fost ca o răsplată la eforturile tale, îi replică Williard, deranjat de limba ei ascuţită. Asta îi mai trebuia, o scenă cu o femeie nemulţumită. De obicei, nu se comporta aşa, dar se adunaseră atâtea: frustrare, furie şi mai ales… dor.

Femeia nu mai stătuse pe gânduri, îşi culesese rochia şi desuurile şi o tulise în intimitatea celeilalte camere. Privise în urma ei fără nicio urmă de regret.

*

Îşi aduse aminte destul de târziu că urma să se întâlnească cu prietenul său, David Grafiied, conte de Tess. Aşa că îşi amână plimbarea cu Fulger şi preferă să aştepte sosirea acestuia în salon. Îşi turnă în pahar un whisky şi se aşeză în jilţul său. Atmosfera liniștită le permise gândurilor sale să sondeze amintiri pe care nu şi le mai permisese de ceva timp. Îşi spuse că era timpul să onoreze anumite invitaţii la bal şi serate. Când venea David, avea să-l întrebe ce pierduse în perioada în care perindase prin locuri îndepărtate.

Acesta nu întârzie să apară. Îmbrăcat într-un costum de fină calitate şi lucrătură, şi cu o înălţime mult sub cea a prietenului său, contele trecea un bărbat atrăgător. Dar ceea ce atrăgea atenţie de la primul contact vizual erau ochii extrem de albaştri. Își strânseră cu prietenie mâinile, iar ducele îi făcu semn spre paharul său aproape gol.

— Jumate, te rog! îi indică David şi se întinse să-şi ia băutura. Simţi o arsură puternică pe gât, imediat ce înghiţi şi se strâmbă tulburat. Nu te încurci cu jumătăţi de măsură, Willard! Asta omoară şi un cal. Privi uluit băutura.

— Doar mă ştii. Willard ridică paharul şi își privi prietenul din copilărie pe deasupra marginii aurite. Cum îţi merg treburile? Ai reușit să baţi palma cu francezii?

— Încă nu. Continuă când văzu nedumerirea prietenului său. Afurisiţii vor să le mai arăt un proiect ca să se convingă că planurile mele de construcţie se potrivesc cu ale lor. Nu ştiu cum se va termina toată treaba asta. Sunt frustrat că am investit atât de mulţi bani.

— Mai fă şi asta, şi dacă te amână, îmi spui. Am eu un om de legătură.

Oare era afacere în care Williard să nu poată interveni? David se îndoia.

— Ştiu că ai. Nu am vrut să apelez la tine tocmai că voiam să reuşesc şi pe căi legale.

— Legale sunt şi astea, doar li se dă un brânci când se împotmolesc. Râsul ironic al lui Williard trădă altceva.

— Să vedem cum se mişcă.

— Cum spui tu!

În niciun caz nu era mulţumit. Îşi analiză prietenul cu insistenţă şi-l deranjă că nu-l lăsa să intervină pentru el. Mândria contelui era un impediment în afaceri. Şi de multe ori pierduse din cauza aceasta. Dar onestitatea lui era ceea ce aprecia cel mai mult la el.

Contele ştiu că trebuie să îndrepte discuţia în altă direcţie. Nu avea dispoziţia necesară să se contrazică cu Williard. Şi dacă ghicea, nici acesta nu era în apele lui. Cearcănele îi stăteau drept dovadă, dar şi aerul puţin indispus.

— Încurcăturile tale le-ai rezolvat? Erai tare necăjit ultima dată când ai plecat. Am crezut că o să-l tăbăceşti rău de tot pe Borax.

Ducele ridică din umăr şi apoi se sprijini de colţul biroului.

— Mici şicane. Sper că m-am făcut înţeles şi nu trebuie să

schimb echipajul. Aş avea mult de pierdut dacă transportul cu piper ar avea întârzieri. Oftă nemulţumit şi îşi trecu cu nervozitate degetele prin părul sârmos şi crescut destul de mare.

Încă o dovadă surprinsă de conte.

— Nu te văd în apele tale. Te mai macină ceva?

— Am rupt-o cu Margaret. Îi aruncă o privire prietenului său şi continuă. Și nu a fost prea fericită.

— Mi-o şi imaginez, râse contele. Femeia asta e o lipitoare, mult prea frumoasă pentru liniştea noastră.

— Acum poţi să o iei, este liberă, îl îmboldi răutăcios Williard. Ştia că prietenul său se zbenguise şi el de câteva ori cu aceasta.

— Nu, mulţumesc! Abia am scăpat de ea data trecută. Se scutură oripilat.

— Aşa mă gândeam şi eu. Desfiinţă subiectul cu un gest din mână. Povesteşte-mi acum despre toate picanteriile din ultima perioadă. Îşi întinse picioarele şi aşteptă cu interes.

— Nu sunt atât de importante încât să-ţi trezească un interes prea mare, îl asigură contele. Se gândi câteva secunde. Ei, poate ar fi de amintit logodna nepoatei contelui de Roy cu François Gillbert.

Chaud ridică mirat sprâncenele. Și-o aducea perfect aminte pe Anna. Stătuseră de vorbă, se plimbaseră şi i se păruse o persoană inteligentă, dar extrem de timidă. Și cum naiba se putuse logodi cu Gillet? Nu era suficient de sofisticat pentru tânără aceea atât de blândă.

— Cam hazardată alegerea. Deşi tânăra nu este fiica lui Roy, totuşi a luat-o în grija lui şi este tutorele ei. Afacerile lui Gillet nu sunt în limitele legii, ţi-aduci aminte de ultimul transport, cât pe-aci să fie linşat. Noroc cu Montehieu că a jucat o carte mare în faţa judecătorului şi l-a salvat.

— Niciodată nu am înţeles cum un francez are atâta putere de convingere şi a reuşit să întoarcă scorul. Contele păru nedumerit.

— Ei, este pionul puterilor centrale şi cuvântul său are greutate. Dacă stau bine şi mă gândesc, Anna, deşi este orfană, i-ar putea aduce o zestre foarte mare, lăsată de părintele său şi pe care contele a reuşit să o înmulţească. Şi este bine ştiut faptul că ea este pe linie maternă franţuzoaică. Astfel, Gillet câştigă şi mai mult credit intrând într-o familie cu origini atât de vechi. Deştept băiatul!

— Mă mir că nu a pus ochii pe Edena, spuse David, declanşând o avalanşă nervoasă în sufletul prietenului său. Nu observă nici muşchiul

care zvâcni pe obrazul acestuia și nici ochii care deveniră ca o lamă ascuţită. Continuă. Este mult mai frumoasă și cu o personalitate debordantă, pe care oricare bărbat ar dori să o subjuge. Cuvintele sunară visător.

Pe chipul prietenului său, ducele citi dorinţă. Cât de ușor o prietenie se putea dizolva, se gândi. Oare un pumn oprit în faţa numai rânjet, l-ar fi mulţumit și i-ar fi adus liniștea pierdută de mai bine de o lună?

— Ce crezi tu, nu se potrivește nici cu planurile lui, nici cu ale Edenei, bombăni supărat Williard. Nici nu se sinchisi să-și ascundă sarcasmul.

— De ce? întrebă David.

Nu mai primi niciun răspuns. Îl cunoștea foarte bine pe Chad, dar nu-l mai văzuse de mult așa deranjat ca în acel moment. Și mai ales când în discuţie era vorba despre o tânără. Nu îi ajunsese niciun zvon la ureche despre frumoasa Edena și el. Ar fi aflat. Totuși ceva se petrecea cu Williard, astfel nu ar fi fost deranjat de subiect. Prietenul său trata reprezentantele sexului frumos cu curtoazie, le făcea curte până le ducea în locul dorit de el, ca apoi să se debaraseze cu aceeași ușurinţă cu care le cucerea. Era un cuceritor și se folosea de farmecul său de fiecare dată când punea ochii pe o femeie. Nu ţinea cont de reguli, dorea și lua, dar fără să oblige, căci singure îl căutau. Frumuseţea aspră le atrăgea ca un magnet și făcea din acest bărbat masiv unul dintre cei mai doriţi burlaci ai Angliei.

Lui Willard nu-i plăcu traiectoria discuţiei și preferă să o orienteze în altă direcţie. Nici nu mai reţinea de câte ori procedase așa. Nici măcar lui David nu-i putea dezvălui demonii care-l stăpâneau de când o văzuse prima dată pe Edena. Nu dorea să-i audă numele asociat cu al unui bărbat. Mai bine mergeau spre grajduri. Îl furnica nerăbdarea să alerge, să-și consume furia care se instalase cu atâta ușurinţă în sufletul lui. Mai erau și valurile de căldură care i se răspândea violent prin corp. Numai David părea că se simte excelent.

— Hai mai bine să vedem caii și să facem o cursă, sunt tare nerăbdător să te întrec. Ai la tine ce-ţi trebuie? îl întrebă pe David. Costumul ăsta nu va fi pe placul cailor mei. Îl ironiză și contele râse.

— Ar trebui să fie câteva haine prin trăsură, de data trecută. Poţi să-mi împrumuţi tu ceva, dacă nu găsesc.

Chiar dacă Williard era mai înalt, David era mai gros. Deci șanse

de reușită nu prea se zăreau la orizont.

— Dacă ţi se potriveşte ceva.

Într-un colţ al trăsurii, David îşi găsi pantalonii de piele şi cămaşa plină de păr de cal. Nu-i dăduse spălătoresei, uitase şi strâmbă din nas când duhoarea îl lovi mişeleşte în nas. Şi totuşi se îmbrăcă şi se îndreptă spre Williard care-l privea amuzat.

— Vezi dacă nu-şi iei nevastă?

— Cine vorbeşte! mormăi în barbă David şi se strâmbă nemulţumit la fiecare pas. Pielea parcă scârţâia, iritându-i timpanele. Data viitoare avea să fie mai atent. Trebuia să-l lase pe Williard să-i dea nişte pantaloni şi o cămaşă.

— Bine, prietene. Să vedem cine este mai tare. Se abţinea cu greu să nu râdă când vedea chipul chinuit de lângă el.

Fulger îl primi cu nerăbdare în şa şi ţâşni pe moşia întinsă mâncând pământul. Tabloul celor doi era asociat cu perfecţiunea, fiecare mişcare era coordonată şi mânuită cu o dexteritate care dezvăluia un antrenament şi o pasiune îndelung exersate.

David i se alătură destul de târziu, calul său nu se putuse ţine de Fulger. Acesta parcă mânca pământul şi lăsa în urmă un praf încât trebuia să treacă un timp ca să fie vizibilă cărarea. În depărtare reuşi să-l zărească pe călăreţ şi pe armăsarul lui. Dădu pinteni la al lui şi o luă din loc nemulţumit. Niciodată nu-l întrecea pe Williard, dar astăzi acesta părea că nu este el.

— Willard, cine te urmăreşte? Cred că Fulger nu mai are nevoie de niciun antrenament.

Ducele cobărâse din şa şi îşi cerceta armăsarul la gât. I se păruse că ceva îl deranja.

— Puţină adrenalină nu strică nimănui. Se apropie întrecerea de la Paddington şi vreau să am cel puţin un câştigător.

Calul dădu nerăbdător din cap.

— Fulger va fi câştigător în mod sigur. Nu trebuie să ai multă experienţă să observi că este bine pregătit. Altceva te nelinişteşte pe tine. Eşti derutat şi nu vrei să povesteşti. Ducele îl privi pe lângă hăţul calului, dar continuă să tacă. Al naiba încăpăţânat, se gândi David.

— Ţi se pare, sunt doar nerăbdător. Îşi trecu mâna prin păr cu un gest repezit necaracteristic lui.

David îl observă, dar nu mai spuse nimic. Nu-i plăcea să bată la cap, cum nici lui nu-i plăcea să fie tratat aşa.

— Mă aşteaptă Mathilda la cină, aşa că este timpul să mă întorc la grajduri.

— Te-a cam pus cu botul pe labe, nu? zâmbi complice ducele.

— Cam da! Lasă gândurile şi caută-ţi şi tu pe cineva ca să ai ce strânge la piept, nu se putu îndură contele să nu-l mustre pe Williard.

Privirea verde de smarald îl privi amuzat şi-i făcu semn să plece.

— Du-te, că de nu, nu prea mai are ce să strângă Mathilda.

Râsul lui David îi stărui în urechi mult timp după ce acesta dispăruse în depărtare. Era sunetul vesel al dragostei.

*

Târziu în noapte se profila cu mândrie casa impunătoare a contelui Auscone care găzduia un bal a cărui strălucire exprima opulenţă şi bun gust. Doamnele nu se deziceau nici de data aceasta şi îi încântau pe bărbaţi prin minunatele haine şi cochetării presărate cu abundenţă, în timp ce ochii vigilenţi ai soţilor sau taţilor supravegheau neîncetat.

Edena venise însoţită de Anna şi logodnicul acesteia, ca în scurt timp să-şi facă apariţia şi Albert cu Charlotte la braţ, care deborda de fericire. Mult timp îi luase fratelui Edenei să-şi îndrepte atenţia asupra ei. Şi când o făcuse, farmecul şi inocenţa micuţei femei îl cucerise pe dată. Frederiko primise vestea foarte încântat şi familia lui se înmulţise cu încă un membru care devenise indispensabil. Cine îl putea acuza pe conte? îşi iubea copiii şi le dorea tot binele. Fără să mai pună la calcul şi faptul că tânăra era fiica contelui Baley, bunul său prieten John.

François Gillet sorbea dintr-o cupă de şampanie, în timp ce o privea destul de stăruitor pe logodnica sa. Era stânjenită şi-l încânta fâstâceala ei, obrajii i se aprinseseră şi încerca să se ascundă în spatele paharului din care sorbea cu delicateţe. Încă trei săptămâni chinuitoare până la nuntă, gândul acesta îi trecu fulgerător prin minte bărbatului. Simţea strânsoarea cravatei tot mai aproape de gât.

— My lady, să mergem să dansăm! murmură cu o voce îngroşată bărbatul, fără să-şi scape din priviri logodnica.

Cuvintele sunară mai mult ca o poruncă, ceea ce o făcu pe Edena să se încrunte şi să ridice o sprânceană ca o întrebare mută. Dacă mai dori să spună ceva, nu mai reuşi, căci de nicăieri apăru ducele de Chad. Se apropia încet, dar hotărât. Privirea de smarald era fixată pe chipul ei şi preţ de câteva secunde un foc mistuitor îi sclipi în privire. Două

perechi de ochi se fixau și se cercetau cu aviditate. Dacă s-ar fi putut, ar fi fugit din calea lui. Simţi primii fiori de neliniște cum îi pătrundea armura. Prezenţa lui o copleșea și simţea temperatura corpului crescând.

— My ladies, Gillet, Albert, se înclină în faţa tinerelor, în timp ce pe bărbaţi îi salută discret. Atenţia sa rămase fixată pe Edena şi nu-i scăpă tremurul nervos abia sesizabil al unei vene de la tâmplă. Doar el o văzu. Privirea ei nu cedă, nu păru rușinată de atenţia acelor ochi care nu se deranjară deloc să-şi mascheze interesul. Acordă-mi acest dans, my lady. Vocea lui puţin răgușită îi mângâie timpanele.

— Williard, atunci ţi-o las în grijă pentru acest dans, se auzi vocea trădătoare a lui Albert, înainte să rostească ceva sora sa. Se îndepărtă cu logodnica sa, fără să-l intereseze altceva. La fel și Anna!

Asta-i mai lipsea! Trădătorii! Strânse din dinţi revoltată. Îşi îndreptă atenţia spre Williard. Bărbatul o sorbea din priviri și transmitea atâtea semnale, care-i alergau sângele prin vene. Dar cel mai mult o deranja amuzamentul pe care nici măcar nu avea bunul simţ să-l mascheze. Ba chiar i-l afișa ca și când o lua în derâdere. Şi cu toate acestea, nu se putea abţine să nu-l admire. Bucuroasă l-ar fi prins de reverele hainei perfecte și l-ar fi tras spre ea să-i arate cât tânjea după el. O fierbinţeală trădătoare se plimba nestingherită prin stomac şi cu greu nu îşi dezvăluia dorinţele. Pletele acelea negre şi le imagină înfăşurate pe degetele ei, în timp ce buzele se căutau dornice şi pline de dor.

Păcat că nu erau singuri, se gândi Willard. Preţ de câteva momente se lăsă vrăjit de frumuseţea ei. Buclele negre ca abanosul îi încadrau perfect faţa minunată, nasul mic și obraznic era ridicat puţin în sus, lăsând să se înţeleagă că ea avea ultimul cuvânt de spus în această chestiune, iar ochii de ambră aruncau pumnale spre el. Privirea se fixă apoi pe buzele moi ca două cireşe coapte care cereau să fie gustate. De el.

— My lord, permiteţi-mi să vă refuz invitaţia. Mă doare capul îngrozitor. Încercă să se retragă câţiva paşi din dorinţa de a pune o mică distanţă între ei. Intenţia îi fu curmată de braţele puternice care o prinseră destul de tare, încât își spuse că ziua următoare va avea nişte vânătăi de toată frumuseţea. Ochii verzi o îmboldiră să facă o scenă, dar orele de bună purtare, petrecute alături de d-ra Melborde o împiedicară în ultimul moment.

— Credeam că eşti mai bună în a găsi scuze. Replica asta o întâlnesc des la domnişoarele timide. Nu este cazul tău, nu? O tachina şi o împingea să reacţioneze cum voia el.

Edenei nu-i scăpă privirea lacomă cu care îi analiza decolteul. Nu avea nicio reţinere şi nu s-ar fi mirat dacă i-ar fi simţit mâna în acel loc. Rochia deveni din ce în ce mai strânsă, abia mai respira. Trase aer în piept.

— Atâtea fete aşteaptă atenţia voastră, milord. Nu vă risipiţi energia pe mine.

El zâmbi fudul. Şi cu toate că şi-ar fi petrecut întreaga seară numai să-i audă vocea muşcătoare, nevoia de a o simţi la piept era mai mare.

— Să vedem dacă reuşeşti să mi-o risipeşti atunci când o să te ţin în braţe.

Înainte să înţeleagă sensul vorbelor, Edena se afla pe ring, înlănţuită şi mult prea aproape de un piept lat şi mare, ascuns într-o minunată haină de seară. Mirosea a mosc şi caprifoi. Simţea o slăbiciune în membre şi un pumn de nervi îi strângea stomacul cu trufie. I-ar fi dat cu toată forţa un picior în gambă, dar îi era teamă că gestul său nu ar fi trecut neobservat şi nu ar fi cântărit destul de greu în apărarea sa. Cu atât mai mult era supărată, cu cât bărbatul o purta printre ceilalţi invitaţi ca şi când acolo era locul ei. Formau o pereche minunată, frumuseţea lor era copleşitoare şi nu trecu mult timp neobservată. Priviri curioase şi invidioase se citeau pe multe chipuri, gelozie din partea femeilor că râvnitul duce o ţinea cu atâta posesiune, şi ardoare dinspre ceilalţi bărbaţi, în privirea cărora se vedea focul dorinţei prost mascate. Se pierdură în mulţime şi muzica îi oferi vicleanului duce fundalul necesar planurilor sale. Tânăra, deşi se mândrea cu constituţia ei zveltă, potenţată de lungile antrenamente în şa, nu se putu împotrivi asaltului bine gândit al lui Williard.

— Ei bine, Edena, iată-ne singuri din nou. O trase după el şi închise uşa fără zgomot.

Se simţi ca o pradă încolţită în spaţiul mic al biroului. Cu toate că ar fi trebuit să simtă teamă, ea privi sfidătoare către el. Nu îl vedea prea bine, singura lumină era cea de afară. Îi ghicea fiecare trăsătură, fiecare detaliu al chipului.

— Ce urmăriţi? Să mă compromiteţi?

Îi vedea umbra din ce în ce mai aproape. Era furioasă pe el că o

târâse în acel spaţiu şi în orice moment cineva ar fi putut intra. Mai era şi întuneric. Oare el nu ştia regulile? În faţa ei stătea cel mai încăpăţânat bărbat care-i fusese dat să cunoască. Căpăţâna aia oare era atât de tare, sau nu-l interesa ce spunea lumea? Înţelegea că orice ar fi spus sau ar fi făcut era la mâna lui.

Lumina lunii se reflecta perfect pe chipul Edenei, adăugându-i o aură magică. Ca un prădător, urmărea toate emoţiile care se succedau pe faţa victimei sale şi era fermecat de frumuseţea senzuală din faţa lui.

— Scumpo, nu este nevoie să te compromit. Ai devenit a mea din prima clipă când te-am văzut.

— Vise, îi strigă supărată.

Parchetul scârţâi când el se apropie mai mult.

— Nu va mai trece mult şi mă vei căuta.

— Fabulaţi! Asta nu se va întâmpla niciodată.

Încerca să se stăpânească să nu-şi piardă cumpătul. Dar cum Dumnezeu să reuşească când el era atât de aproape. O copleşea. Afurisitul de parfum i se impregnase în haine de când o ţinuse în braţe şi îi asalta simţurile.

— Iubito, nu sunt unul dintre filfizonii care se gudură pe lângă tine ca să-ţi intre în voie. Eu…

Atât îi trebui Edenei să ia foc. Nu îl mai lăsă să îşi termine ideea. Uitase de politeţe şi maniere. Simţea doar furia clocotitoare. Se săturase de apelativele acelea care îi scrijeleau timpanele.

— Ia ascultă, domnule, singurul filfizon eşti dumneata. Nimeni nu a îndrăznit să mă atingă fără voia mea. Asemenea comportament îmi repugnă şi vă cer să staţi departe şi să nu-mi mai vorbiţi. Chiar nu ştiu cine vă credeţi.

Tremura de indignare, şi de aceea realiză târziu că a întins prea tare coarda când îi simţi mâinile înfipte în părul frumos coafat, la care Edith lucrase mai mult de o oră.

— Viitoarea mea iubită. Şi în curând vei fi cu totul în stăpânirea şi la cheremul meu. Nici urmă de supărare nu se simţea în vocea răguşită.

Buzele se contopiră, ale lui cotropitoare şi posesive, ale ei încordate şi strânse. Presiunea era prea mare şi împotrivirea nu dură mult. Cum să reziste în faţa unei invazii oferite cu atâta măiestrie de un expert în seducţie. Trupul subţire şi fin se lipi şi absorbi puterea şi

tăria celui puternic. O devora fără milă. Nimic nu era blând la acest bărbat. Cerea să i se supună şi ea, ca un învăţăcel ambiţios, îşi urma dascălul cu elan. Mâinile îi ţineau capul prizonier, deşi niciun gest nu-i dovedea că Edena l-ar fi respins. Simţurile erau pline de el, incapabile să se supună altei comenzi. Răsuflarea deveni un şuierat şi bărbatul ştiu că trebuie să se oprească dacă nu voia să îşi piardă cu totul minţile şi controlul. Îi era atât de greu, căci era lipită de el ca o iederă. Îi eliberă buzele tumefiate şi continuă presărându-i sărutări mici pe lungimea gâtului, delicat ca o mătase satinată. Mirosul ei exotic şi tare îi pătrunse în simţuri şi îl zgudui, fiind mai eficient decât o cană cu apă în cap. Se retrase brusc. Era încordat şi corpul cald de lângă el era o invitaţie greu de refuzat. Mâna se desprinse dintre firele de păr şi zăbovi pe obrazul fierbinte, apoi îi atinse buza inferioară cu degetul mare. O apăsă, forţând-o să se deschidă. Îi absorbi uşorul tremur. Mângâiere se lăsă uşor ca o pană pe gâtul subţire şi fin. Rememora fiecare atingere pe care i-o dăduse cu gura. Dorinţa îi alerga năvalnică prin vintre şi căuta să se elibereze.

Inima îi bubuia ca o tobă imensă, ameninţând-o să iasă din piep. Alarmată de forţa emoţiilor, îi respinse gestul, îndepărtându-i mâna care îi ardea pielea. Nici flăcările unui foc nu ar fi aprins-o atât de tare ca atingerea lui. Trase aer cu putere în piept şi îşi jucă cartea.

— Nu o să fiu a ta niciodată. Nimeni nu mă poate obliga.

Nu mai încercă să o atingă. Nu credea că se mai putea opri dacă punea iarăşi mâna pe ea.

— Te sperie atracţia asta. Şi pe mine, scumpo! Nici nu-ţi dai seama cât. Şi cu toate astea, voi veni cât de curând la conte să-i cer mâna ta.

Un scâncet ieşi din gâtul Edenei. Lumea ei se prăvălea, iar golul ce se deschidea ameninţa să o absoarbă. Fiori reci se strecurau pe şira spinării şi se împrăştiau prin tot corpul. Dacă ar fi avut puţină lumină, ar fi fugit. Nu putea să se mişte din loc, căci el îi blocase drumul. S-ar fi simţit mai în siguranţă afară decât sub acelaşi acoperiş.

— Îţi pierzi timpul degeaba! Nu voi face niciodată ce îţi doreşti. Nu te suport! Îţi detest aroganţa!

Cuvintele îl amuzară şi se abţinu cu greu să nu râdă cu poftă. Doamne, abia se abţinea să-şi ţină mâinile deoparte. Şi-l agita acest gând. O mână de fată i se împotrivea şi-l respingea, când în camera de alături erau atâtea din care putea alege fără nicio împotrivire.

— Dacă ai fi văzută în compania mea, ce crezi că s-ar întâmpla? Răspunsul veni tot din partea lui, fără nicio emoţie. Ai fi la mâna mea şi niciun bărbat respectabil nu te-ar mai vrea, cu toată frumuseţea şi zestrea ta. Dar îţi dau timp de gândire până joi, apoi mă voi înfăţişa în faţa contelui. Îi făcu cu ochiul. Asta ca să-şi demonstrez că sunt un gentleman, deşi nu ţin la această etichetă.

— Câtă mărinimie! nu se abţinu să nu îl atace. Parcă un domn se comportă aşa.

Râsul fudul o irita la culmea. Vârtejul de gânduri îi năvăleau prin minte, căutând o soluţie. Va fugi la mătuşa Angella sau îl va convinge pe conte că nu era partida pe care ea şi-o dorea. Prostii! Ştia prea bine părerea tatălui său. Vedea în acesta o mână de fier care o va ţine din scurt. Adio pasiunea ei pentru cai, călărit şi participare la concursuri. Trebuia făcut ceva, şi asta cât mai curând cu putinţă.

Williard se pregăti să-i mai dea un ultimatum înainte de a părăsi camera. Firea ei aprigă îl îmboldea şi îl aţâţa. Pe toţi sfinţii, îl punea pe jar!

— Mă vei aştepta joi, fără să mai pui la cale vreun plan năstruşnic ca data trecută. Te vreau prea mult şi nu te voi lăsa să îmi strici planurile.

Îi prinse buzele într-un sărut prevenitor şi ieşi pe uşă fără să mai privească în urmă. Îşi simţea sângele clocotitor cum îi invada trupul şi abia se abţinea să nu se întoarcă şi să năvălescă asupra încăpăţânatei pe care o lăsase în cameră. Oare ea nu simţea ce putere avea asupra lui? Era de ajuns să-i ceară supunere şi i-ar fi îndeplinit toate capriciile. Dar ea, nu! îşi ţinea mândră nasul acela obraznic în sus. Abia aştepta să-i taie craca de sub picioare. Avea să fie acolo să o prindă.

Nici nu bănuia ce furtună provocase în sufletul fetei. Se simţea pierdută, buzele îi fremătau după mai mult şi picioarele nu o mai ascultau. Se lăsă pe un scaun cu tapiţeria moale, pe care îl ghici prin pipăit. Trase aer în piept cu putere, dându-le sărmanilor plămâni posibilitatea să-şi ia aerul necesar.

*

Pe aleea lungă, încadrată de o parte şi de cealaltă de stejari şi frasini care se profilau mândri, apăru trăsura cu blazonul auriu al ducatului de Chad. Nu o mai văzuse din seara balului. Îşi amintea fiecare cuvânt, mângâiere şi respingere. Mândria îi fusese rănită de

refuzul făţiş. Ajunsese să şi-o dorească ca soţie atât de mult încât respingea orice încercare a ei de a se eschiva. Planurile din trecut nu mai coincideau cu cele din prezent. Educaţia ei era desăvârşită, chiar dacă avea o fire aprigă şi dezlănţuită. Şi-o dorea ca soţie şi mamă a viitorilor lui prunci, indiferent de sex, fetiţe şi băieţei cu pletele negre ca abanosul şi privirile împrumutând culoarea cerului senin.

Contele de Roy se simţea cel mai bine în biroul său şi de aceea îl primi acolo pe Williard. Îl cunoştea pe duce ca fiind un bărbat de temut, care-şi urmărea cu precizie interesul. Nu căuta companie decât atunci când considera că este necesară. Titlul nobiliar, averea imensă şi înfăţişarea desăvârşită îl făceau unul dintre cei mai râvniţi burlaci din Anglia. Femeile îşi pierdeau capul când intra într-o încăpere şi se gudurau ameţite, cerându-i atenţie. Când majordomul îi anunţă sosirea şi îi făcu semn să intre, rămase cu privirea pe noul sosit, cercetându-l şi încercând să desluşească ceva în atitudinea acestuia.

— Domnule, mulţumesc că v-aţi făcut timp să mă primiţi.

Nerăbdarea îl sugruma. Dorea să termine cât mai repede cu formalităţile şi să o vadă.

— Sunt nerăbdător să aflu motivul vizitei. Îşi strânseră mâinile. Ce bei?

Atenţia lui Williard se îndreptă spre lichidul din paharul contelui şi îi făcu semn.

— Ce bea şi Domnia Voastră. Îl urmări pe conte cum îi turnă scotch într-un pahar şi i-l întinse. Domnule, nu are niciun rost să lungim discuţia, continuă Willard şi-l privi, observându-i muşchii feţei care se contractau nerăbdători. Aceleaşi reacţii avea şi Edena, şi aceeaşi culoare neobişnuită a ochilor. Vă cer permisiunea de a o curta pe fiica cea mică.

Contele îl privea rezervat fără a schiţa niciun gest. Nu era tocmai la ce se aşteptase. Data trecută se plimbase cu Anna. Cum şi când ajunsese să fie interesat de Edena?

— Nu ştiu ce să spun, trebuie să vorbim şi cu ea. Răspunsul nu-l mulţumi pe duce. Edena a fost crescută destul de neconvenţional. Am greşit când i-am lăsat prea mare libertate şi acest lucru se vede din punctul ei de vedere, pe care niciodată nu se sfieşte să şi-l spună, indiferent dacă este respins de ceilalţi. Nu cred că o să vă înţelegeţi, este foarte răsfăţată, are nevoie de un bărbat care să o înţeleagă, iar Excelenţa Voastră nu-mi păreţi a fi bărbatul care să-i permiteţi

spiritului ei liber să se manifeste.

Iată cine era contele: un tată aflat la degetul fiicei lui, pe care îl prostise şi la fel voia să fie şi viitorul soţ. Williard deja îşi făcu o imagine clară asupra lucrurilor. Viitoarea lui ducesă era greu de convins.

— Conte, nu ştiu ce bărbat îi va permite soţiei sale să se bucure de aceeaşi libertate ca cea avută la părinţii săi. Tot ce pot să vă garantez este că va fi mândră să fie ducesă, mamă a copiilor mei şi se va bucura de tot respectul care i se cuvine unei soţii. Nu va duce lipsă de absolut nimic.

— Te cunosc şi ştiu că eşti o partidă de nerefuzat. Mamele se pierd numai când te opreşti lângă ele să le ceri permisiunea de a le dansa odraslele, iar despre titlu şi avere nu mai vorbesc. Dar aici eu vorbesc despre fiica mea, căreia i-am promis că o să fiu de acord cu oricare alegere. Dacă ea te vrea, eu îţi dau libertatea de a o curta cum se cuvine.

Williard îl privea pe acest bărbat masiv, care se lăsase îmbrobodit de o fiică rebelă şi isteaţă. O admira că reuşise să-şi determine părinţii să joace după propria sa muzică. O astfel de minte şi acţiune l-ar fi deranjat într-o altă situaţei, dar nu acum. Avea nevoie de o parteneră inteligentă. Cu siguranţă, Edena nu-l va plictisi, sau cel puţin nu în viitorul apropiat. Îşi netezi părul, un obicei care-i trădă nerăbdarea de a fi ascultat şi a i se îndeplini ordinele.

— O voi chema pe Edena în salon şi vom vedea care este poziţia ei. Până atunci, aşteaptă-mă acolo.

Poziţia? Numai Williard ştia ce atitudine avea tânăra. Dacă ar fi avut mai multă putere l-ar fi bătut măr, până l-ar fi făcut să renunţe la planurile lui.

Edena îşi pierdu toată culoarea din obraji când îl văzu pe duce. Un amalgam de priviri, furie, admiraţie, posesivitate, pasiune şi dorinţă de a fugi se întâlniră în câteva secunde şi păru că toţi din jur dispăruseră şi rămăseseră pe scenă două voinţe atât de apropiate şi dârze.

— My lady, mă întrebam de unde a moştenit fiica dumneavoastră farmecul şi frumuseţea. Williard făcu o plecăciune şi duse mâna contesei la buze.

Ducele nu spunea nimic neadevărat. La cei patruzeci şi cinci de ani, contesa punea inima multor bărbaţi pe jar. Numai privirea

amenințătoare a contelui le tăia elanul.

— Mulţumesc, sunteţi foarte galant.

Îl analiză cu atenţie, avea un aer degajat, stăpân pe sine, un bărbat obişnuit să dea purunci şi să fie ascultat fără împotrivire. Frumuseţea fără cusur completa o construcţie masivă, de-a dreptul spectaculoasă care putea face orice femeie să transpire şi să uite de ea. Privirea îi căzu apoi pe Edena. Chipul fiicei sale era rigid, iar mâinile strângeau nervoase mătasea rochiei. Dacă fata nu făcea faţă şi o condamnau la nefericire?

Pe Wiliard nu-l mai captivă decât mâna delicată, dar puţin aspră a Edei când o aduse la buze. Era intrigat de această descoperire. De unde apăruseră bătăturile din palmă? Le recunoscu imediat. Avea şi el la fel.

— Surprinzător! De ce aveţi palmele aşa bătătorite? îi întoarse iute mâinile, într-un gest mult prea intim pentru gustul ei, făcând-o să şi le smulgă cu violenţă dintre ale lui.

— Vi se pare, Excelenţă, îl contrazise Edena, îndepărtându-se şi aşezându-se pe un fotoliu foarte aproape de contesă.

El o urmări cu atenţie, ştia că o prinsese cu o minciună şi dorea să afle ce se ascundea în spatele acestui gest. Trebuia să aibă răbdare.

— Draga mea, ducele de Chad te cere de soţie şi noi dorim să aflăm poziţia ta, îi trânti contele fiicei sale fără nicio introducere. Stătea în picioare lângă Williard şi părea relaxat.

Un sunet strangulat se făcu auzit din gâtul tinerei. Îşi trase suflarea cu greutate şi îşi fixă atenţia pe Frederiko. Nu îi venea să creadă ochilor, tatăl său îl privea pe duce ca pe o cunoştinţă veche. Unde era pragmatismul care îl înconjura de fiecare dată? Nu înţelegea cum reuşise să-l îmbrobodească într-un timp aşa de scurt. Niciunui pretendent nu-i acceptase până acum cererea de a o curta. Dar o cerere în căsătorie. Cât despre contesă, citea pe chipul ei acea admiraţie care punea stăpânire pe toate femeile, când el apărea. Of, avea dreptate! Era spectaculos, purta nişte pantaloni negri, fin croiţi de cel mai bun croitor, care îi mângâiau pulpele zvelte şi musculoase, iar haina bleumarin completa ţinuta perfect. Îi observă chipul care nu trăda nicio emoţie. Prezenţa impunătoare îi garantă încă o dată că, dacă îi accepta propunerea de a-i deveni soţie, îşi va pierde libertatea. Ducele de Chad nu i-ar fi permis niciodată să se amestece în lumea bărbaţilor, în cursele nebuneşti care o făceau atât de fericită.

Hotărârea îi încolţi în minte într-o clipă. Nu, nu va accepta să fie soţia acestui bărbat. Poate o amânare îl va plictisi.

— Tati, nu doresc să vă aduc nemulţumire. Nu mă pot exprima atât de repede, trebuie să mă gândesc. Afișă o mină extrem de supusă.

Williard se aşteptă ca micuţa ştrengăriţă să pună ceva la cale.

— Duce, ai mână liberă să o curtezi pe Edena şi vom vedea unde se îndreaptă lucrurile, îl înştiinţă Frederiko cu un aer mulţumit.

— Pe drumul cel bun, îl asigură bărbatul mai tânăr.

Edena rezista cu greu să nu refuze, iar el era fascinat de flăcările care pâlpâiau în străfundurile albastre. Simţea furnicături în degete, îl uimea nevoia să o prindă în braţe, să o strângă şi să se înece în frumuseţea ei. Niciodată nu fusese atât de fascinat de o femeie.

— Sigur veţi dori să rămâneţi câteva minute singuri, se asigură contele privindu-l pe Williard. Apoi o întrebă şi pe Eveline. Draga mea, nu cred că o să fie vreo problemă, nu?

Asta era prea de tot, să aştepte răspunsul mamei sale. Și totuși, încăperea se goli imediat, lăsându-i singuri.

Planuri de scăpare începură să fie urzite de mintea tinerei. Poate singura scăpare era să se comporte cât se poate de neobrăzat şi ducele va da bir cu fugiţii. Niciunui bărbat nu i-ar fi plăcut să aibă alături de el o consoartă răsfăţată şi cu un comportament improbabil.

Vocea devenită atât de cunoscută o trezi la realitate.

— Edena, renunţă la masca asta supusă, nu ţi se potriveşte absolut deloc.

Se află lângă ea din doi paşi, îi ridică barba cu un deget şi se pierdu în lacurile care-l priveau, văzu teamă şi inima îi zvâcni dureros. O mângâie și își apropie buzele de ale ei, expirându-le într-o sărutare delicată ca un fulg. Îl miră nemişcarea ei. Nedumerit o îndepărtă cât să o privească.

— Am acceptat să mă curtezi ca să nu-i supăr pe ai mei, dar nu doresc în niciun caz să devin soţia ta.

Cuvintele bubuiră în urechile lui şi neîncrederea i se întinse pe toate trăsăturile.

— Nu-ţi doreşti să devii ducesă de Chad? Multe ar fi în stare de sacrificiu să pună mâna pe mine și pe ducat. Ironia luă imediat locul mirării.

— Nu este cazul meu, domnule! Cedez cu plăcere locul alteia.

Era furioasă şi se plimba prin salon. Acest bărbat o neliniştea şi

ştia că nu putea rămâne indiferentă în faţa lui mult timp. Dacă s-ar fi întors la gestul dinainte, ar fi fost în stare să-i sară de gât, să-şi împletească degetele în părul mai lung decât trebuia şi să-l implore să-i asalteze simţurile cu săruturile lui dulci.

Ceva văzut pe chipul ei îl făcu să schimbe tonul.

— Scumpa mea, o să te obişnuieşti cu mine.

— Nu-mi doresc deloc să mă obişnuiesc cu dumneata, căci nu îţi voi deveni niciodată soţie.

Era încăpăţânată, i-o dovedise la bal şi îl respinsese când o invitase la plimbare. Chipul mic şi mândru îi încăpea în palme dacă l-ar fi prins. Iar înălţimea, abia dacă îi ajungea până la gât. Şi cu toate astea, îl zăpăcea de cap. Nu depunea cine ştie ce efort, era de ajuns o privire, o vorbă că el era cu totul pierdut. Bărbatului mai că nu râse de prostia lui. O lăsase pe şarlatanca asta mică să i se furişeze în suflet, şi juca acum cum voia ea. O privi cum îşi masca starea de nervozitate. Minunatele ei buze cereau ca el să le guste, însă, nervoasă le rodea colţurile riscând să le rănească. Se apropie pe neaşteptate şi o prinse de ceafă, o invadă cu buzele, cu limba, îi culese nectarul îmbătător şi se simţi împlinit când îi simţi moliciunea şi un suspinul de plăcere. Se simţi încurajat şi mâinile începură să cutreiere febril spatele îngust, strângea, mângâia, lăsa urme, dar nu-i păsa. Două orgolii se înfruntau şi se luptau care să învingă, dar simţurile aveau alte planuri, se eliberau şi se înfruptau cu egoism.

Cu un efort uriaş, Williard întrerupse sărutul. Sângele îi alerga după oxigen. Confuzia sclipea în ochii albaştri şi simţi că, dacă nu pleacă, s-ar fi dus naiba stăpânirea lui. Pielea ei fină eliberată de decolteu împrumutase culoarea bujorilor, iar el tare era dornic să-i culeagă mugurii abia ascunşi.

— Nu ştiu cum o să te împaci tu cu asta, dar eu când îmi doresc ceva, iau. Îi sărută nasul obraznic şi-o mai atinse uşor pe buzele surprinse.

Îl urmări cum se îndepărtează şi tare îşi dori să apuce ceva şi să-l lovească în spatele ăla atât de drept. Dintr-un impuls îşi duse mâna la nas. Până şi ea o trăda, mirosea a ei. Rememoră fiecare atingere şi îşi simţi pielea încreţită de o dorinţă neîmplinită.

*

Încăpăţânarea Edenei ieşea la suprafaţă din ce în ce mai mult pe parcursul celor trei săptămâni cât s-au întâlnit. Williard se stăpânea cu

greu. Era extrem de ostilă, răsfăţată, trecea dincolo de barierele bunei cuviinţe şi îl provoca neîncetat. De multe ori îl mâncaseră palmele să-i dea o lecţie. Când răbdarea lui ajunsese la limită, ochiul expert citise spaima în ochii ei şi nu se îndoise că armura începuse să se fisureze. O tandreţe îl înăbuşi şi în acelaşi timp se simţi un idiot. Se mai şi credea un cunoscător

Situaţia se schimbase apoi, îi satisfăcea orice capriciu, copilăresc de multe ori, şi îl umplea de bucurie când îi vedea zâmbetul radiind pe chipul minunat. Nu era zi să nu o caute şi să nu-i dăruiască ceva. Încerca să stea în preajma celorlalţi de teamă că stăpânirea lui o să se prăbușească. Când dorul nu-l mai asculta, o ducea într-un loc mai ferit şi îi oferea delicii care-i lăsa apoi pe amândoi fără suflare. Nu mai cunoscuse un gust atât de bun ca al ei şi un trup care să se unduiască la fiecare atingere. Apropierea îi provoca febră şi se linştea cu greu, chiar şi după o repriză de sărutări şi mângâieri aprinse, pe care i le fura în trăsură, pe holurile vreunui muzeu sau în spatele unei tufe. Nopţile suspina de dorul ei şi nu se mai odihnea suficient de bine.

Salvarea veni într-o zi când majordomul îl întâmpină cu o mină foarte neliniştită. Vestea că armăsarul lui suferise un accident la una dintre copite îl forţă să plece cât mai curând la ferma sa. Era singurul în măsură să se ocupe de problemă, trebuia anunţat dr. Ferich cât mai curând, dacă nu cumva se ocupase majordomul său. Bidivul era foarte important, în mai puţin de două săptămâni începeau cursele de la Woldshoo. Amânase destul antrenamentul.

— Ce zice doctorul? L-au chemat? Nu mai contenea cu întrebările. Asta mai lipsea! Să i se îmbolnăvească calul. Avea încredere deplină în veterinar, nu de puţine ori îi salvase animalele.

— Domnul nu ajunsese la fermă, Excelenţă.

— Unde este când am nevoie de el? Doar îi plătesc serviciile foarte scump. Dacă nu îl găsesc acolo, îl dau afară. Îşi trecu nervos degetele prin păr. Anunţă-l pe Felix că plec, şi apoi pregăteşte-mi trăsura, porunci cu furie ducele, depărtându-se cu paşi iuţi.

Majordomul se făcuse mic în haina care atârna greu pe trupul slăbănog. Un lucru învăţase foarte bine despre stăpânul său, să se ferescă din calea furiei lui. Era de ajuns să-l privească, ca lamele acelea verzi să îl străpungă până la măduvă.

*

Priveliştea dimineţii se întindea cu mândrie, etalându-şi

frumuseţea în faţa Edenei şi a mătuşii Angella, două fiinţe unite de aceeaşi pasiune pentru animale. Liniştea era o binecuvântare pentru nervii tinerei, întinşi la maximum după ultima întâlnire cu ducele de Chad. Plecase în urmă cu câteva săptămâni şi nu mai dăduse nicio veste. O marcase cu dexteritate şi o lăsase să freamăte de dor. Nu ar ar fi trebuit să îi pese, dar zeci de imagini i se derulau prin minte cu el şi alte femei. Recunoştea gesturile, săruturile, mângâierile şi suspinele care îi strângeau sufletul într-un pumn, ţipând de gelozie. Se surprindea când analiza bărbaţii şi încerca să regăsească gesturi sau trăsături ca ale lui. Când se afla la un bal agăţată de un partener, căuta să simtă mirosul de parfum atât de cunoscut. Nu mai gusta glumele ca altă dată şi tot timpul privirea îi era distrată, aştepta să apară în orice clipă şi să o facă prizonieră.

După o noapte agitată, îşi anunţase părinţii că pleacă la fermă. Nu le ceruse voie ca altă dată, şi spre mirarea ei, nu se împotriviseră. Contesa, care de obicei strâmba nemulţumită din nas, se arătase destul de îngăduitoare. Parcă erau alţi oameni şi atitudinea o contraria, neştiind ce se întâmpla cu ei. Atmosfera liniştită o călca pe nervi, avea nevoie de mişcare ca să-şi elibereze adrenalina şi să-şi domolească temperamentul care clocotea de nerăbdare. Ca un şarpe perfid, neliniştea se instalase în sufletul ei şi se încolăcea, ameninţând să o lase fără echilibru.

Iritarea se îndrepta spre toţi care nu reuşeau să o mulţumească, asupra cailor când nu le ieşeau săriturile sau viteza nu era cea mai bună. Afurisea ca un bărbat şi nu-i păsa de mustrările mătuşii.

— Ai un temperament care îţi va aduce multe probleme, draga mea. Edena se opri pentru o secundă din ţesălat, curioasă să afle urmarea. Nu ştiu care bărbat o să accepte ca soţia lui să înjure ca un birjar. Nici eu nu mă exprim atât de colorat ca tine. Cumva din cauza ducelui ăla? o întrebă Angella din ce în ce mai contrariată.

Ei, asta-i bună! Pe mătuşa nu o mai avea pe cap. Nu o mulţumi cu niciun răspuns însă, şi continuă să-şi facă treaba. Nu-şi putea dezvălui slăbiciunea în faţa nimănui. Cu cât era mai concentrată pe antrenament, cu atât mai puţin scăpa de gândurile obsesive. Dar oricât de mult îşi dorească fie singură, până nu îi dădea Angellei o replică, ştia că nu are scăpare. O analiza pe sub nişte sprâncene groase şi pufnea necăjită mai rău decât armăsarul ei când avea vreo iapă prin jur.

— Deci, ce ai de spus? continuă interogatoriul.

— Ce are a face el în toată povestea asta, nu ştiu.

Plecarea Edenei, ca fugărită de o vietate nevăzută, o făcu pe Angella să privească bănuitoare spatele graţios şi ţeapăn. Nu auzise de vreun tânăr care să o aducă în starea asta. Lipsa lui din ce în ce mai mare o nedumerea. Cum Dumnezeu să nu fie Edena un butoi de pulbere, când ea era învăţată să-i joace pe toţi pe degete. Până acum.

*

Antrenarea cailor pentru cursele de la Woldhoo o distrăgea pe Edena şi gândurile romantice rămâneau în plan secund, revenind doar noaptea când nu mai exista nicio piedică. În preajma cailor nu era nevoită să poarte masca unei domnişoare bine-crescute, era suficient să le vorbească şi supunerea era asigurată. Era de apreciat cum o mână de fată reuşea să îngenuncheze uriaşul cu copite. Puterea ei nu stătea în forţa fizică, ci în iscusinţa cu care manevra frâul şi dirija fiecare mişcare. Ultima achiziţie a mătuşii, fără ştirea contelui, era un superb hanoverian. De cum îl văzuse, se îndrăgostise iremediabil. Inteligent, temperat şi cu o personalitate prietenoasă făcea ca dresajul să fie o plăcere.

Stăteau una lângă alta şi în privirea fiecăreia se desluşeau aceleaşi trăsături: admiraţie, încăpăţânare şi hotărâre.

— Ar fi timpul să îl scoatem în lume pe Cressus. Ce crezi, ar face faţă concurenţei? întrebă Angella fără să-şi dezlipească privirea de pe animal.

Provocarea sclipi în străfundurile albastre ale ochilor Edenei. Păreau nişte valuri agitate de o furtună.

— Nu numai că va face faţă, dar va triumfa. Avem la dispoziţie două săptămâni să-l antrenăm, şi apoi are în sânge viteza. Îţi aduci aminte de Venus, cât timp i-a trebuit să câştige? Nu prea mult. Trebuie să se fim pregătite, căci anul ăsta avem adversari puternici, spuse Edena, în timp ce pe chip i se succedau luminile blânde ale soarelui, dornic să o aduleze.

Mătuşa Angella o sorbea din priviri. Era slăbiciunea ei, fiica pe care nu o avusese niciodată. Îi dădea dreptate, deşi ştia în sufletul ei că nechibzuinţa lor avea să fie descoperită odată şi-o dată.

— Cred că realizezi consecinţele faptelor noastre dacă vom fi descoperite, draga mea. Tatăl tău nu m-ar ierta niciodată, cât despre mama ta, nu mai spun. Te vrea la casa ta, nu alături de o bătrână aiurită.

Nechezatul lui Cressus le dădu amândurora sentimentul că trebuie să continue indiferent de riscuri.

— Asta sper să nu se întâmple. Ne-ar pune pielea în băţ la amândouă. Trebuie să fim foarte atente şi să nu lăsăm urme. Altfel, iubirea mea pentru cai ar fi condamnată la o iubire imposibilă.

Sentimentul pierderii îi aduse Edenei un gust amar în suflet. Pasiunea pentru cai se născuse încă din copilărie şi crescuse pe zi ce trecea. Nu îşi imagina ce altă preocupare ar fi făcut-o să simtă o bucurie şi o împlinire atât de mare.

— Cred că ar fi timpul să-l laşi pe acel tânăr să-ţi arate ce înseamnă iubirea adevărată. Poate te va înţelege şi te va sprijini, adăugă doamna mai vârstnică, deşi nici ea nu era pe deplin convinsă de propriile vorbe.

Parcă vorbele mătuşii aveau în ele ceva predestinat, altfel nu înţelegea de ce numai se strânse ca un ghem dureros. Nu-i căzură bine deloc. Îşi aruncă nemulţumită pe spate coada împletită. Mai că nu se aruncă asupra femeii mai în vârstă.

— Ţi-a cerut tati să mă convingi? Credeam că eşti de acord cu opţiunile mele, izbucni Edena. Simţea un acut sentiment de dezamăgire. Încrederea în mătuşa ei era nezdruncinată până acum, dar oamenii se mai schimbau şi îi era teamă de asta.

— Nu, iubito! Eu te sprijin întotdeauna. Făcuse o gafă şi nu ştia cum să o dreagă. Subiectul Williard era foarte sensibil, aşa că preferă să-l amâne. Cu glas spuse: Tu ştii ce e mai bine pentru tine.

— Cel mai bine este să fiu lăsată în pace. Nu îmi place ducele. Este un manipulator fără pereche. El crede că dacă aproape toată lumea îi face pe plac, eu trebuie să fiu la fel. Să creadă el asta! pufni furioasă şi îşi agită mâna prin aer, imaginându-şi chipul zâmbitor pe care îl respingea.

Angella îşi simţea râsul în gât încercând să năvălească afară. Cu greu se abţinea. Îşi drese glasul puţin răguşit de încordare.

— Hai să-l lăsăm pe tânărul acela atât de respingător şi să vedem ce facem cu întrecerile. Gândeşte-te că sunt atâtea cunoştinţe printre spectatori şi poate vreuna te va recunoaşte. Trebuie ca deghizarea ta să nu lase loc de interpretări. Privirea îi zăbovi pe coada grea care se odihnea pe spatele fetei. Nu prea am văzut călăreţi cu o minunăţie de păr ca al tău.

— Of, o să-l ascund bine. Frustrarea i se citi pe chip. Sau să-l tai?

Simţi nevoia să o tachineze. Ce ar fi zis lumea?

— Doamne fereşte! Chiar am înnebunit dacă te las să faci aşa ceva. O ameninţă cu degetul. Pe onoarea mea, Edena, dacă îndrăzneşti să te apropii de păr, eu te duc la Londra şi îi spun lui Frederik tot.

— Mai frică mi-e de mami! Şi neinvitat apăru şi faţa furioasă a lui Williard. Rămase nemărturisit gândul ei. Cu ai ei ar fi scăpat până la urmă, dar cu el, nu credea. Părul ei îi oferea la fiecare întâlnire motiv să o mângâie şi să-şi treacă mâinile prin el.

— Nu e cazul să ne alarmăm, sunt sigură că va fi bine, iar părul tău va rămâne unde este.

Dacă ar fi fost atât de sigură, pe cât îi erau cuvintele.

Până noaptea târziu, Edena reuşi să îi gestioneze atât de bine energia lui Cressus, încât era de părere că dacă mâine ar fi fost concursul, cu siguranţă că acesta ar fi ocupat un loc fruntaş

CAPITOLUL III

Ziua cea mult aşteptată sosise cu o vreme frumoasă, dornică să ofere spectatorilor şi concurenţilor amintiri de neuitat. Soarele se instalase comod pe întinsul cer şi dăruia binecuvântări fierbinţi, cu toate că era încă devreme. Era ca o prevenire a tumultului care se anunţa în următoarele ore. Pajiştea împrăştia un miros de iarbă proaspăt tunsă şi părea un imens obraz ras. Scena era aşezată ca şi anul anterior, cât mai aproape de spectatori, încât din primele scaune se putea întinde mâna şi atinge calul sau călăreţul. Şi, deşi fuseseră discuţii cu un an în urmă să se departeze spectatorii de scenă, organizatorii nu făcuseră nimic în acest sens. Concurenţii verificau ultimele detalii, se auzeau unele voci aspre, altele blânde, urechi ciulite şi nechezaturi nerăbdătoare. În aer plutea o atmosferă competitivă. Adrenalina ameninţa să atingă cote maxime. Omul şi animalul erau uniţi prin energie şi aşteptau primul start ca să o elibereze.

Chaud îşi privea armăsarul destul de îngrijorat. Îşi revenise destul de bine după micul accident, şi cu toate acestea nu era mulţumit deloc. La ultimul antrenament nu atinsese ultimul său record la viteză. Avea să piardă, ceva îl atenţiona că nu era sezonul lui forte. Era un exemplar magnefic. Dacă s-ar fi desfăşurat vreun concurs de frumuseţe, era convins că ar fi fost fruntaş. Îl mângâie şi animalul fremătă agitat din nări, era nerăbdător să-şi înceapă numărul. Palma atinse ceva dur şi asta îl deranjă.

— Charlois, chinga aceasta îl strânge prea tare, ar fi bine să o

mai slăbim, îi spuse jocheului său și verificară cu atenție.

Îl lăsase pe acesta să-i conducă calul, cu toate că acum nu mai era la fel de convins că făcuse o alegere bună. Mai rău era că Fulger nu îl asculta suficient și fornăia nervos când primea un îndemn. Nu cunoștea vocea înlocuitorului și de multe ori întorcea capul, ciulind urechile. Abia după ce primea o poruncă cu voce răstită, reușea să isprăvească sarcina, deși nu tot timpul corect.

— Excelență, ați auzit că noul armăsar introdus în cursă are cele mai multe voturi? îl smulse cu brutalitate din gânduri jocheul său.

— Al cui este? întrebă nemulțumit.

Nervii întinși la maximum se revoltară. Era frustrat, nu mai avea nevoie de alte situații neprevăzute. Rămase atent, și-n același timp se întinse să alunge o muscă care nu-i dădea pace lui Fulger și îl agita.

— Apare în dreptul proprietarului un anume Robert Tigger. Nu știu cine este, nu am mai auzit de el.

— Robert Tigger. Se gândi puțin. Nu am auzit niciodată numele ăsta. Ce rasă e calul?

— Hanoverian, my lord.

Bună rasă, se gândi Williard. Puternică și iute. Greu de întrecut. În schimb îi spune omului său altceva.

— Hai să nu ne alarmăm! Fulger va face tot ce-i va sta în puteri să câștige. Tu te simți în formă? Pot foarte bine să mă arunc eu în șa și să concurez.

Vorbele sunară a provocare, dar jocheul nu se lăsă intimidat. Știa din experiențele anterioare că ducelui nu-i plăcea nesiguranța. Și nu era de neglijat cecul pe care i-l semna de fiecare dată. Suma era exorbitantă, și mulți doritori i-ar fi dorit locul. Iubita lui, René, abia aștepta să o ducă într-o excursie pe Bega.

Prin boxele perfect aliniate, se întrezăreau capetele cailor de diferite rase. Nechezatul lor sălta mulțimea în picioare, mai nerăbdătoare decât ei. În fața caselor de pariuri era înghesuială și nimeni nu ținea cont de ea. Doamnele, fără a se mai remarca prin vreo distincție nobiliară, fremătau și uitau convențiile unei societăți rigide, o lume a bărbaților, în care femeia își ocupa zilele cu îndeletnicirile matriarhale. Ținutele vaporoase se târau prin praf, dar nimeni nu părea deranjat, și dacă un pantof sau cizmă se oprea pe vreo trenă, mustrarea era cât se poate de blândă. Pălăriuțe multicolore protejau tenul, lăsând să se zărească câte un chip de diferite vârste.

Ochii atenţi ai Edenei îl observară imediat, spatele drept şi rigid îi semnală faptul că era nervos. O statură de peste un metru nouăzeci, unul dintre cei mai impunători bărbaţi pe care îi vedea, în care prietenia dintre om şi animal era atât de evidentă. Toate la un loc o făcură să tresare şi să se ferească din raza lui vizuală. Deşi era deghizată în bărbat, ştia că un ochi fin ar fi observat diferenţele dintre cele două sexe. Nu dorea să-l întâlnească, mai bine prevenea eventualele neplăceri. Bine că mătușa Angella se răzgândise în ultimul moment să nu participe, căci prezenţa ei ar fi dat de gândit. Trebuia să se ferească din drumul lui.

Trecuseră atâtea zile de când nu îl mai văzuse. Mai bine. Până la urmă asta îşi dorise: să fie lăsată în pace, departe de atenţiile lui atât de ispititoare, de ochii aceia pătrunzători care îi dădeau impresia că niciun gând nu rămânea nedescoperit, de acele mâini care încercau să liniştească calul pe care îl ţinea de căpăstru, la fel cum o cerceta pe ea, reușind să îi lichefieze toate mădularele.

Şi chiar dacă mintea îşi făcea alte planuri, ochii flămânzi cercetau silueta atletică, neluând în seamă pumnul de fluturi care zburau nestingheriţi prin stomac. Depărtarea, suficient de mare pentru a nu-i fi frică că este observată, nu o împiedica să vadă jocul muşchilor pe sub cămaşa albă, perfect întinsă sau pantalonii din piele, care ţipau pe picioarele musculoase. Se părea că nici celelalte nu erau imune la farmecul lui. Câteva spectatoare, de unde apăruseră nu îşi dădu seama, se opriseră lângă el şi îi vorbeau. Îi văzu faţa cum i se relaxă sub un zâmbet leneş şi cum prinse o mână înmănușată şi o duse la buze. Râsul tinerei ajunse până la ea şi îi păru atât de strident, încât îl simţi scrijelindu-i timpanele.

— Afurisit, ţopârlan! îi ţâşniră vorbele, uimind-o chiar şi pe ea prin intensitate şi virulenţă. Ar fi lovit în ceva, dar nu avea în ce. Poate dacă l-ar fi avut în faţă, i-ar fi tras un pumn în nas. La naiba cu el, Cressus! Mângâie coama calului, care fericit de atenţia primită, îşi întoarse capul şi o împinse în joacă. Gestul o amuză. Şi ţie îţi place!

Oamenii izbucneau în urlete de veselie şi indignare la fiecare cursă. Câştigătorii îşi primeau elogiile şi premiile, iar învinșii încercau să mascheze dezamăgirea, reușind într-o măsură mai mică sau mai mare. Acelaşi lucru se observă şi cu ducele de Chad. Jocheul său reușise să-l ţină pe Fulger printre primii concurenţi, dar pe ultima sută de metri pierdu în faţa nou-venitului în concurs. Pierderea aduse o

lovitură dură mândriei lui, mai ales că venea din partea unui necunoscut, nimeni nu ştia nimic despre proprietar. Totuşi, dincolo de dezamăgire, simţi admiraţie pentru o aşa viteză şi un conducător atât de abil. Îl miră însă talia foarte subţire care aproape semăna cu a unei femei. Era convins că o putea prinde cu ambele mâini. Ori era un tânăr numai pielea şi osul de el, ori ceva dubios era la mijloc. Cum Dumnezeu putuse o mână de om să stăpânească acel cal? Instantaneu se hotărî să-i urmărească. Privirea îi fu atrasă de unduirea șoldurilor prea aţâţătoare. O sprânceană i se ridică, în timp ce o emoţie nedefinită se fixă în josul corpului. Încordarea nu-i plăcu. Un râs nervos îl cuprinse. Mai nou se uita după bărbaţi. O înjurătură îi scăpă în barbă.

Paşii îl îndreptară spre grajduri şi îl văzu pe jocheu cum îşi băga armăsarul în boxa special amenajată. Îi atrase atenţia gestul plin de adoraţie al acestuia când se aplecă asupra grumazului puternic şi-l sărută. Se pare că gestul nu îl mulţumi pe armăsar, căci se scutură cu virulenţă, lovind cascheta şi aruncând-o destul de departe.

Un râs cristalin răzbătu aerul cald şi-l lovi cu brutalitate pe duce, lăsându-l încremenit de uimire. În faţa ochilor i se derulă o scenă care îi opri pentru câteva secunde răsuflarea. O minunăţie de păr negru ca abanosul, tot numai bucle, se risipi într-o neglijenţă adorabilă, şi în faţa ochilor o avu pe Edena. Faţa îi luă foc. Simţi o dorinţă nebună să prindă şi să strângă fiinţa înnebunitoare din faţa lui. Tupeul ei îl înfuria. Era pe punctul de a o ajunge, dar se opri imediat, ascunzându-se după un arbust cu flori roz. Nu ştia ce să facă, ori să o trântească pe podeaua plină cu fân şi să o… iubească, ori să o pună pe genunchi şi să îi o aplice o pedeapsă, pe care nu o va uita prea curând. Fascinat de mişcările ei, o privi cum, cu naturaleţe, îşi aşeză cascheta şi îl mustră pe Cresus. Nimic nu conta pentru ea. O privea şi era uimit cum putuse să îi joace pe toţi după bunul plac. Era o altă persoană, nu Edena pe care o lăsa să o vadă toţi, ci o fiinţă care îşi pusese toate talentele în această competiţie şi riscase foarte mult să vină în faţa atâtor spectatori şi participanţi. Era o nebunie! Încordarea îi strânse şi mai mult stomacul, făcându-l să tânjească după ea.

O idee îi încolţi în minte, trezindu-l brutal din stupoare. Sigur, o avea la mână! Ea urma să-l asculte. O va supune şi ce dulce va fi fost răzbunarea lui. Se simţi câştigător şi se gândi că în cel mai scurt timp avea să-i dea şah mat pe tabla orgoliilor. Diseară o va vizita pe mătuşa Edenei. Pumnul de nervi acumulat şi instalat cu parşivitate în stomac,

începu să se dizolve, lăsând în urmă o satisfacţie plină de voluptate.

Se îndepărtă de tânără cu paşi hotărâţi, ferindu-se în continuare să nu fie recunoscut. Lucru de care era convins că nu se va întâmpla. Întreaga atenţie a Edenei era îndreptată spre câştigătorul ei, nu avea ochi decât pentru el. Aproape era gelos pe acel animal. Şi totuşi starea i se schimbase în câteva momente. Nu mai conta că Fulger pierduse, conta doar că lucrurile aveau să intre pe făgaşul normal. Admiraţia îl cuprinse. Această fată ştia că în întreceri nu era loc decât pentru bărbaţi, şi de aceea îşi construise propria identitate. Era absolut convins că mătuşa Edenei nu era străină de acţiunile nepoatei sale. Se gândi apoi la conte, imaginea îi zăbovi un timp în minte. Era cunoscut ca un bărbat extrem de vigilent şi dacă se întâmpla ca vreunul dintre fii săi să calce strâmb, lua iniţiativa şi imediat lucrurile se schimbau. Şi acum, ca să vezi! Rebela sa fiică juca rolul unei amazoane. Noroc că fusese el cel care o văzuse, şi nu altcineva. Norocul lui!

*

Îşi alese să-şi savureze victoria în salonul cel mic din casa mătuşii Angella. Mai mult, îl învinsese pe vestitul Fulger al ducelui de Chad şi acest lucru îi aduse o bucurie perfidă în suflet. Încă îi zăbovea în faţa ochilor imaginea bărbatului, îl văzuse printre spectatori şi se ţinuse departe de el. Laurii victoriei îi aduceau tot timpul o satisfacţie atât de înălţătoare, încât considera că nimic şi nimeni nu o întregea ca această conexiune stabilită între ea şi calul ei.

Angella îi comunicase că mergea la o serată dedicată unor copii orfani din sat şi astfel se văzu singură în acest spaţiu micuţ şi încântător, un loc în care de multe ori se odihnise pe canapeaua cochetă sau visase la cursele nebuneşti. Cu numai câtva ore în urmă, încasase un cec consistent şi avea de gând să investească în nişte grajduri mai mari şi de ce nu, în achiziţionarea unui armăsar pentru împerechere. Îşi imagina fiecare loc nou construit, mirosul lemnului îi asalta simţurile, nimic nu o încânta mai mult decât această idee. Trăia cu speranţa că ferma se va extinde, alte rase îşi vor găsi locul pe pământurile atât de dragi. Avea întindere, mătuşa fusese dintotdeauna o femeie practică şi investise în această direcţie.

Sorbi cu plăcere din paharul de schotch. Imaginea contrasta cu ţinuta, o rochie roşie vaporoasă şi un corset scotea în evidenţă nişte moviliţe perfecte, semn că Divinul fusese foarte atent la detalii. Părul,

fără să se mai obosească să-l prindă, se odihnea în toată splendoarea pe spatele îngust, provocând o cascadă de smoală unduitoare şi plină de inele. Dacă un pictor ar fi avut şevaletul în faţă, cu siguranţă că ar fi surprins esenţa feminităţii, voluptatea care se revărsa cu fiecare răsuflare ieşită din pieptul pârguit de fecioară. Seninătatea acestui chip îşi pierdu strălucirea când auzi o voce puternică venind din holul casei. Sări ca arsă de pe canapea abia reuşind să lase paharul pe măsuţă. Aşteptă câteva secunde, înainte ca uşa să se deschidă cu putere, ba nu, mai degrabă cu violenţă. Inima, dacă i-ar fi scăpat din piept, nimeni nu ar mai fi putut să o prindă. În faţa ei se ivi un bărbat încruntat şi pus pe ceartă. S-ar fi făcut mică dacă ar fi avut această putere. Nu avea cum să scape teafără după o aşa intruziune. Apoi îl văzu cum se fixă pe decolteul ei. O ardea acea privire de smarald şlefuit. Corsetul începu să o strângă şi o mâncărime se instală mai jos de el. Cu un efort uriaş reuşi să nu se scarpine. Nu se anunţa nimic bun, nu când deslușea atât de uşor furia, şi dincolo de asta, dorinţa.

Cu o voce bubuitoare, ducele i se adresă servitoarei care apăruse după el, dar fără să o învrednicească cu vreo privire.

— Lasă-ne singuri! Vocea o sperie, şi spre lauda ei, femeia reuşi să nu cadă când se întoarse şi fugi, parcă fugărită de cineva. Nu ştiam că tinerele se retrag la rudele bătrâne şi capătă obiceiuri îndoielnice, şuieră Williard şi îşi mută privirea de data aceasta pe chipul uşor îmbujorat.

— Pardon? întrebă debusolată Edena. Nu ştiu despre ce vorbiţi, înălţimea Voastră. Fiţi mai concludent! O uşoară iritare i se strecură în voce. Preferă să nu-l tutuiască. Era prea serioasă problema.

Doar câţiva paşi îi mai despărţea. Cu toate astea, rămase pe loc. Îl răscolea nevoia care se dorea împlinită. Apropierea îi slăbea hotărârea, avea nevoie să simtă furia, era singura care îl mai putea ţine în frâu. Aşa că o atacă.

— Oare ce s-ar spune dacă s-ar afla că mezina contelui de Roy practică sporturi extrem de periculoase şi nedemne pentru o persoană de rangul ei, în loc să-şi accepte statutul de femeie, soţie şi mamă?

Lovitura o nimeri din plin. Cuvintele, dublate de un chip rece, îi făcură culoarea din obraji să-i dispară şi genunchii să-i tremure, încât simţi pământul că-i scapă de sub picioare. Un mic ţipăt îi scăpă. Nu mai putu să-l controleze.

— Ce… vreţi să… spuneţi? cuvintele cu greu reuşi să le lege şi să

formuleze o întrebare coerentă. Teama ieşi imediat la iveală pe frumoasele trăsături, iar ducele savură jocul de emoţii care se reflecta în toată splendoarea lui. Era minunată, frumuseţea ei îl lovi în plex şi tânji să o ia în braţe, să o liniştească şi să-i susure la ureche că totul va fi bine şi că va păstra secretul ei. Şi cu toate acestea, alese altă carte să joace.

— Cred că eşti suficient de isteaţă să înţelegi ce am vrut să subliniez. Renunţă la distanţă şi o ajunse din două mişcări. Bărbia îndărătnică altă dată, acum cu greu se ridică la insistenţa mâinii băbăteşti. Se simţi ca un prăduitor când doi ochi temători îi întâlniră pe ai lui. Inima i se strânse nemulţumită. Nu trebuie să fii speriată, asta nu face altceva decât să grăbească lucrurile.

Cu degetul uşor îndoit începu să-i creioneze conturul senzual al buzelor care involuntar se întredeschiseră, invitându-l să le guste. Moliciunea lor îl ameţiră, mici săruturi punctate cu blândeţe o făcură să îi ceară mai mult. Plonjă în mătasea gurii ei şi savură gustul căruia îi dusese dorul. Urechile îi vâjâiau şi simţurile erau pline de ea. Deveni un cotropitor, îi impuse un ritm în care pasiunea era pe primul loc. O marcă ca fiind a lui, se înfrupta şi cerea din ce în ce mai mult, luând în aceeaşi măsură cu care dăruia. Devenea când supusă, când cotropitoare. Îl slăbea cu fiecare răsuflare şi risca să-şi piardă bruma de luciditate. Printr-un efort uriaş, Williard se desprinse de buzele ispititoare şi o privi nesigur. Era pierdută şi ea. Nu mai rezistă şi se năpusti iarăşi asupra gurii ademenitoare ca un prizonier când îşi vede iubita după o lungă absenţă. Reuşi să-i elibereze buzele iritate şi roşii.

— Iubire, eşti creată pentru mine. Nimeni nu are dreptul să pună mâna pe ce este al meu. O simţi cum se încordează. Nu o eliberă, o ţinu cât mai aproape. Îi simţea fiecare bătaie a inimii. Undeva într-un ungher al minţii îşi dori ca aceasta să bată pentru el.

Mâine aştept să vii la Chaud House şi să mă anunţi că te vei căsători cu mine. Vocea îi scăzu cu o octavă. Punctă apoi cu un sărut în spatele urechii. Simţurile îi erau asaltate de parfumul ei.

— Şi dacă voi refuza, ce se va întâmpla? reuşi să întrebe, simţindu-se străbătută de fiori delicioşi care se răspândeau prin toate terminaţiile.

— Nu te voi lăsa să mă refuzi.

Săruturile se înmulţeau şi coborau spre claviculă.

— Nu doresc un soţ care să-mi controleze viaţa. Ai aşteptat

ocazia perfectă şi acum acţionezi. Se miră şi ea cum mai putea să-i răspundă când gura lui minunată o purta într-o lume în care s-ar fi cufundat cu cea mai mare plăcere. Şi totuşi un gram de raţiune mai avea. Îşi adună toată hotărârea de care mai era în stare şi fixându-şi palmele pe pieptul puternic, încercă să îndepărteze ispita.

Un muşchi trădă nervozitatea după obrazul perfect ras. Îi dădu posibilitatea să se distanţeze.

— E decizia ta, frumoaso. Tu vei răspunde în faţa alor tăi şi a celorlalţi. Nu ştiu cum te vei descurca. Ridică ameninţător un deget. Dar ţine minte că nu voi sta cu mâinile în sân să privesc cum altul îmi ia ce este al meu. Ori a mea, ori a nimănui.

— Îmi aparţin doar mie şi eu voi avea ultimul cuvânt de spus în alegerea unui soţ. Ţipă cum nu mai făcuse niciodată. Omul ăsta îi punea nervii la încercare.

Nici el nu reacţionă mai bine. Un şir de înjurături îi ţâşniră de pe buze. Niciodată nu-şi pierduse controlul în faţa unei femei. O privi iritat şi preţ de câteva secunde îşi imagină viaţa alături de ea. Plină de… culoare, nu se va plictisi niciodată. Doamne, ce-l întărâta şi-l stârnea! Se îndepărtă câţiva paşi ca să-şi recupereze calmul. O tărie ar fi fost soluţia. O respinse instantaneu de teamă că paharul era un obiect mult prea tare ca vreuna dintre părţile corpului său să-i reziste.

— Va exista un soţ şi acela voi fi eu, ţi-o garantez! O privea iarăşi, dar fără să lase vreun gând să se reflecteze pe chip. Scoase un ceas de aur din buzunarul hainei şi-l privi cu atenţie. Mâine, la 17: 30, te aştept. Indicat ar fi să vii singură.

— Eşti nebun! Nu voi face aşa ceva! În niciun caz nu voi pune piciorul în casa ta, şi mai ales singură.

— Mă uimeşti cât eşti de formală uneori. Dar nu mă deranjează să renunţi la titlu. Ştii că între soţi nu trebuie să existe aşa ceva.

Ironia, dublată de râs, îşi atinse ţinta. Se simţi ruşinată. Mai rău era că singură îşi săpase groapa când îl aţâţase. Săptămâni întregi nu-l văzuse, se enervase şi plecase la fermă, apoi îl ignorase când îi trimisese un bilet. Dorea să-l însoţească la o serată, în semn de scuză că o neglijase. În acest joc de-a şoarecele şi pisica simţi că el ieşise învingător.

Îi citea nemulţumirea şi frustrarea pe chip. Un tablou care îl măgulea

— Sunt convins că vei găsi o soluţie, my lady. Se pregăti să plece.

Şi încă ceva. Felicitări pentru reuşita de astăzi, eşti o călăreaţă nemaipomenită. Îi făcu cu ochiul ştrengăreşte şi cu o înclinare ironică, părăsi salonul.

Plecarea lui îi permise să se aşeze în fotoliu. Tremura de necaz. Cum avea să scape? Privind retrospectiv, Edena se gândi că îşi luase toate măsurile de siguranţă să nu fie descoperită. Cum reuşea de fiecare dată să fie înaintea ei cu un pas? O enerva grozav când pierdea. Totuşi nu câştiga el mereu, tocmai ce-i dovedise prin cursa de astăzi. Poate avea mai mult noroc. Din păcate, norocul ei pălea în faţa descoperirii lui.

Când veni mătuşa, o găsi în aceeaşi stare. O privi alarmată. Era palidă şi dusă pe gânduri, semn că ceva se petrecuse în intervalul oral în care lipsise. Edena se încordă ca un arc şi izbucni în plâns. Venirea Angellei produse declicul, ca atunci când o sticlă este deşurubată şi acidul ţâşneşte în toate părţile.

— Sunt pierdută, mătuşă! Nu voi mai participa niciodată la vreo cursă, va face în aşa fel încât să mă oprească. L-am minţit şi nu o să mă lase până nu o să iasă cum vrea el. Lacrimile sub forma unor pârâiaşe spălau cu atâta abundenţă chipul tinerei, încât Angella se alarmă.

— Iubito, despre cine vorbeşti?

Edena se forţă să-şi stăpânească emoţiile. Cu un gest nervos îşi dădu după ureche părul şi începu să-i povestească. O sprânceană trecută prin viaţă se ridica de fiecare dată când atmosfera devenea încărcată. Îşi iubea mult nepoata, dar mai ştia şi că aceasta avea nevoie de o mână fermă. Jocul tânărului nu era cinstit, dar o ţinea ancorată de el.

— La ce te gândeşti acum? O cerceta cu de-amănuntul şi era nemulţumită. Spera ca Edena să nu pună în practică vreo idee trăsnită în semn de revoltă.

— La o scăpare din labirintul ăsta în care singură am intrat. Nu-mi vine să cred cât de proastă am fost că l-am lăsat să se apropie de mine. De fapt, dacă mă gândesc bine, el a fost cel care mi-a încurcat drumurile. El a plănuit totul, sunt sigură! Să se ducă să curteze altă fată, căci sunt convinsă că sunt nenumărate care îl doresc. Şi totuşi nu îi plăcu când imaginea tinerelor de la curse îi apăru în minte.

— Trebuie să cumpăneşti bine şi să nu iei o decizie pripită. Gândeşte-te la reacţia tatăl tău când va afla, ca să nu mai spun de prestanţa ta. Nu este deloc plăcut pentru un conte să fie arătat cu

degetul și să i s-a pună la îndoială capacitatea de a-și ţine fiica în frâu.

Sfatul suna cât se poate de adevărat, dar nu avea nicio reverberanță în sufletul Edenei.

— Crezi că mă interesează ce cred alții? Furia se răsfrânse și asupra Angellei.

Din păcate nu putea băga mâna în foc pentru familia ei. O durea sufletul numai la gândul că mama ar fi fost nefericită. Și Anna, care nu se căsătorise încă, sigur ar fi avut de suferit. Da, vorbele mătușii o puseră pe gânduri.

— Lasă noaptea aceasta să te călăuzească, draga mea. Mâine vei vedea altfel lucrurile. O bătu încurajator pe genunche. Vedea suferinţa şi i se rupea sufletul când ştia că nu are cu ce să o ajute. De ce fata asta nu era şi ea ca celelalte de vârsta ei, dornice să se aşeze la casa lor şi să-şi mulţumească soţul? Pentru că ea era diferită. Misterul întotdeauna îi atrăsese pe bărbaţi. Numai unul mai încăpăţânat îi putea ţine piept.

CAPITOLUL IV

Cafeaua aburindă îşi împrăştia mirosul cu dărnicie prin tot biroul, numai Williard nu părea impresionat. Îi făcuse semn cu puţin timp în urmă servitorului să părăsească camera şi de atunci se adâncise în gânduri. Trebuia să ajungă Edena. Refuza să creadă că ea ar putea iarăşi să-i înşele aşteptările. Deşi nu stătuse mult în preajma ei, fusese suficient să îi ghicească temperamentul vulcanic şi uşurinţa cu care reuşea să se strecoare în cele mai neaşteptate situaţii. Aşteptarea îi măcina nervii şi aşa întinşi la maximum de cel puţin două luni. Îi încolţise în minte şi un plan de rezervă, în cazul în care nu îl accepta nici de data aceasta. Ştia că între ei era o atracţie extrem de puternică. Îi stârnea emoţii şi dorinţe. Stomacul i se contracta numai gândindu-se, semn clar că viaţa lor, cel puţin cea intimă, avea să le aducă împlinirea. Şi asta, dacă nu îşi vor scoate ochii înainte.

Amintirea zilei precedente era atât de savuroasă, încât cu drag ar fi repetat experienţa. Furia tinerei era o dovadă în plus că firea aprigă ieşea la iveală cu uşurinţă şi puţini erau cei care i-ar fi făcut faţă. Un motiv în plus să simtă provocarea. Mai era şi imaginea ei pe cal, cu acei pantaloni mulaţi pe şolduri şi pe picioarele zvelte, care îi aduseră

o încordare în josul pântecului. Dacă continua aşa, nu mai era în stare nici pe Fulger să încalice. Atracţia era din ce în ce mai mare, dar dincolo de aceasta voia altceva, ca o completare şi întregire. Sigura soluţie era să-i aparţină cu totul.

Şi totuşi apăru. Punctuală şi mândră. Şi ca să-l contrazică, veni cu o cameristă care rămase în hol la semnul discret al stăpânei. Îl găsi în spatele biroului. Se ridică şi îi ieşi în întâmpinare imediat ce servitorul părăsi camera. Bătăile inimii trădătoare o făcură să clipească din cauza apropierii atât de copleşitoare. Îi amâna orice împotrivire. Şi, mai târziu când era singură cu propriile gânduri, se mustra pentru slăbiciunea ei. Prea târziu însă! El obţinuse încă o victorie pe câmpul de luptă al inimii ei. Palpitaţiile o apucară când văzu pantalonii mulaţi care îi evidenţiau coapsele puternice şi o roşeaţă delicioasă i se întinse pe pometţi şi pe decolteu. Curioasă, privirea zăbovi în partea de jos a corpului, unde dovada masculinităţii lui era atât de evidentă. Oare altceva nu mai purta? Sau croitorul lui avea o slăbiciune pentru aceste modele? Încetul cu încetul, privirea îi urcă, mângâind parcă fiecare porţiune descoperită. Părul negru şi puţin ondulat îi mângâia reverele cămășii din mătase albastră. Își imagină degetele curioase cum îi periau părul şi se bucurau de textura lui. Chipul incredibil de armonios era evidenţiat de sprânceana dreaptă ridicată întrebător. „Îţi place ce vezi?” îi citi pe chip. Nu credea că obrajii ar fi putut să-i ardă mai mult.

O văzu intrând, dar preferă să o lase pe ea să i se adreseze. Nu se formulă niciun salut. În schimb, un parfum puternic de iasomie îi impuse prezenţa cu acelaşi aplomb ca şi posesoarea. Paşii se apropiară şi se văzură faţă în faţă. Îl amuză privirea plină de curiozitate, drumul sinuos pe corpul său. Îl duru încordarea. Fiecare muşchi se contracta şi cerea să fie atins. Când privirile se întâlniră, faţa ei era precum un mac. Se hrăni cu pudicitatea ei. Îi era atât de uşor să-i citească dorinţa. Purta o minunată rochie de culoarea lavandei, iar ochii îi împrumutau nuanţele. Părul, o nebunie de reflexe albăstrui nu respecta nicio regulă şi se ondula haotic până la mijloc. Tânjea după moliciunea lui.

Continuară să se privească în tăcere, apoi ea, fără nicio invitaţie se aşeză într-un fotoliu destul de mare încât să-l susţină şi pe el. Deocamdată va sta în altul, gândi ducele. Ridică o sprânceană când văzu două ghete care se mişcau necontenit pe sub faldurile rochiei, semn că purtătoarea lor nu era atât de liniştită pe cât voia să pară. Interesant! În faţa lui se afla o Edena care se dorea stăpână pe ea, dar

încordarea răzbătea dincolo de faţadă. Era emoţionată. Şi-o dorea în această stare, căci era vulnerabilă. Chiar dacă afirmase că nu-i pasă, ştia că nu ar fi făcut ceva care să-i dezamăgească pe ai ei. Educaţia primită era desăvârşită, fineţea răzbătea dincolo de teribilism.

— Este adevărat dictonul acela că minciuna are picioare scurte. Şi în cazul de faţă se adevereşte. O văzu cum se ridică brusc în picioare și se apropie de el. Categoric, clocotea de furie. Ochii căpătaseră o sclipire atât de profundă, încât simţi că se îneacă în acele lacuri de cristal.

— De ce nu mă laşi în pace odată?

Doamne, dacă putea îi luă gâtul.

— Pentru că eşti singura femeie care mi-a turnat jar în sânge, nu văd alta lângă mine. Vei fi o ducesă minunată. Ești perfectă pentru acest rol.

— Nu sunt o actriţă, nu este locul meu aici, urăsc acest mod de viaţă. Ştiu că par superficială, dar nu mă văd în rolul de soţie, cu atât mai puţin de mamă. De ce oare cuvintele îi sunară atât de stridente, nici ea nu înțelegea. Şi afurisitele de lacrimi îi înceţoşau privirea.

— Altă tânără ar fi mai mult decât încântată de această ofertă, încercă el să o mai îmbuneze când îi observă ochii înotând în lacrimi. Nici starea lui nu era mai bună, deşi nu se exterioriza în acelaşi fel. Uite ce este, scumpo, eu nu te oblig să faci acest pas, este hotărârea ta. Doresc să aud un răspuns. Aşteptarea mea se apropie de final. Deci?

Se gândise o noapte întreagă, căutase variante. Niciuna nu o avantaja. Era prinsă în capcană. Oboseala îi adusese o durere groaznică de cap. Cu cât termina mai repede, cu atât se putea duce acasă. Poate o baie fierbinte cu miros de eucalipt o mai liniştea.

— O să accept acest târg, deşi sunt sigură că fac cea mai mare greşeală. Îşi trecu supărată o mână prin păr şi continuă să se plimbe prin încăpere. Nu o mai ascultau nici picioarele, îi tremurau, şi mai rău era că acest bărbat părea că se amuză teribil pe seama ei. Ba nu, o lua în râs prin atitudinea lui atât de trufaşă şi semeaţă. Părea un stăpân care-şi urmărea sluga şi o osândea.

— Stai locului, ca să putem vorbi! Nu te mai învârti prin cameră! Vocea îi sună poruncitor, făcând-o să-şi întrerupă mişcarea haotică. Bun! Exact ca un inchizitor, se gândi ea. Dacă te-ai hotărât asupra acestei chestiuni, este cazul să îi punem la curent şi pe părinţii tăi. Ne vom căsători imediat ce voi rezolva cu formalităţile.

Cuvintele o loviră în moalele capului, îl privi ca pe un nebun. Simţi nevoia să-i dea un picior în tibie ca să simtă şi el cu ce neplăcere se confrunta ea. Bunul simţ o opri însă.

— Aşa de repede? Nici nu am avut parte de o logodnă.

Măcar mai trăgea de timp.

— O, ba da! Poţi numi curtarea făcută luni întregi drept logodnă. Nu din vina mea nu-ţi vei arăta inelul de logodnă mult timp.

— A, deci trebuie să mă gândesc că este vorba de o răzbunare? îl întrebă indignată privindu-l şi cercetându-i faţa cu minuţiozitate. Oare de ce nu mă miră?

O fulgeră cu privirea şi în ea citi nemulţumirea.

— Cum vrei tu, iubito! Totuşi nu aş merge atât de departe. Răzbunarea mea nu înseamnă să iau în căsătorie pe cineva. Am alte arme mult mai subtile pentru a începe să-mi primesc răsplata, în ceea ce te priveşte.

— Încă nu sunt iubita ta şi nu ai niciun drept să mă numeşti aşa! Sângele îi clocotea în vene.

O urmărea fascinat. Dacă acum făcea aşa, dar plină de vitalitate şi nerv sub puterea pasiunii? O adevărată amazoană! Pântecele i se strânseră numai la acest gând. Avea o limbă extrem de veninoasă şi trebuia să-i dea o altă întrebuinţare. Nimeni nu avusese atâta putere asupra simţurilor lui. Ca să nu mai spună şi asupra dispoziţiei. Stările contradictorii îl uimeau, când era în stare să o strângă de gât, când cu greu se abţinea să nu se arunce asupra ei şi să-i dovedească că ajunsese la limita răbdării, să o supună tandru sau cu duritate şi să o înveţe legile iubirii.

— Am de gând să îndrept chiar acum această scăpare.

Două braţe viguroase o şi prinseră şi o ridicară cu o forţă uluitoare aşezând-o fără niciun efort pe canapeaua care parcă aştepta să fie ocupată. Ultimul gând lucid al Edenei fu alungat imediat de două buze lacome şi impunătoare. Simţurile îi erau asaltate de furnicături care se alergau prin tot corpul. Gâfâielile se auzeau din ce în ce mai tare. Simţea mâinile puternice, dar fine cum căutau înfrigurate locuri neatinse şi strângeau cu o foame de nestăpânit. Un oftat ieşi victorios când poposi pe sânul perfect conturat şi ferm. Îl cuprinse şi începu să-l frământe, ca apoi să tragă decolteul mai jos, încât să-i permită un acces mai rapid. Minunăţia descoperită îi lăsă apă în gură. Trase cu poftă mugurul îmbobocit şi dornic. Un icnet ieşi strangulat, simţurile erau în

alertă maximă, valuri de căldură o cuprinseră şi picioarele i se transformară în gelatină. Mişcările circulare ale limbii erau imitate de fiorii din pântec. Nici el nu se simţea mai bine. Îi adora mirosul şi gustul pasiunii care emana prin toţi porii. Era conştient că dacă nu punea capăt acestui supliciu, risca să se piardă în ea, pe acea canapea devenită incomodă.

Cu greu se desprinse şi o privi cu intensitate. Era minunată cu acel aer debusolat, cu buzele uşor umflate şi acea roşeaţă care-i păta minunat obrajii. Părul scăpase din agrafe şi îi încadra faţa într-o aureolă de vis, făcându-l să se contracte. Se depărtă când simţi ultimele urme de control împrăştiindu-se.

În celălalt capăt al camerei, căci acolo ajunse dintr-un salt, Edena se chinuia să-şi recupereze suflarea şi printr-un efort de voinţă ţâşni în picioare şi ieşi din încăpere cu speranţa de a nu fi urmărită. Nu se opri din fugă până nu ajunse la trăsură şi se aruncă în ea, dornică să plece cât mai repede din acel loc. Scăpase ca prin urechile acului din mâinile lui. Acest bărbat îi punea pielea pe jar, îşi pierdea stăpânirea de sine, uita de ruşine şi tot ceea ce-şi dorea era să fie prinsă în braţele puternice. O, Doamne! Un viitor cu el era de nesuportat, o frică parşivă i se strecură în suflet. Adio libertate! Sau poate nu era totul pierdut. Dar cum? El venea la părinţii ei în cel mai scurt timp să îi ceară mâna. Cu siguranţă că nu va întâmpina nicio piedică. Dimpotrivă.

— My lady, sunteţi bine? Vocea cameristei o trezi la realitate.

— Sunt bine, Betti. Doar o migrenă. Tot ce voia era să aibă puţină linişte, să nu vorbească cu nimeni şi să încerce să-şi limpezească mintea tulburată de el.

— Nu trebuie să vă necăjiţi, indiferent de problemă. Ştiţi că dacă aceste migrene continuă să vă deranjeze, se pot transforma în altceva mai periculos, chiar poate duce la moarte.

Flecăreala cameristei continuă, dându-i şi mai multă bătaie de cap. Apoi nu o mai ascultă deloc, închise ochii refuzând să se mai gândească la ceva. Nu simţi nici zdruncinăturile trăsurii când trecu peste o groapă. Aţipi.

Contele nu părea deloc surprins de vestea adusă de Williard, ba chiar îl anunţă că aşteptase destul. Cât despre contesă, aceasta se arătase mai încordată, o cută i se adâncise între sprâncenele creionate. Tânărul o analiza destul de curios şi contrariat. Hotărât lucru, femeile din familia aceasta erau greu de mulţumit.

Traiul alături de Edena avea să fie o aventură, şi era dispus să joace rolul principal. Atracţia era piatra de temelie în relaţia mult mai tulbure decât o apă surprinsă de o furtună. Cât despre dragoste, va apărea ea la un moment dat, doar era recunoscut drept un cuceritor şi femeile erau cele mai mari fane ale lui. Iubea femeia, aprecia gingăşia şi de asemenea, adora să le facă să uite de ele când se aflau în braţele lui. Nici ea nu era diferită de celelalte, poate mai încăpăţânată, dar creată din aceeaşi plămădeală. Era o fire imprevizibilă şi impulsivă. Da, era precum iepele lui de curse. Abia aştepta să pună şaua pe ea şi să o strunească din frâie. Numai că acestea erau braţele lui dornice de a o apuca şi a o ţine ferecată acolo. Simţi zvâcnirea din vintre care devenise o stare firească încă din primele momente de când o văzuse. Nu mai dorise niciodată cu atâta virulenţă o femeie. Celelalte îşi pierduseră puterea de seducţie, nu îl mai impresionau blondele, roşcatele, brunetele, voluptuoasele, înaltele, ci o singură imagine îi bântuia gândurile, o cascadă de păr negru ca noaptea, o privire albastră care împrumutase din reflexele cerului, o făptură diafană care apăsa cu fiecare pas pe inima lui amorţită până la ea.

Intră în salon. Se simţi ca la o judecată. Şi asta până îi prinse privirea. Pur şi simplu alunecă unduioasă pe decolteul îndrăzneţ şi stărui un timp. O luă cu palpitaţii mângâierea aceea. Două perechi de ochi se întâlniră. Parcă deţineau un secret. Trupurile deveniră conştiente de apropierea celuilalt şi cereau revendicarea. Simţi teama că emoţiile ar fi fost citite şi de către ceilalţi. Se ascunse sub o înclinare în faţa lui, dar nu înainte de a-i citi ironia de pe chip. Se bucura de neputinţa ei de a respinge căsătoria. De fapt, se convinsese singură că nu avea niciun rost să tergiverseze lucrurile, nu mai era cale de mijloc. Când conştientizase aceasta, alte idei îşi făcuseră loc în mintea ei, hotărâte să îi aducă alte nelinişti. Era convinsă că nu era bărbatul unei singure femei, şi indiferent de atracţie, după câţiva ani, aceasta şi-ar fi pierdut efectul, iar ea ar fi beneficiat doar de statutul de ducesă şi mamă a copiilor lui. Dar nu avea o altă soluţie. Fusese mult mai viclean, dovedind încă o dată că nu făcea parte din categoria acelor bărbaţi pe care-i manevrase cu atâta uşurinţă. Hotărârea i se citea în privire, alura de învingător nu trebuia să şi-o dovedească, era acolo la fiecare mişcare, emana puterea moştenită de la strămoşii cu sânge albastru. Şi stătea îmbrăcat în acei pantaloni atât de strânşi pe pulpele musculoase că o lua cu năduşeli numai când îl vedea. Afurisitul era atât de

conştient de puterea lui, părea că îl amuză situaţia ei, era ca un prădător care după ce şi-a prins prada nu o devora, ci se juca mai întâi cu ea. La fel se simţea şi ea, abia se stăpânea să nu-i tragă un şut în picioarele acelea uriaşe. Ce mai, amânase destul inevitabilul, era timpul să pună capăt acestei situaţii. Nervii erau întinşi la maxim.

Îi vedea nemulţumirea, dar în loc să simtă compasiune, un drăcuşor îi întărâtă mândria. Un sentiment atât de posesiv puse stăpânire pe el, încât abia îşi înfrână pornirea de a o lua din acea încăpere şi a o duce în lumea lui ca să îi arate ce înseamnă forţa şi dorinţa unui bărbat atât de pornit să aibă femeia dorită în braţe.

Se înclină la rândul lui în faţa ei şi îi pescui mâna, atingându-i monturile delicate cu buzele. O simţi tresărind. Sprânceana ridicată era dovada clară a înţelegerii acestui fapt şi ţinu să i-l precizeze printr-un zâmbet sugestiv. Tânăra îşi trase mâna dintr-a lui şi îşi salută părinţii cu câte un sărut.

— Draga mea, ducele de Chad a venit să ne ceară mâna ta, iar noi l-am anunţat că hotărârea îţi aparţine.

Cuvintele fuseseră rostite atât de repede, încât o făcură să clipească. Bineînţeles că ştia de ce venise, dar nu se aştepta să fie aruncate cu atâta aplomb şi neimplicare.

Contele nu o privi în ochi şi Edena realiză că nu voia ca ea să-l citească. Prea neimplicat părea tatăl ei, părea o decizie uşor de luat. Şi Williard făcea ca totul să fie atât de simplu. Şi chiar era, hotărârea trebuia să pară că vine din partea ei şi nu ca urmare a şantajului impus de el. Era atât de sigur de răspunsul ei pozitiv.

— Am avut discuţia asta ultima dată cu Excelenţa Sa, dar am puţină îndoială cu privire la căsătorie, le aruncă şi ea, cât se poate de firesc. Era de nepreţuit momentul.

Figura lui exprimă stupoare şi un muşchi îi zvâcni în plin obraz. Nici dacă ar fi primit un pumn în nas, nu ar fi arătat atât de contrariat şi furios. Pielea i se întinse pe pomeţi, abia stăpânindu-şi impulsul de a-i arate el ce înseamnă nehotărâre. Imprevizibilă fiinţă! În privirea ei citi un îndemn mut de a se lua la harţă pe teritoriul ei. Dar nu avea de gând să o lase aşa, chiar dacă era sub protecţia alor ei.

Se întoarse spre conte. Nici acesta nu părea prea sigur de ce făcea fiica lui. Contesa nu îi învrednici cu nicio privire, era mult prea atentă la reacţiile şi atitudinea Edenei.

— Domnule, vă cer prea mult dacă îmi îngăduiţi câteva minute

de intimitate cu fiica dumneavoastră? Discuţia asta ne priveşte personal pe noi doi şi nu aş dori să fie ascultată de altcineva.

Cererea imperioasă nu îi căzu bine, şi cu toate acestea, contele îi făcu semn Evelinei şi părăsiră salonul.

Rămaşi singuri, tensiunea era atât de ridicată încât putea fi palpată. Trupurile încordate păreau nişte arcuri pregătite să arunce săgeţile. Ea nu era pe deplin convinsă, iar el turba de nemulţumire. Îl enerva la culmea, simţea cum clocoteşte pe dinăuntru şi din clipă în clipă ameninţa să erupă. Privirea îi devenise rece şi o sfredelea, atingând-o şi strecurându-i în suflet gheaţă ce se răspândea prin tot corpul cu viteză. Răbufni ca un vulcan ţinut sub control mult timp.

— Îmi spui şi mie, ca să înţeleg o dată pentru totdeauna, ce este în capul tău? Nu te înţeleg. Martor îmi este Dumnezeu că am încercat. Ai plecat din casa mea şi părea că lucrurile erau hotărâte. Ce s-a mai întâmplat?

Frustrarea devenise o slăbiciune. Nu simţise niciodată gustul amar al deznădejdii. Acum îl simţea din plin, contradicţiile îl nedumereau şi îl nelinişteau.

Consternarea lui o irita. Numai despre el era vorba, despre afurisita lui de mândrie. Era nervos. Vedea asta prin felul în care îşi trecea mâna prin păr în nenumărate rânduri şi se apropia ameninţător.

— Poftim? îl întrebă înnebunită de încordare. Consideri că acel afurisit de șantaj mă face atât de supusă încât să nu ripostez? Regret, domnul meu! Noaptea nu m-a ajutat prea mult.

— Mă gândeam că poate odihna ţi-a adus mai multă minte! şuieră printre dinţi şi o prinse de braţ cu destul de multă brutalitate. Îţi vei chema părinţii şi îi vei anunţa cât se poate de senin că te vei căsători cu mine imediat ce eu voi hotărî data. Nicio zi mai târziu! Ne-am înţeles?

Simţea mirosul lui copleşitor şi puternic, care îi marca toate terminaţiile. Nevoia de a atinge şi de a se convinge că exista în realitate, o împingeau să se întindă şi să ia ca un flămând un colţ de pâine. O clipă de luciditate deveni un declic şi singura scăpare o găsi în impulsivitate. O bruscase, și ca o proastă se simţea copleșită de masculinitatea lui blestemată.

— Nu mi-am imaginat că ai putea fi atât de impulsiv. Îşi frecă braţul şi se trase cu un pas înapoi, mărind distanţa. Îl văzu cum îi

tresări un muşchi pe obraz şi o mulţumire parşivă i se strecură în suflet.

— Iartă-mă, rosti în cele din urmă, ai un mod al dracului de bun ca să îmi schimbi dispoziţia într-o clipă, şi nu-i plăcut deloc. O privi încruntat. Când eşti ca o lavă în mişcare, când ca un sloi care mă îngheaţă numai privindu-mă. Hai să nu o mai lungim şi să încheiem această discuţie.

— De acord!

O, Doamne, în sfârşit! Un hohot strangulat se auzi imediat. Nu îl recunoscu, mult prea atent să privească făptura care îşi făcuse un obicei în a se juca cu sentimentele lui. Fiecare părticică din el îşi cerea tributul, fusese supus în repetate rânduri la supliciuri greu de îndurat. Şi cu toate acestea, trebuia să mai aibă puţină răbdare. Revanşa era aproape.

— Am totuși o condiţie, o auzi.

Ştia el! Urmau negocierile.

— Să auzim!

Nu o răbda inima să nu recurgă la un târg, iar el era dornic să-i vadă chipul concentrat.

— Voi continua să concurez.

Inima acceleră în aşteptarea răspunsului. Nu era un bărbat uşor de convins.

— În niciun caz, soţia mea nu va participa la o cursă de cai. Încruntarea sprâncenelor şi sclipirea ochilor verzi luară forma unei ameninţări. Nu voi accepta să fii ţinta unor glumelor proaste şi unor priviri scârboase.

— Nu vor şti că sunt femeie. Îmi voi lega părul şi voi purta haine bărbăteşti. Şi joben. Voi…

— Nu mai continua! Am încheiat acest subiect, Edena! O trase în braţe, atât de dornic să-i simtă moliciunea. Degetele ridicară o bărbie îndărătnică şi văzu nişte buze roşii şi ademenitoare care tremurau îmbietor. Sufletul i se opri în gât. Cu un efort supraomenesc reuşi să îi spună. Eşti liberă să participi la antrenarea şi îngrijirea lor.

— Măcar atâta lucru!

Cum să riposteze când se simţea mai încorsetată decât într-o rochie de bal. Aerul era o prioritate pentru sărmanii ei plămâni. Stări contradictorii îi jucau feste. Când o fierbinţeală i se scurgea pe şira spinării, când răceala îi ridica pielea, ameninţând să se vadă prin

voalul diafan al rochiei.

— Să lăsăm asta bărbaţilor, iar femeilor datoria de soţie şi mamă. Strânsoarea deveni mai accentuată. Iar tu, draga mea, o trase uşor de o buclă scăpată pe obraz, mă vei binecuvânta cu băieţei şi fetiţe, adorabili ca tine.

Şi pentru a sublinia mai mult, îi prinse buzele cu foamea unui flămând căruia i se luase dreptul la hrană. Mâini cuceritoare presărau jar pe tot parcursul lor, atingeau cu blândeţe, trăgeau cu foame și luau cu posesivitate. Fiecare împingere însemna o chemare spre descătușare. Carnea moale și lucioasă ca mătasea îl întărâta și frenetic se avânta asupra gurii la fel de hămesite. Îi auzea bubuiturile inimii care părea o tobă în mâinile unui toboşar. Cu răsuflarea tăiată, ea se agăţă de gâtul lui. Gustul dorinţei era puternic şi ameţitor ca un vin roşu. Parfumul se impregna în toate simţurile şi sorbea cu nesăţ toate dovezile unui act de iubire. Se simţi dată la o parte. Îl privi tulburată. Nici el nu părea stăpân pe sine.

— Doamne, scumpo, nu cred că o să rezist până la nuntă. Își frecă fruntea de a ei. Nu sunt de modă veche să am pretenţia ca mireasa mea să fie fecioră în noaptea nunţii.

Nu o eliberă, ci o ţinu strâns lipită de corpul lui. Îi făcea cunoscute tainele unui corp cuprins de febra dorinței.

— Fecioria nu contează?

Williard se simţi străbătut de un fior. Numai gândul că aceste buze fremătaseră sub altele, îl făcea să turbeze. Deflorarea ei de către altul aducea cu sine omorul. Nu mai dorea să verse alt sânge. Avea destule păcate de duspe umeri.

— Castitatea ta îmi aparţine. Rămâne să decid timpul și locul.

— Nu ştiu dacă pot să-ţi satisfac pe deplin doleanţele, my lord. Ai aşteptări prea mari. Se simţea inundată de valuri de căldură, năvăleau şi se răspândeau cu o forţă care-i făceau măruntaiele să i se contracte nervos.

— O, ba da! Vei fi mănuşa mea dulce. Ochii îi scăpărară.

Privindu-l, realiză că avea să fie la dispoziția lui mult timp. Nici nu era de mirare de ce doamnele și domnișoarele erau atât de dornice să-i intre în graţii.

Când îi anunţă pe părinţi, aceştia nu au avut nimic de obiectat. Edena era convinsă în continuare că logodnicul ei era un bărbat cu sânge rece şi extrem de prevăzător. Își calculase fiecare mişcare şi

ajunsese la linia de sosire fără prea multe întârzieri.

Nunta urma să aibă loc în casa Chad House, peste două luni. Era suficient timp pentru pregătiri, iar Edena se putea bucura de statutul de logodnică a ducelui de Chad. Pe deget îi sclipea pecetea ducală a viitorului ei soţ, un minunat diamant, a cărui valoare era greu de pronunţat. Sărutul fierbinte cu care pectluise legătura îi promitea deliciile unei vieţi pline de culoare. Urma o convieţuire diferită de cele din zilele lor, pline de convenţii şi supunere. Dormitorul urma să fie comun şi ducele o anunţase că nu va accepta scuze şi subterfugii când va fi vorba de îndeplinirea obligaţiilor conjugale.

*

Febra pregătirilor începuse. Anna se căsătorea mai devreme decât verişoara ei. Fericirea îi sporea frumuseţea. Era îndrăgostită până peste cap de François Gilett şi apropierea căsătoriei îi aducea în suflet neliniştea unei mirese… Logodnicul ei nu avea niciun titlu, totuşi era bogat şi îi putea asigura tinerei sale soţii tot confortul cu care fusese obişnuită. În plus, Anna primea o dotă însemnată, moştenită şi înmulţită datorită flerului în afaceri a unchiului Frederiko.

În schimb, Edena era un ghem de nervi şi se răzbuna pe toată lumea. Dacă membrii familiei o priveau cu înţelegere, nu era cazul logodnicului său. Existau întâlniri când era atât de tandru şi mângâietor, iar altele când devenea posesiv şi neîngăduitor. O însoţea la baluri şi nu o scăpa nicio clipă din ochi. Se simţea din ce în ce mai constrânsă, lanţul lui o încătuşa. Nu se sfii să-i arunce în faţă nemulţumirea când se plimbau pe o alee solitară şi având ca martor luna. Şi el îi reproşase că îi permisese contelui de Vilhed să o ţină prea strâns, iar ea îi strigase că el nu se dezlipise de domnişoara Genvoire mai multe dansuri. Amândoi fremătau şi furia clocotea prin corpuri ca un semnal de alarmă că nu mai aveau mult şi săreau unul la gâtul celuilalt.

— Mă sufoci, vreau să respir!

Edena se îndepărtă. Gestul îl atinsese mai mult decât se aşteptase. O răceală îi cuprinse inima. Albastrul rochiei se zărea ca o umbră reflectată de razele lunii, când se echilibră şi porni către ea. Nu îi va permite să mai fugă de el. Nu voia să o ştie departe. Femeia avea darul de a-l zdruncina rău de tot. Din doi paşi o ajunse şi o prinse de braţ, obligând-o să îl privească în faţă. Pe chipul lui jucau nestingherite razele lunii şi dădeau o poleială argintie firelor aspre de păr. Era

încordat, iar privirea extrem de agresivă. Nu îi provocă teamă, nu credea nicio secundă că ar fi putut vreodată să ridice mâna asupra ei.

— Sunt uimit! Braţele hrăpăreţilor ălora din sala de bal nu te-au asfixiat, iar eu da. Strânsoarea puncta fiecare cuvânt. Nu-mi pune răbdarea la încercare, Edena!

— Ei nu-mi impun nimic! Nici nu ne-am căsătorit şi deja trebuie să nu-ţi ies din cuvânt. Poate ar trebui să ne mai gândim. Eu sunt o fire nonconvenţională, iar tu îţi doreşti o soţie supusă, cu capul plecat, fără coloană vertebrală. Aşa ca domnişoarele alea împopoţonate, care toată noaptea nu au făcut altceva decât să se gudure şi să dea din gene. Nu ştiu cum nu le dor pleoapele şi gura de la atâta râs. Şi mamele, care deşi ştiu foarte bine că eşti logodit, continuă să le împingă spre tine. Dacă o să am o fiică, o să o învăţ ce înseamnă demnitate şi nu o să o forţez să aleagă un bărbat care-mi place mie.

În timp ce Edena îşi expunea nemulţumirea agitându-se şi gesticulând necontrolat, ducele îşi simţea supărarea scurgându-se, ca în urma ei să se strecoare încetul cu încetul buna dispoziţie. Era nestăpânită şi plină de nerv, exact ca o mânză pe care se pune prima dată şaua. Deci începea să-şi schimbe părerile şi dorinţa de a avea copii. Era bine de ştiut! Un hohot de râs îl cuprinse. Apoi o fixă cât de serios putu.

— Care vasăzică, aşa le numeşti pe acele tinere fermecătoare, care toată noaptea nu au făcut altceva decât să îşi caute un viitor soţ. Nu ştiu de ce le ironizezi atât de mult.

— Nu ironizez pe nimeni! Nu-mi place să mi se impună ceva şi în niciun caz nu sunt ca ele. Blonda aceia spălăcită era cât pe-aci să verse băutura pe mine, numai să fiu scoasă din scenă. Puţin mi-a trebuit să nu mă dau în spectacol.

Williard nu se îndoi nicio clipă de asta.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş spune că eşti geloasă, dar nu-i cazul. Privirea lui cercetătoare îi cutreiera amuzat chipul. Sau eşti prea mândră să recunoşti. Un vânticel aduse o adiere uşoară de vânt. Tremură, dar nu de frig. Hai să nu mai continuăm pe această temă. Lasă-mă să te conduc acasă la părinţii tăi şi mâine dacă eşti încă nemulţumită, vom relua discuţia. Poate vom ajunge la un numitor comun, gustul amar al înfrângerii nu-mi place deloc.

— Te simţi învins?

— Nu aş merge atât de departe. O mângâie pe obraz.

— Am vorbit foarte serios când am spus că ar trebui să analizăm viitorul nostru împreună. Nu ştiu dacă este o idee atât de bună să continuăm.

Drept pedeapsă la îndrăzneala ei, o aduse la nivelul feţei lui, ridicând-o de braţe şi brutalizându-i buzele care luaseră forma unei întrebări. Cu mici muşcături îi demonstră că, indiferent ce ar fi spus sau făcut, el o domina. Cel mai neplăcut moment era când Edena descoperea că bărbatul rămânea detaşat şi când era pe punctul de a ceda cu totul, el se retrăgea şi privirea lui se limpezea ca şi când era un joc din care cu detaşare ieşea după bunul plac.

*

Nunta Annei era exact cum îşi dorise. Tânăra radia de strălucire şi fericire. Îmbrăcată într-o rochie diafană din mătase albă şi finisată cu boboci din dantelă, părea o făptură coborâtă dintr-o lume de basm. Nici ginerele nu era mai prejos, robusteţea lui, evidenţiată de un costum de culoarea castanelor, îi dădea aerul unei persoane sofisticate şi plină de farmec. Anna nu-şi mai putea lua ochii de la el. Era îndrăgostită. Aştepta secretele nopţii şi momentele viitoare alături de soţ.

Când cineva îi privea, observa cât de bine se potriveau, ea fragilă şi încântătoare, el imens, degajând o forţă brută. Se potriveau şi se sorbeau din priviri. Emanau iubire.

— Nu credeam că Anna şi-a ales perechea potrivită, spuse contesa analizând perechea de tineri însurăţei. Îi doream alt bărbat, unul cu sânge nobil. Şi care credeam că doar tu eşti orgolioasă, se adresă Edenei. Se pare că este trăsătură comună în familia noastră. Răsuflă resemnată şi, cu o privire duioasă, o apucă pe fiica ei de braţ. Ceva îmi spune că va fi fericită alături de el.

— Va fi, mami, o asigură Edena. Este de ajuns ca ea să apară, şi interesul lui Gibert să fie numai pentru ea.

O alarmă sună în mintea contesei.

— Şi, tu, micuţă ştrengăriţă, de unde cunoşti atâtea lucruri? Simt cumva o notă de invidie?

Nu dorea ca aceste sentimente să o încarce negativ pe Edena. O vedea neliniştită şi căzută pe gânduri. Toată ziua se mişcase mai mult absentă printre invitaţi. Ba chiar, se lovise de un chelner şi îi vărsase tava. Se scuzase, dar nu înainte de a-l atenţiona să fie mai atent data viitoare. Băga mâna în foc că se petrecea ceva cu fiica ei.

— Nici pe departe! negă Edena. Voia să scape de privirea insistentă a mamei. Îi doresc Annei toată fericirea din lume.

Se bucura pentru verişoara sa, dar ar fi fost ipocrită să nu recunoască în sine că simţise puţină invidie. Şi mama ei nu era persoana care să fie dusă de nas. Bine că ceilalţi nu vedeau.

Asta şi-o imagina ea, căci nu mult după discuţia cu contesa, Williard o găsi lângă un arbust pitic şi se postă în faţa ei, întinzându-i un pahar cu şampanie. O urmărise de ceva timp şi aşteptase ca viitoarea lui soacră să o lase singură. Degetele se atinseră în treacăt. Nu le retrase ca în alte rânduri. De la distanţă o observase şi îi urmărise mofturile toată ziua. Îi ajunsese. Era timpul să-i spună câteva vorbe.

— Să cinstim pentru noua doamnă Gilbert! Habar nu ai cum să maschezi o nemulţumire. Ce te supără atât de tare? Ai pierdut ceva? Sau pe cineva?

Dumnezeule, dar ce aveau toţi? Nu îi scăpa nimic bărbatului ăsta? îşi muşcă supărată buzele. Respiră adânc, conştientă de fiecare centimetru care îi despărţea. Îi înapoie paharul gol şi se dădu cu un pas înapoi. Dacă mai bea unul, sigur se cherchelea până la terminarea petrecerii, şi atunci ar fi văzut el ce comportament avea viitoarea lui soţie. Dar mai bine nu, era vorba de nunta Annei. Oricât de mult îi plăcea să-l zgândăre pe Williard, nu putea să-i facă verişoarei ei aşa ceva. O fugă laşă era mai bine primită decât un scandal provocat de nemulţumirile amândurora.

— Cred că mai bine m-aş duce să văd de ce mai este nevoie. Nu îmi doresc deloc să mă contrazic cu tine. Îi întoarse spatele.

Încerca să se sustragă. Îi înţelese jocul.

— Să nu îmi mai întorci niciodată spatele, altfel o iau ca pe o invitaţie.

Nu era sigură dacă ameninţarea sau emoţia o făcuse să se oprească, dar cu siguranţă fu o trezire a simţurilor când spatele i se lovi de un piept puternic. O întoarse într-o clipă. Două priviri diferite se analizau, una precaută, cealaltă fumegând ca o furtună cenuşie.

Mai mult îl simţi când se năpusti asupra ei cu o furie crescândă. Cotropea ca un luptător o fortăreaţă slăbită de atacurile repetate. Voinţa i se topi şi se transformă într-o lavă ce se scurgea cu o viteză nebună. Dorinţa lui se ridică ca un stindard la intrare în castel. Simţi impulsul de a se împinge în acea tărie şi un sunet gutural scăpă

instantaneu din gâtul lui. Gura flămândă poposi pe cercelul cu diamante. Dinţii se auziră scrijelind marginile şi Edenei i se păru că aude o muzică închinată simţurilor ei tulburi. Picioarele i se transformară în gelatină şi cu un efort vizibil, se prinse de reverele hainei. Mişcarea făcu ca mâna lui să plonjeze în interiorul corsetului. Senzaţia o înspăimântă.

— Nu! gâfâi ca după un maraton.

O singură privire o reduse la tăcere. Simţii în sâni furnicături. Avea nevoie ca acele mâini să îi astâmpere focul și să-i liniștească tremuratul. Tânjea după ele.

— Ştt, nu-ţi fac nimic! Lasă-mă să-i sărut. Doamne, eşti un vis! Nu mă mai satur de tine, ai devenit hrana mea. Lasă-mă să te gust.

Sfârcul i se topi în cerul gurii ca o prăjiturică delicioasă. Pântecele Edenei fremătară şi feminitatea începu să i se contracte, dansând în acelaşi ritm cu mişcările concentrice. Stele multicolore îi jucau printre pleoape. Impresia că, dacă nu o lăsa în următoarele momente, avea să-şi strige fericirea, era din ce în ce mai puternică. Mâinile o ţineau fixată şi împotrivirea dispărea încetul cu încetul. Clipi surprinsă când o trase în spatele unei tufe de trandafiri. Se aşeză pe o piatră şi o luă în braţe. Gura nesăturată își continuă festinul.

— Nu mai pot, Williard! Lasă-mă!

Nu putea defini ce simţea. Era la graniţa dintre extaz și durere. Presiunea o sufoca și amenința să o înghită. El nu îi dădea voie să se retragă și continua să ia din ce în ce mai mult. Nu mai era tandru, devenise un prădător. O mână se strecură cu îndrăzneală printre faldurile rochiei și ajunse în locul secret. O, Doamne! O găsi ca pe o ofrandă, o atinse. Deveni delicat și insistent. Valuri se ridicau și ameninţau să o înghită, inima îi bătea cu aceeaşi putere și amenința să se spargă în bucăţi. Începu să se frământe și să se zbată.

Eliberarea era minunat reflectată pe chip, pasiunea se dizolva cu fiecare spasm. Continuă să o atingă, bucurându-se de contracţiile cărnii mătăsoase. Niciodată nu i se păruse mai frumoasă. Nu mai se simţea în stare să îi reziste. Îi acoperi sânii şi îi prinse gura într-un sărut aspru şi posesiv, răzbunându-se într-o oarecare măsură pentru starea încordată în care era.

— Nu cred că mai rezist mult şi te răstorn aici în grădină. Hai, du-te înapoi la petrecere, eu voi pleca înainte să mă fac de râs.

O lăsă din braţe după ce îi dădu un sărut pe fruntea asudată. Era

fâstâcită. Cu mâinile tremurânde încerca să își așeze cât de cât rochia. Apoi o privi îndepărtându-se pe aleea mirosind a trandafiri. Nu scosese niciun cuvânt. Uimitor, niciodată nu o văzuse pe Edena supusă la tăcere. În sfârşit, o slăbiciune de care, cu cea mai mare plăcere, avea să profite.

*

Edena se trezi cu o încordare în stomac, o foame lăuntrică necunoscută. Roşeaţa îi cuprinse obrajii când rememoră clipele de extaz trăite în seara precedentă. Puterea lui de seducţie o speria. Era suficient să o atingă, şi toată voinţa i se transforma în jar care striga după focul lui. Ce îi oferise în urmă cu o seară fusese doar un preambul. Mai rău era că foamea devenise evidentă, iar ceilalţi îi priveau suspicios.

Contelui nu i-a trebuit mult să își dea seama că Williard era aprins şi putea prin vicleşug să o ducă pe Edena acolo unde dorea.

— Nu-mi place cum o priveşte Chad. Trebuie supravegheaţi şi tot timpul cineva să-i însoţească. Mai este puţin până la nuntă, apoi să facă ce vor.

— Îmi aduce aminte de cineva care a intrat pe geamul dormitorului fetei şi i-a furat inocenţa în casa părinţilor ei. Şi nu erau căsătoriţi.

Contesa îşi privi amuzată soţul şi-l văzu cum un surâs viclean îi atinse buzele.

— La naiba! Aşa a făcut. Dar ea este fiica mea şi trebuie să o ţin departe de mâinile aducătoare de necazuri ale lui Chad.

Soţia sa oftă. Avea să vorbească cu aceasta.

— Edena este topită după el. Sincer, îi dau dreptate, la cât e de frumos.

— Bravo! Femeie măritată şi te uiţi după alţi bărbaţi.

— Doar admir, iubire. Inima mea este dată pe vecie altcuiva. Cred că-l cunoști.

Îi făcu şmechereşte cu ochiul. Nu-şi pierduse deloc farmecul din tinereţe şi ea îl adora.

Frederiko cântări vorbele.

— Atunci, vino şi demonstrează-mi iubirea ta.

O trase în braţele sale puternice şi contesa lui nu-l dezamăgi şi se iubiră cu acelaşi foc aprins din primele momente ale vieţii lor împreună. Edena avea în sânge pasiunea lor.

După ce focul din sânge se stinsese, cele două corpuri continuau să stea lipite ca două linguri şi să se mângâiau cu tandreţe.

— Îi rup picioarele dacă se apropie de ea până nu o ia în căsătorie.

Contesa îl văzuse pe duce cum îi privea fiica şi nu arăta a om răbdător. Şi o observase şi pe Edena. Emana de senzualitate când el era în preajmă. O adulmeca şi îşi tatona terenul. De aceea, era convinsă că iubirea va erupe odată cu contopirea celor două trupuri. Nu vedea în viitorul ei ginere un păstrător de reguli sau obiceiuri. Era un bărbat obişnuit să întindă mână şi să ia.

Mereu purtase cu sine teama că Edena nu va întâlni persoana care să o facă să vibreze, numai aflându-se prin preajmă. Când ducele de Chad o ceruse de soţie fusese sceptică, ca apoi evaluând situaţia, zarurile să se întoarcă în favoarea lui. Nu era prea încântată de ce avea să facă, dar fericirea Edenei conta pentru ea foarte mult. Ferească Sfântul să nu fie cum se aştepta, că habar nu avea el ce îl aştepta!

— Nu o să ajungi să îi rupi picioarele. O respectă prea mult.

Se încordă sub mâna ei. Soţul ei nu era un bărbat uşor de convins.

— Dă-l naibii de respect, aici nu mai gândeşti cu capul, ci cu ce ai între picioare. Râsul răguşit îl întări imediat.

— Hai, arată-mi cum gândeşti, contele meu! Şi-l trase deasupra ei pentru o nouă lecţie demonstrativă.

*

Nici Williard nu era mai liniştit decât tânăra sa logodnică. Nervii erau întinşi la maximum, ameninţând să erupă la cea mai mică nemulţumire. Şi cine putea să-l scoată din această stare anxioasă decât un pahar zdravăn de whisky şi o cufundare în hârţogăraia care stătea martoră a afacerilor sale. Deloc mulţumit, îşi chemă secretarul şi începu să lucreze, încercând să-şi destindă muşchii încordaţi şi neliniştea datorată abstinenţei. Foarte uşor putea recurge la vechile sale cunoştinţe şi alinarea trupului ar fi fost pe deplin rezolvată. Dar nu voia decât o singură persoană, un singur trup care îi ţinea trupul pe jar de o perioadă nepermis de mare, o singură coamă pe care dorea să o încolăcească pe mână şi să-şi culce capul în mătasea ei de păcură.

Nu voia să se simtă atât de atras de ea. Şi totuşi se întâmplase. Mică hoţomancă îl farmecase. Şi numai Dumnezeu ştia cât fugise de

asta. Toată viaţa fusese un fugar. Şi acum simţea că trăieşte doar să-i facă pe plac şi să îi vadă minunatul zâmbet. Devenise irascibil şi toţi se fereau să-i stea în cale. În momentul în care secretarul său copiase greşit o scrisoare, se supărase foarte tare şi îi aruncase vorbe dure fără nicio remuşcare.

— Nu vezi, ai probleme atât de grave încât este nevoie să te înlocuiesc? Nicio problemă, sunt mulţi doritori.

Se ridicase nervos şi se apropiase de fereastră fără să mai spună ceva, minute întregi. Bărbatul mai în vârstă nu îndrăznise să deschidă gura, îl cunoştea prea bine şi ştia că momentele tensionate ale ducelui se puteau răsfrânge asupra slujbei lui. Aşa că indicat era să îşi vadă de treabă încet până când trecea furtuna.

— Să luăm o pauză, bubui vocea dinspre geam, continuând să privească undeva departe.

Dincolo de fereastră se întindeau minunatele alei străjuite de diferite specii de flori frumos mirositoare şi copăcei pitici. Grădinarul său făcea o treabă extraordinară cu locul. De fapt, era mulţumit de toţi oamenii săi. Un sentiment de jenă îl cuprinse brusc când realiză că secretarul său nu plecase şi rămăsese stingher pe scaun, parcă temându-se să nu-l supere din nou.

— Scuză-mă, continuă pe un alt ton, sunt foarte încordat în ultimul timp. Îşi frecă absent fruntea ca şi când încerca să scape de o durere. Şi mai este şi problema ambarcaţiunii din Franţa. Cred că se întâmplă ceva acolo cu echipajul şi trebuie să iau măsuri.

Îşi descheie vesta şi o aruncă pe spătarul fotoliului. Muşchii puternici se profilau prin albul cămășii.

— Fiţi pe pace, my lord, totul va fi bine!

— Îmi doresc să am şi eu acelaşi optimism. Hai, du-te să iei o gură de aer!

Îşi frecă faţa obosită şi continuă să îşi muncească mintea. Ceea ce îl îngrijora cel mai mult încă de când deschisese scrisoarea, era că iminenta plecare îl îndepărta de Edena şi nunta se apropia cu paşi alerţi. Nu putea să o piardă când ajunsese atât de aproape de ea, dorea atât de mult să îi aparţină, încât era dispus şi să o constrângă să nu-l uite, seducând-o chiar. Atunci cu siguranţă că ar fi fost nevoită să îl aştepte. Şi poate sămânţa lui ar fi rodit. Gândurile se învălmăşeau cu repeziciune, provocându-i o durere apăsătoare.

*

Simţea nevoia să iasă din casă şi nu neapărat că se plictisea, ci pregătirile pentru nunta ei, o făcea pe Edena să strângă din dinţi şi să-i ceară voie contelui să o viziteze pe mătuşa Angella. Trecuse mai bine de o lună de când nu o mai văzuse. Tatăl său se arătase chiar mulţumit că se gândise să plece, iar contesa îi sugerase să-şi anunţe logodnicul printr-un bilet.

Pufni nemulţumită. Nu voia să-i spună. Îi era teamă că vine după ea, şi de fiecare dată când era în preajma lui, îşi pierdea orice brumă de bun simţ.

— Nu înţeleg rostul acestui bilet. Nu plec la capătul pământului, şi oricum, de câteva zile nu a mai venit pe aici. Nu văd de ce eu să nu fac la fel şi să-l ignor. Pune-l, te rog, pe Albert să-i spună. Luă în mână o petală de trandafir şi o mirosi absentă. Am nevoie de puţină libertate şi la ferma mătuşii Angella o voi găsi.

— Cum vrei tu, draga mea.

Era contrariată. Îşi văzuse fiica încordată în ultimul timp, iar Williard rărise vizitele. Vedea focul mocnit din adâncimile albastre şi lupta care se dădea în sufletul fetei. Masca atât de bine ce simţea. Privindu-i umerii încordaţi şi bărbia ridicată sfidător, se mira cum de nu se plângea de dureri. Ducele de Chad avea un adversar redutabil şi era interesant de urmărit cine era mai puternic, şi nu în ultimul rând, cine va câştiga.

Edena abia aştepta să fie în preajma animalui ei preferat, să pună şaua pe el şi să se bucure împreună de libertate. Nici drumul anevoios şi plin de gropi nu o speria. Vizitiul avea să o ducă în cel mult o jumătate de zi şi amorţeala avea să fie uitată imediat ce punea piciorul pe pajiştea mirosind a iarbă proaspătă. Şi draga ei, Angella, cu zâmbetul plin de căldură o va îmbrăţişa şi nu-i va cere prea multe explicaţii.

Privea prin geamul trăsurii fără să înregistreze nimic. Îl auzea din când în când pe vizitiu cum mâna cei doi cai şi câte o groapă o mai arunca aproape de pe bancă, ancorând-o în realitate. Confortul trăsurii era ridicat, nu avea ce să reproşeze, dar ce să faci când drumul era într-o stare deplorabilă. Bine că nu plouase, astfel s-ar fi văzut nevoită să-şi amâne călătoria. Nimeni nu s-ar fi încumetat să plece la drum pe asemenea hârtoape pline de pericol. Şi contele era prevăzător. Oricât de dornic era să-i facă pe plac fiicei sale, siguranţa ei era pe primul plan. Totuşi, prea uşor se învoiseră să-i facă pe plac.

Alt inconvenient era corsetul. O strângea îngrozitor şi simţea nevoia să-l mai lărgească. Dar cum să reuşească să desfacă afurisiţii de nasturi care se întindeau cu lejeritate pe tot spatele, până ajungeau la baza superioară a posteriorului. Oftă supărată. Numai o altă mână putea să o ajute, aşa că trebuia să suporte condiţiile şi armura care pe cât de frumoasă era, pe atât de incomodă. Noroc că părul şi-l prinsese într-un coc în mijlocul capului, astfel n-ar fi suportat o altă povara.

Ştia că aveau o întârziere şi se temea că de data aceasta, îi va prinde noaptea. Un zgomot urmat de o zdruncinătură îi atrase atenţia şi brusc trăsura se opri. Auzi vocea bărbatului de pe capră. Ţâşni pe uşă, aproape să cadă pe scară din cauza fustei prea bogate. Îi scăpă o înjurătură.

— Ce se petrece, Luche?

Bărbatul mărunţel se poticni în cuvinte.

— M… my lady, avem o problemă!

— Da spune odată, omule!

Presimţi ceva neplăcut.

— S-a rupt oiştea. Zău, coniţă, că nu ştiu ce s-a întâmplat. Am verificat cu Boldet înainte să plecăm şi totul era în ordine. Nu ştiu. Poate de la afuriseniile astea de gropi, fie-mi iertată vorba, coniţă.

Se făcu şi mai mic decât era. Pielea i se încreţi pe el de spaimă. Nu se pricepea deloc.

— Şi acum ce este de făcut? Poţi să rezolvi problema?

— Nu, my lady!

— Asta-i bună! Aşa îmi trebuie când plec la drum cu cine nu trebuie. Cunoşti măcar zona?

Noaptea se lăsa şi îşi întindea faldurile din ce în ce mai mult. Nu era timp de supărare.

— Nu!

Omul se simţea inutil şi nu îndrăznea să îşi mai ridice privirea din pământ.

— Trebuie să ajungem la un han, spuse Edena uitându-se în depărtare.

La o distanţă destul de îndepărtată se vedeau nişte locuinţe. Asta era, nu putea rămâne pe loc.

— Şi trăsura? întrebă omul.

— Va rămâne aici, iar noi vom lua din ea numai ce avem absolut nevoie.

Într-o oră intrară într-un han care nu oferea o priveliște prea încântătoare. Îi primi o hangiță rotofeie. O analiză pe Edena cu o mină încruntată. Nu scăpa niciun detaliu, de la părul prins în coc, până la vârful botinelor care ieșeau de sub poalele fustei.

— Nu prea e locul matale aici, domniță. Nu știu cum o să ne descurcăm cu hăndrălăii ăștia. Femeia făcu semn spre masa mai îndepărtată.

Edena văzu o adunătură de bărbați care făceau o gălăgie infernală și mai rău, când o văzură, își lăsară halbele și se apropiară duhnind a băutură.

— Ia uită-te aci, Willi băiete, ce bucățică! Pun pariu că este tot la fel de moale și de gustoasă ca și fleica cucoanei. Urmară râsete și ghionturi.

Duhoarea întrecea excrementele din grajdurile mătușii Angella.

— Băieți, stați departe! îi mustră gazda. Bucățica asta cum o numiți voi, este de alt soi.

Hangița mirosi pericolul și se interpuse între cele două tabere, dar simțea că dacă se încingeau spiritele, ele ieșeau în pierdere, și ferească Sfântul să cadă în mâinile pramatiilor astea. Și nu mai pui și faptul că erau cât ușa!

— I-auzi, băiete, alt soi! Păi să vedem atunci, trebuie să ne convingem singuri.

— Mai bine o lăsăm în pace! îl contrazise celălalt care părea mai lucid. Abia am scăpat de belele. Mi-a ajuns! îl înghiolti pe celălalt ca o avertizare.

Câteva momente fața transpirată și sleioasă se aflǎ în cumpănă.

— Hai, dă-ne încă o halbă de bere! Puicuța asta e învățată doar să primească. Ce crezi duduie că mâinile astea nu sunt demne de pielea mata albă. Mi-e prea sete acum că ți-aș arăta eu.

Un scâncet înfundat și plin de revoltă ieși din gâtul Edenei. Nu frica o stăpânea, ci sila de a-i vedea pe acești doi neisprăviți cum o atingeau. Îi privi cum se așezau la masa lor și fericiți se înecau în băutura dăruită cu generozitate de hangița cea durdulie, ca să-i scape ei virtutea.

Ușa se deschise. Un vânticel urmat de vizitiul ei intrară în același timp. O căută din priviri. Când o reperă, se îndreptă spre ea.

— My lady, stați bine?

— Sunt bine, Luche, nu-ți face griji! În noaptea asta trebuie să

rămânem aici. Vom vedea mâine ce este de făcut. Să mergem să ne odihnim mai bine.

O toropeală o cuprinse şi abia aştepta să-şi pună capul pe pernă.

— Mergeţi dumneavoastră, coniţă, eu mai rămân puţin. Păru încurcat. Îşi scărpină fruntea. Vă e foame?

— Nu pot să mănânc nimic. Se uită la hangiţă. Sunteţi bună să îi aduceţi ceva?

— Da. Şi acu aşază-te la o masă, băiete, şi aşteaptă până vin din bucătărie, porunci femeia.

Gândul îi aduse o oarecare linişte Edenei.

— Unde este camera, doamnă?

— Prima uşă pe dreapta când urci scările. Vrei să te însoţesc? Privirea contrariată şi obosită a Edenei o făcu să continue. Mata eşti învăţată să fii ajutată.

Edena scutură din cap şi se îndepărtă fără niciun cuvânt. Nu văzu privirea femeii care îi mângâia spatele.

Camera era în aceeaşi stare ca şi hanul, însă aşternuturile erau curate şi plăcut aranjate. Nici măcar o cută. În aer persista un miros puternic de levănţică. Când căută sursa, un buchet micuţ stătea mărturie pe o poliţă din lemn agăţată în perete. Un covoraş ponosit, dar curat era aşezat în faţa patului. Mai văzu o măsuţă şi un dulăpior. Nu avea nevoie de mai mult. Oftând, se aruncă cu faţa în sus pe pat, savurând liniştea camerei sărăcăcioase.

Ce diferit era totul! Era atât de norocoasă cu viaţa ei! Alţii doar îşi imaginau. Adormi cu zâmbetul pe buze.

Visa frumos, o mângâiere blândă o purta într-un noian de emoţii care se împrăştiau cu dărnicie prin toate ungherele trupului. Atingerea cobora de-a lungul gâtului şi împrăştia flăcări pe fiecare bucăţică din pielea tremurândă. Mâinile ei se întinseră brusc de temă să nu o piardă când se depărtă. O simţi iar. O atingere caldă pe pielea fierbinte şi nişte sâni întăriţi care plângeau să fie iubiţi. Un păr aspru o mătura şi o gură lacomă se înfrupta cu lăcomie ca un copil flămând, ţinând-o în lumea visului. Valuri puternice o izbeau ca o mare învolburată şi singurul punct de sprijin era o bucată de material care se încurcase printre degetele tremurânde. Fărâme de realitate încercau să se lege, în timp ce sângele încins alerga prin corpul îmbătat de dorinţă. Cărarea trupului ameţit de senzaţii şi visare îl conduse pe cotropitor spre ultimul ei popas, sălaşul feminităţii, izvorul care tânjea după

descoperire și umplere. Trezirea se produse când măreţia momentului era pe punctul să o înghită.

Dumnezeule, nu visa!

— Williard, reuși să rostească înainte ca el să ridice capul și să o împingă blând pe pernă.

Voia să îl atingă, o mâncau degetele de dorinţă. Se zbătu sub gura și mâinile acelea pricepute. Apropierea clipei maxime o înspăimântă și amenință să o înghită. Se contorsionă și ţipă.

— Șttt! Nu trebuie să știe și alţii cum îţi încânţi iubitul.

Era dezmembrată, fiecare mușchi tremura și se lichefia. Faţa minunată se ridicase la același nivel cu al ei. Era ocupat să îi mângâie buzele. Parcă voia să le memoreze fiecare unduitură și formă. Simţi un gol în stomac. Părea un uriaș, ar fi strivit-o. Și cu toate astea nu îi era teamă de el.

— Ce faci din mine? reuși să rostească.

— Ce trebuia să fac de mult. O apăsare accentuă vorbele. De ce fugi? Cum nu sunt un pic atent, cum îşi faci de cap. Credeai că nu te voi căuta? Mâna poposi pe sânul dezgolit. Vocea sună răgușită. Ţi-am arătat puţin din ce vei găsi în braţele mele.

Ca dovada să fie și mai bună, Williard se întoarse asupra buzelor și se afundă în gura ei, hrănind-o cu puterea și foamea lui. O îndepărtă și constată că tremura. Încordarea lui era evidentă, frica de când aflase că i se stricase trăsura și până ajunsese în acel loc mizerabil, îl măcinase și ar fi fost în stare să-i dea o lecţie ca să nu-l uite niciodată. Și asta până o găsise zăcând epuizată pe patul acela. Atunci se descompusese, se topise după ea și îi devenise sclav, adorându-i fiecare părticică din trupul adorabil.

Edena se trase de lângă el și își văzu corpul gol. Își simţi obrajii în flăcări. Cum Dumnezeu ajunsese așa? îi aruncă o privire încruntată. El era complet îmbrăcat, chiar și cizmele le avea în picioare. Simţi primii fiori ai furiei. Se întinse după fustă și bluză. Și cu mișcări rapide, fără să-l mai învrednicească cu vreo privire le trase pe ea. Se închise greu la câţiva nasturi, lăsându-i baltă pe ceilalţi. Încă tremura și furnicăturile din pântece și din sâni anunţau că nici pe departe dorinţa ei nu fusese potolită.

— Cum m-ai găsit? îl întrebă.

Dorea să își mascheze într-un fel nervozitatea. Și cum putea,

dacă nu prin schimbarea subiectului.

Deşi fierbea de furie amintindu-şi cum o găsise şi în ce pericol fusese, abia se abţinea să nu tăbare asupra ei şi să termine ce începuse. Dar avea timp mai târziu când ajungea acasă la el. Acum trebuia să-i arate că greşise când nu-l anunţase că pleacă, mai degrabă fugise de el. Când contesa Eveline îi spusese motivul plecării, îşi pierduse stăpânirea şi ieşise din casa contelui ca o furtună fără să mai spună ceva. Ce naiba, credea că e de fier?

— De ce nu m-ai anunţat că pleci? Nu am dreptul să ştiu ce planuri ai?

Era supărat. Radia prin toţi porii. Îl urmări cum se ridică din pat şi uimită se văzu întoarsă fără nicio greutate cu spatele la el. O, Doamne, avea să o bată! În schimb, simţi mâinile mari şi experte cum îi închideau toţi nasturii aceia imposibili. Plămânii i se umplură cu mirosul lui de bărbat şi simţi învolburarea sângelui prin tot corpul. Părul îi căzu greu pe spate când Williard i-l desfăcu din agrafe şi îi simţi faţa şi corpul tare, lipit de spatele ei. O strânse şi o sărută pe păr.

— Eşti o drăcoaică! Mă înnebuneşti de cap şi cu toate astea, nu pot să mă depărtez de tine.

Îi răspunse cu acelaşi aplomb, deşi era copleşită de declaraţia lui atât de făţişă.

— Eşti deştept, ştii ce pierzi!

Sărutări mici se împrăştiară pe ceafă, smulgându-i un suspin.

— Dacă aş fi aşa, nu aş bate la poarta raiului tău. Sau poate aş lua şi aş pleca.

O atinse sugestiv şi o întoarse apoi cu faţa spre el.

Se văzu scăldată în acele lacuri verzi, îi citea dorinţa până în străfunduri. Bărbatul nu se juca cu jumătăţi de măsură. Nu juca după regulile ei, ci era propriul stăpân. Îşi simţi inima strânsă într-un pumn.

— Oricât de tare mi-ai distrage atenţia, Edena, este cazul să strângem lucrurile şi să mergem acasă. Acolo îţi vei arăta puterea şi eu ţi-o voi primi ca un înfometat ce am devenit.

O văzu tresărind. Se bucură să ştie că o avea în sfârşit sub puterea lui. Îi dăduse destulă libertate. Şi ea ce făcuse? îl ignorase. Nici măcar nu binevoise să-l anunţe că pleacă. Putea să nu o mai găsească, doar erau atâţia tâlhari la drumul mare. Sau mai rău, o violau şi o aruncau în râu. Numai gândul acesta, şi-l făcea să turbeze.

— Acasă la mătuşa Angella? reuşi să întrebe. Se agăţă de o

speranţă care imediat îi fu smulsă de bărbatul mult prea pornit ca să îi mai permită vreo împotrivire.

— Nu. Mergem la Chad House. Îi făcu semn spre uşă. Să mergem acum, ne aşteaptă trăsura afară. Nu te mişti de acolo! Vin și eu imediat.

O urmă până la ieşire din han, ca apoi să îi facă semn vizitiului să o ajute. Nu îl mai văzu câteva minute bune. Edena îşi imagină că fusese la hangiţă ca să o răsplătească pentru servicii. Ceea ce nu ştia era faptul că aceasta mai primise şi o sumă însemnată, ca tot ce se întâmplase în acea seară să fie uitată.

Ajunseră la reşedinţa impunătoare a ducelui când încă nu se luminase de ziuă şi niciun servitor nu se vedea prin casă, ceea ce o mai liniştea pe Edena. Era ea nonconformistă, dar nu se simţea pregătită să dea nan în nas cu nişte priviri curioase. Servitorul ei primi o cameră şi, plin de recunoştinţă, se strecură în intimitatea acesteia.

Chiar dacă nu se luminase şi oboseala o presa, observase imediat ce coborâse din trăsură grandioasa casă reflectată de razele lunii. Intrată în interiorul ei, un hol destul de lung îi purta către un salon mai mare ca cel din casa ei. Nu surprinse cine ştie ce amănunte şi nici nu se simţi în stare să-şi concentreze atenţia pe ceva. Williard o îndrumă în sus pe scări, în capul cărora, Edena văzu un culoar cu mai multe încăperi. O îndemnă să intre într-o cameră. Era un apartament şi era al lui, sobru, vopsit într-un gri şters cu reflexe argintii, creând impresia de luminozitate ştearsă. Draperiile împrumutau aceeaşi tentă, aducând un plus de şic prin nodul care le susţinea greutatea. Ceea ce o impresionă, fu patul imposibil de mare care îşi trădă proprietarul prin forţă şi grandoare.

Îşi îndreptă atenţia spre Williard şi tresări. Ceea ce vedea în privirea lui era mulţumire, satisfacţie şi siguranţă. Din doi paşi fu lângă ea, cu mâinile pe talie, pe posterior, strângând şi alintând.

Încă nu îşi pusese gura pe ea, şi deja se simţea pierdută. Corpul începu să-i tremure de aşteptare, degetele tânjeau să îl strângă, iar gura să-i soarbă patima atât de vizibilă în râul curgător al ochilor.

— Îmi voi face de cap cu tine, de data asta te voi avea toată. Nu voi avea milă.

Gustul ei dulce îl îmbătă când îi luă în stăpânire gura. Nu se mai abţinu, dorul de ea era atât de mare, încât simţea că, dacă nu se tempereză, risca să o sperie cu pasiunea lui. Întrerupse sărutul pulhav şi zâmbi într-un colț al gurii când îi simţii protestul şi mâinile disperate

care încercau să-i aducă gură în aceeaşi poziţie. O ascultă şi o pregăti pentru ce avea să urmeze. Fiecare piesă din hainele ei zburară prin încăpere şi niciun centimetru din trandafiria piele nu rămase nemângâiat şi sărutat. Goliciunea ei era perfectă. Părul, o cascadă unduioasă, îi aduse un murmur admirativ şi o înveli cu el când o împinse pe pat ca pe o ofrandă. Degustă minunatul festin prin perdeaua groasă revărsată pe chip şi îi smulse gemete care îl atingeau în cele mai sensibile puncte ale fiinţei lui. Sânii se ridicară maiestuoşi prin costum, oferindu-se cutezanţi şi nu se sfii să se înfrupte din ei. Vorbele deschise îi mângâiau auzul şi o făceau să se deschidă, dornică să-i îndeplinească toate cerinţele. O încuraja şi o îndemna să-i spună ce-i place, unde să o atingă, să o sărute. Urmele lui era peste tot, nu rămăsese bucăţică neelogiată. Hainele zburară rândurirânduri şi rămaseră goi fără să mai simtă vreo barieră. O pregăti cu mâinile şi cu gura pentru intruziune, o umplu dintr-o singură împingere, şi un ţipăt sfâşietor îi secă sufletul. Dar nu se opri, era prea mare tensiunea. Îl torturase atâta şi parcă răzbunarea lui era să o audă strigându-i numele în extaz.

— Ce-a fost mai rău a trecut, încercă să o încurajeze gâfâind.

Îi îndepărtă o şuviţă prinsă de buzele crispate, în timp ce două lacrimi mari se prelingeau nestingherite din colţul ochilor. Le culese cu gura lui flămândă. Încetul cu încetul îi simţea cedarea şi cu greu se abţinea să nu pompeze mai tare. Strânsoarea ei aproape îi tăie răsuflarea.

— O, Doamne!

Era prea mare şi se simţea plină de el. Deschise ochii mari când mâna lui o atinse în punctul de unire al celor două trupuri. Durerea se lăsă ştearsă şi pulsaţia surdă deveni plăcere cu fiecare atingere.

El îi citi nedumerirea şi nu mai rezistă, mişcările deveniră mai intense şi lungi. Vibraţiile interioare crescură, se succedară, muşchii interiori se contractară, şocaţi de forţa pătrunderilor şi ţipară după eliberare. Îi simţi unghiile înfipte în spatele, coapsele tremurânde şi nu mai putu rezista extazului. O inundă cu sămânţa lui şi-o lipi de cearşaful subţire cu putere. Ţipătul ei îi păru o melodie divină, dar nu mai avu nicio putere să o privească şi rămase îngropat în feminitatea tremurândă până când ea îl împinse.

Nu mai putea să-l susţină, era enorm şi o durea tot corpul.

— O, iartă-mă, cred că te-am strivit.

Se desprinse de trupul dulce ce fremăta încă de pe urma iubirii. Avea o privire pierdută şi debusolată. Un val de tandreţe îl cuprinse şi o trase mai aproape sărutându-i buzele umflate de la atâta atenţie. Mâinile cutreierau urcuşurile şi coborâşurile descoperite de curând.

Încetul cu încetul, ceaţa i se ridică de pe ochi şi Edena văzu dimensiunea faptei sale. Răbufni.

— Cred că acum eşti mulţumit de toată isprava ta! Se trase din braţele lui.

Acum ce Dumnezeu o mai apucase? Prea târziu apăruseră regretele.

— Nu cred că am auzit vreun „nu”, ba din contră, zgârieturile astea de mâţă îmi întăresc convingerea că ţi-a plăcut la fel de mult. Eşti o femeie tare imprevizibilă, dar plină de pasiune. Asta merită toată atenţia mea. Nu văd de unde au apărut regretele astea, oricum virginitatea ta îmi aparţinea şi nu contează că noaptea nunţii s-a devansat puţin. O să ne bucurăm unul de altul în noaptea aceea fără să ne temem de durere sau un alt inconvenient.

Se aplecă şi îi sărută un sfârc care părea că îl imploră să-i dea atenţie.

— Cu siguranţă ai plănuit totul! murmură cu greutate când gura lui îi acapară sânul şi făcea lucruri minunate cu el.

O singură dorinţă o străbătu, aceea de a-l avea din nou în interior. Încă era sensibilă după ultimul exces şi tresări când degetele cercetătoare coborâră şi o desfăcură cu blândeţe.

— Iartă-mă, iubire, altă soluţie nu era. M-a durut sufletul când ţi-am văzut lacrimile în minunaţii tăi ochi. Aş ucide pe oricine ar îndrăzni să te facă să plângi, dar de data asta eu am fost vinovatul şi mă simt extrem de fericit. Niciodată nu mi-am imaginat că suferinţa ta îmi poate face inima să pulseze şi să se strângă în acelaşi ritm. Singurul mod prin care te pot face să uiţi este să te iubesc din nou.

Continuă să se joace cu corpul ei devenit foarte receptiv. Tânjea după fiecare atingere amânată, săruturile îi picurau jar încins sub piele şi se temea că nu va mai rămâne întreagă după îndepărtarea de el. Apogeul îi aruncă într-o stare în care două corpuri îşi pierdură luciditatea şi se topiră într-un adevăr care îi zgudui până la lacrimi. Îl recunoscură simultan, încă o dovadă a împlinirii şi încătuşării a doua fiinţe cu temperamente atât de puternice. Nu îl rostiră ci, fiecare îi găsi sălaş în suflet şi-l pecetlui pe vecie. Ea, prea mândră să recunoască, el,

prea copleşit de sentiment. Mai bine o fereca cu patima lui. Era plină de iniţiative şi din învăţăcel deveni învăţat. Se rostogoli cu viclenie prinzându-l sub deliciosul corp care purta amprenta patimii lui şi savură jocul muşchilor minunat reliefaţi sub părul de pe piept. Îl simţi periindu-i sânii şi încântarea îi ieşi de pe buze într-un mic răsuflet.

Îi urmărea chipul transfigurat. Căpătase splendoarea unei picturi străvechi în care maestrul pensulei își venera muza cu nuanţe care atingeau perfecţiunea. Inima lui striga cu vocea unui om pierdut în noianul fără fund al emoţiilor. Şi numele emoţiilor lui era dat de ea. Îl fermecase şi nu se putea abţine să n-o atingă, şi asta ca să se convingă că ea există şi nu este doar o plăsmuire a imaginaţiei lui hăituită de refuzurile ei. O lăsă să îl sece de toate puterile, curiozitatea ei îl făcea să vibreze şi să se cambreze. Când răbdarea ajunse la final o răsturnă rapid şi se avântă într-un ritm propriu, asaltându-i toate simţurile şi luându-şi revanşa în numele fiecărui moment pierdut.

Ziua îşi intră în atribuţii şi puse stăpânire pe pământ, anunţându-i pe cei doi tineri că mai existau şi alţii în jurul lor de care trebuia ţinut cont, indiferent de avalanşa de emoţii care-i prinsese pe nepregătite.

Edena tocmai îşi descoperise senzualitatea, adora să-i simtă suflarea gâfâită când o atingea şi se înfrupta din ea. Insaţietatea lui o făcea să vibreze, şi chiar dacă nu avea cine ştie ce experienţă, ştia că bărbatul de deasupra ei putea face pe oricare femeie să îşi piardă capul. Nu îi scăpa niciun amănunt sau gest al ei, îi analiza reacţiile şi pulsa unde simţea că nu este ajuns. Semnele iubirii lui furtunoase se întindeau pe toată suprafaţa aurie a pielii dezgolite. Nu simţea nicio jenă să stea complet dezgolită şi să-i simtă privirea încă pofticioasă cum îi analiza fiecare urmă şi detaliu al împlinirii. Inima bubuia să-i spargă carapacea şi să năvălească afară, dornică să-l strige pe nume.

Îl simţi cum o părăseşte. Carnea pulsa după el. Primul impuls fu să îl tragă înapoi. Se răzgândi. Îi urmări spatele încordat. Deja se ascundea de ea. Ceva părea că îl deranja. Trase cearşaful, brusc simţind frigul în oase.

— Ce ai? Atât de repede te-ai plictisit de mine încât nu vrei să mă mai priveşti?

Lipsa lui de comunicare îi aduse un junghi în piept. Incertitudinea îi dădea un motiv în plus să urle la el. Nu o făcu. Mai bine îşi muşca pumnul, decât să îi dea satisfacţia de a o vedea atât de

slabă. Era furioasă în primul rând pe ea, crezuse în el, afurisit de bărbat. Luase și îi oferise, ce-i drept, dar sufletul ei ţipa din cauza respingerii. Cum putea să se ridice din patul lui și să uite ce îi făcuse, pe unde ajunsese gura flămândă și cum împlinirea o făcuse să își piardă cunoştinţa?

Îi simţi furia fără ca măcar să se întoarcă, o auzi cum rostea acele întrebări și o lăsă să fiarbă. La naiba cu ea! Atât de grea de cap era încât să nu își dea seama că el era pierdut? Nu mai putea trăi de acum în colo fără ea, simplul gând că urma să plece pe mare îl făcea să turbeze. Îl fermecase și era convins că niciun leac nu exista pentru problema asta, decât ea. Cum avea să reziste două săptămâni fără să o vadă măcar? Inima i se strânse când se întoarse și o văzu acoperită complet. Doar minunatul cap mai era la suprafaţă. Refuza să îi mai arate ceva. Degetele se strânseră furioase când apucară materialul, și dintr-o smucitură trase, descoperind splendoarea care se ascunsese de el. Ochii violeţi se măriră speriaţi. Nu o iertă. O prinse de picior și o trase în faţa lui. Stătea întinsă și cu faţa în flăcări. Picioarele puţin depărtate îi dădeau privirii lui lascive mai multă libertate. O presă ușor cu palma deschisă pe piept, încercând să-i culeagă răspunsul.

— Asta crezi tu despre mine? O atinse mai insistent. De ce îţi bate inima așa tare? Ţi-e teamă de ce te fac să simţi?

Își simţea inima zbătându-se ca o pasăre prizonieră sub palma curioasă. Își întâlniră privirile.

— Când cineva îmi întoarce spatele o iau ca pe o respingere.

— Eu nu sunt oricine! O trase violent spre el și îi cuprinse buzele flămând. Mai mult ca o atenţionare. Trebuie să plec în Franţa, murmură apoi încet, eliberând-o.

Deveni atentă. Îi urmări tremurul buzelor. Era supărat.

— Asta e! îi răspunse și simţi încordarea cum o părăsea.

Căută să-i deslușească gândurile. Nimic nu reușea să vadă în apele acelea violete. Nesiguranţa îl măcina și ameninţa să reacţioneze violent. Nu se mai sătura să o atingă, o voia cu totul, cu trup și suflet. Era a lui și așa avea să rămână.

— Mă voi întoarce repede. O trase ușor de o șuviţă ce atârna ca un lujer pe umăr. Vreau să stai departe de probleme, nu vreau să mă războiesc cu cineva că iubita mea nu îţi poate ţine impulsurile în frâu. Și nici pentru tine nu va fi mai bine. Îi privi nasul obraznic ridicat în aer și nu rezistă să nu îl atingă mustrător.

Nu glumea, ochii lui o priveau preschimbaţi în sloiuri de gheaţă.

— Vom vedea atunci. La ce bun să promitem, când nu se ştie ce va fi mâine?

Nevoia de a-i striga să renunţe la planuri, să lase pe altcineva să meargă în locul lui i se oprise pe limbă. O învăţase toate legile iubirii şi se simţea prădată. O marcase pe vecie şi, deşi ştia că fiecare celulă ţipa după el, nu reuşi să-i ceară mai mult. Recunoaşterea însemna slăbiciune. Asta o îndemnă conştiinţa şi aşa procedă

*

Sosirea celor doi tineri la fermă o făcu pe Angella să îşi încrunte sprâncenele preţ de câteva secunde. Surprinse nişte priviri aiurite şi citi în ele adevărul. Erau de prisos cuvintele. În faţa ei era un bărbat prevăzător. Deştept băiat! Edena era mai nărăvaşă decât o iepşoară. Simţi un val de admiraţie. Era interesant de văzut cum aveau să evolueze lucrurile.

— Ce o să îi spui tatălui tău? Nu cred că o să fie încântat că ai venit însoţită doar de Excelenţa Sa.

— Nu îi vom spune nimic.

Soluţia atât desimplă îi făcu pe cei doi să o privească imediat. El amuzat, iar mătuşa contrariată.

— Draga mea, eşti tu nepoata mea favorită, dar astfel de secrete nu stau bine la mine. Mai devreme sau mai târziu tot se va afla, şi va fi mai rău.

— Zău, mătuşă, am făcut noi altele şi mai şi. Cu coada ochiului îl văzu pe duce mustăcind.

— Oare de ce nu mă miră asta?

Nu îl învrednici cu nicio atenţie, hotărâtă să o convingă pe bătrână.

Asta chiar era o problemă serioasă pentru spinarea ei tăbăcită de ani. Deocamdată putea să lase lucrurile aşa. Dar dacă era însărcinată? Ei bine, în două săptămâni nu avea cum să-i crească burta şi să se observe ceva. Se năşteau mereu copii înainte de termen. Indiferent că era înainte sau după căsătorie, tot ducele era tatăl.

Reţinea fiecare gest şi vorbă, o analiza cu încetinitorul, memorându-i fiecare detaliu al fiinţei. Iminenta plecare îl făcea să nu o scape nicio clipă din ochi. O cunoştea atât de bine acum şi ştia că sub acele veşminte de mătase, un corp de zeiţă ascundea o fire care vibra

cu intensitate la fiecare atingere a lui. Strigătele ei i se reverberau obsesiv în memorie şi chipul asaltat de emoţii i se lipise de retină. Viaţa alături de ea nu avea cum să fie plictisitoare, ci plină de mister şi năbădăi.

— Cred că problemele au devenit o stare permanentă în viaţa ta, scumpa mea. Of, sper să fie bine ce fac. Nu m-aş ierta niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva.

Edena strânse cu putere în braţe trupul mătuşii şi o sărută pe ambii obraji. Simţi lacrimile sărate pe buze. Când îşi ridică privirea i-o întâlni pe a lui Williard. Văzu înţelegere. Se relaxă imediat.

— Să mergem să-l punem pe George să ne facă un ceai. Bătrânele mele oase au nevoie de odihnă din ce în ce mai mult. Îl aruncă lui Williard o privire. Tinere, este timpul să ne arăţi cât eşti de gentleman şi să ne însoţeşti în casă.

— Cu deosebită plăcere, scumpă doamnă!

Sărută degetele întinse şi le prinse apoi pe amândouă de braţ, conducându-le cu graţia unui om născut cu aceasta în sânge.

Atmosfera în salon era liniştită, însă pe chipul Edenei se succedau necontenit emoţii. Părea un arc gata să sară, atât de diferită de cea de dimineaţă, când torsese şi îl ademenise cu încercările feciorelnice de a-i arăta că şi ea era dornică să-i facă partenerului plăcere.

Se întinse şi îi luă ceaşca din mână. O atinse şi zâmbi când îi văzu tremurul din priviri. Era o invitaţie.

— Mulţumesc, rosti sorbindu-l din priviri.

— Cu plăcere! Totuşi mi-a fost teamă că ai putea să o spargi şi să te tai în cioburi.

Coborându-şi privirea, Edena descoperi că degetele purtau încă semnele toartei. Nu simţise nimic. Era suficient să o privească că hipnoza se petrecea imediat. Încruntarea lui dădea dovadă că îi înţelesese gândurile.

— Ei, haide, nu s-a întâmplat nimic! murmură Angella şi bău relaxată ceaiul cu o urmă de surâs pe buze. Îi plăcea ce vedea. Trebuia să le mai ofere puţină intimitate. Cu toată dorinţa mea de a vă ţine companie, ţin să vă mărturisesc că trebuie să mă retrag. Condeiul îmbătrânit al lui George se pare că îmi dă din ce în ce mai multă bătaie de cap.

— Ce a mai făcut de data asta? vru să ştie Edena interesată de

subiect.

— Încurcături în acte. Nu te îngrijora, descurc eu iţele. Destul de vioaie, femeia se îndepărtă lăsându-i singuri…

Rezistase destul. Din doi paşi fu lângă ea pe fotoliu înghesuind-o.

— Mătuşa ta este delicioasă, abia m-am abţinut să nu o îmbrăţişez. Îi zâmbi poznaş şi o surprinse cu o îmbrăţişare fierbinte şi cu nişte buze moi, dar atât de posesive. Îi răspunse cu aceeaşi foame declanşându-se ca un foc de artificii. Receptivitatea Edenei îl prindea de fiecare dată cu garda jos, era precum o apă curgătoare, se unduia după fiecare curbă şi tărie, era însetată să-l atingă şi să bea din focul lui lăuntric.

— Trebuie să ne oprim, altfel rişti să-ţi pierzi hainele de pe tine. Îi atinse obrazul. Eşti atât de frumoasă când roşeşti. Uneori am impresia că eşti un vis. Îi sărută ochii şi sprâncenele. Gura ta este perfectă pentru mine. Îi arătă.

Şi ea îl primi bucuroasă.

— Te resimţi? Ai neplăceri? Vocea lui sună pe un ton mai jos, iar mâinile plecară să se convingă.

— Sunt bine. Îi împinse mâna care cobora din ce în ce mai mult pe curba şoldului. Rochia începea să o strângă din ce în ce mai mult, iar extremităţile îi trimiteau furnicături de avertizare. Începu să se foiască.

Era mai mult decât încântat să îi vadă şi să îi simtă excitaţia, dar nu mai rezista să nu intre în posesie. O pornire bruscă îl smulse de lângă ea. Îşi ajustă pantalonii deveniţi inacceptabil de strânşi şi îi întinse mâna.

— Ce ai zice dacă am merge la o plimbare? Sunt foarte curios să văd caii aceia speciali.

— Nu ştiu dacă orgoliul poate să îţi reziste. Râse încântată.

Adora sunetul acela.

— Ştiu să şi pierd, scumpo. De altfel, întotdeauna mă înclin în faţa unui câştigător.

Ecoul acelor cuvinte răsunară mult în urechile Edenei.

Nici dacă i-ar fi spus ce adăposteau grajdurile acelea noi, nu l-ar fi pregătit pe bărbat de surpriza ce se răspândi cu viteză pe faţa sa. Magnificele animale simţiră prezenţa unor persoane şi capetele curioase se ridicară automat. Când tânăra apăru în raza lor vizuală şi mirosul le gâdilă nările catifelate, un cor de rânchezaturi se auzi.

Williard culese cu aviditate toate detaliile şi deduse în câteva secunde că în faţa lui stătea un adversar puternic de la care avea de învăţat şi de care trebuia să se teamă. Noroc că în curând drumurile lor aveau să se unească şi bucuria antrenării va fi fost împărtăşită şi de către el.

— Impresionantă trupă, draga mea. Nici nu mă mai mir de reuşitele tale. Singura întrebare ar trebui să fie cum de au mai existat alţi câştigători?

În spatele ochilor i se jucă preţ de câteva momente imaginea deghizată în jocheu şi simţi fierbinţeala cum se târa pe şira spinării şi se răspândea sinuos prin toţi porii. O urmări cum se apropia de un ţarc şi recunoscu îndată pe adversarul lui Fulger.

— Cresus, parcă.

Numai un necunoscător n-ar fi observat alura de învingător al calului. Muşchii puternici se iveau de sub pielea perfect întinsă şi îngrijită. Coama împletită şi răsucită îi completa imaginea, creând tabloul perfect al unui animal fericit. Dar dincolo de frumuseţea exterioară, răzbătea putere şi maiestate. Postura şi înclinarea capului la fiecare atingere a Edenei, îi sporea frumuseţea şi contribuia la creionarea unei unităţi atât de importantă într-o competiţie.

— Da, Cresus.

Numele suna atât de bine rostit de buzele ei, încât părea o melodie. În coşul pieptului îi vibră emoţia. Împotriva altor bărbaţi putea face oricând concurenţă şi era sigur de reuşită, dar în situaţia de faţă, era foarte uşor de văzut cine deţinea primul loc în inima iubitei lui.

— Este o minunăţie! Spune-mi povestea lui.

— Îl am încă din pruncie. Mătuşa a bătut palma cu un negustor italian şi a fost o adevărată jăcmăneală. Deşi a recunoscut că a fost înşelată, i-a dat ultimul bănuţ.

Rememoră momentul când îi adusese micuţul şi i-l pusese în braţe. O umbră de zâmbet îi lumină faţa.

Williard vedea în faţa lui o amazoană, o altă faţetă a femeii. Chipul căpăta altă strălucire. Nu oricine suporta o astfel de transformare.

— De ce l-a vrut neapărat pe acesta?

— Este rasa mea preferată. Îmi place viteza şi forţa. Ca să nu mai spun de ataşamentul pentru stăpân. Niciodată nu am pierdut cu el. Se ridică pe vârfuri şi sărută grumazul puternic al bidiviului.

O înţelese. Apoi o idee îi trecu prin minte.

— Ce zici de o întrecere în şa?

Provocarea aruncată de el o opri din mângâiat. Era o zi încântătoare.

— Cresus este al meu. Alege-l pe oricare altul şi să vedem dacă te poţi ţine după mine.

— Cred că o să-l aleg pe cel pătat.

Normal că era o alegere strălucită. Doar avea în faţa ei un călăreţ cu experienţă.

Edena nu se dezminţi nici de data aceasta şi o luă la trap, lăsând în urma ei un praf, încât mult îi trebui lui Williard să vadă pe unde o luase. Trişase încă de când luase calul de hăţuri, se aruncase cu viteză în spatele animalului şi o luase din loc. Credea că actul de iubire îi putea încetini mişcările. Ori masca foarte bine, ori era făcută dintr-un material mult prea rezistent. Până să se dezmeticească, ea era departe. O ajunsese în cele din urmă, căci se oprise la un izvor şi-l privea pe Cresus cum bea apă. Nu fu mirat să-i vadă. Coborî şi el, ţinând în continuare de hăţuri. Animalul său îi urmă exemplul celuilalt. Erau însetaţi după goana nebună.

Umbra celor doi călăreţi se profila încet sub privirea îngăduitoare a soarelui. Numai ei nu se arătau aşa unul faţă de celălalt. În fiecare mocnea un foc aprins de puţin timp şi niciunul nu ştia cum să-l domolească. Williard simţea plecarea ca o pe amputare dureroasă, iar frustrarea îl făcea irascibil şi necontrolat. Din acest motiv simţise nevoia să călărească şi să-şi descongestioneze nervii. Ceea ce se dezvăluia, însă nu făcea decât să îl arunce şi mai mult în noianul de nelinişte şi nerăbdare. Numai gândul că Edena ar fi în preajma altui bărbat îi stârnea gânduri ucigătoare. Ferească Sfântul să o prindă vreodată că se uita la altul, sau mai rău că îl înşela, că răzbunarea lui s-ar fi amintit ani de zile.

Nu-şi putea lua ochii de pe ea. Se apropie după ce-şi legă calul şi o prinse de coada lungă care atârna nestingherită pe spatele drept. Fiecare părticică din corp se lipea de a celuilalt, se transmiteau mesaje fără să se rostească o vorbă. Ochii se sorbeau flămânzi şi buzele fremătau de dor. Tot ce se dorise spus se spusese în momentele contopirii lor, acum preferau să privească şi să soarbă răsuflarea celuilalt.

Muşchii puternici se profilau prin cămaşă şi ea îi căuta cu

febrilitate, dornică să împrumute din puterea lor. Fremăta după dorinţa din ochii lui, îi dorea degetele prin păr şi simţea că moare dacă nu se mai bucura odată de el. O speria profunzimea privirii lui, o golea de toată voinţa şi se simţea atât de slăbită. Cu el începuse totul, el o învăţase şi îi arătase cărările senzualătăţii. O urmărise şi făcuse din ea o sclavă a pasiunii lui năvalnice. Nici chiar când simţise şaua sub ea, nu se bucurase cum se bucura când mâinile ei se înfruptau cu puterea lui.

— Nu te voi ierta niciodată dacă mă vei înşela.

Îl privi contrariată. La asta chiar nu se gândise. Era gelos, o vedea în muşchii încordaţi şi încrunatarea sprâncenelor. Brusc îi veni să râdă, dar se controlă. Mândria lui era şi aşa destul de sensibilă.

— Nu ai încredere? Sau te ştii pe tine? În niciun caz nu avea să-l lase să creadă că poate fi atât de uşor de manevrat. Sau îţi pregăteşti terenul?

Afurisit temperament mai avea femeia asta! Cu câtă uşurinţă putea să-l aducă unde voia ea. O sărută cu drag în colţul gurii puţin ridicat şi râse uşor.

— Nu va mai exista o alta pentru mine.

Era atât de sigur pe el!

Îl privi încordată.

— Să fii convins!

Timpul rămas deveni extrem de preţios pentru amândoi. Plecare îi apăsa şi încercau să ignore momentul prin glume şi apropouri. Fiecare înregistra gesturile celuilalt şi deşi se contrau, se tachinau, între ei se stabilise o legătură dincolo de cuvinte. Când descălecară, mângâierile şi săruturile purtau dulceaţa unor inimi ce începuseră să declare că-şi aparţineau pe vecie. Nu se mai cunoşteau urmele neînţelegerii din trecut, ambiţiile şi capriciile, ci valul tandreţei şi împlinirea care dansau în tandem.

CAPITOLUL V

Plecarea lui Williard îl descumpăni pe Frederiko. Zvonurile primite de la un om al său îl îngrijorau şi îşi urmărea fiica îndeaproape conştient că se petrecuse ceva cu ea. Nemernicul de Chad nu-şi putuse ţine în frâu simţurile egoiste. Afurisit bărbat! Dobitoc şi el că nu o supraveghease mai bine.

Oamenii ducelui erau arestaţi în Franţa pentru piraterie şi transport ilegal de marfă. Nu ştia ce se întâmplase exact şi incertitudinea îl nemulţumeau. Şi cu toate acestea, îl ştia pe Williard ca fiind un bărbat dur, dar drept, nu ieşea din tiparele legii. Ceva se întâmplase acolo, poate o înscenare. Vreo reglare de conturi.

Vedea în schimbarea Edenei un semn rău. Unde era vitalitatea de altă dată? Se refugia în plimbări lungi şi nici măcar cu mama ei nu mai discuta. Ceva o măcina. Începea să desluşească motivele.

— Îţi faci prea multe probleme. Este firesc să se gândească la el, doar va deveni soţul ei în câteva zile. Am reuşit până la urmă, nu? îi spuse Eveline încercând să-l liniştească.

Se ridică graţioasă din scaunul capitonat în piele şi se apropie de soţul ei, dându-i o sărutare.

— Nu încerca să mă duci de nas, contesă! mârâi acesta. Ştii că nu-mi place să fiu menajat. Afurisitul a dezonorat-o, aşa e?

Întrebarea sună ca un tunet, biciuitor şi acuzator. Eveline nu cunoştea teama, dar privindu-l în ochii se simţi străpunsă de fiori. Un nod i se opri în gât. Încuviinţă fără să rostească vreun cuvânt.

— Ticălosul să facă bine să vină mai repede, că de nu, o să-l caut şi-n gaură de şarpe. Îl stâlcesc în bătaie.

Pumnii mari se strânseră ameninţători în pumn.

*

Rochia de mireasă alesă era îndeplinirea visului oricărei mirese. Nu era albă, ci aurie şi adusese multe împotriviri din partea Evelinei şi a Annei. Straturile de mătase fină mângâiau curbele zvelte, iar corsetul decupat lăsa privitorului plăcerea de a admira un bust şi un spate admirabil. Năstureii din fildeş aruncaţi strategic pe toată lungimea spatelui erau o invitaţie dată mâinilor viitorului mire.

Croitoreasa se arătase extrem de receptivă la toate sugestiile şi nu omisese niciun indiciu dat de Edena. Experienţa îşi spunea cuvântul. Apoi, clientul trebuia să plece mulţumit din atelier. Şi ce client îi călca pragul, fiică de conte şi viitoarea soţie a râvnitului duce de Chad! Capriciosul tânăr îşi găsise în cele din urmă o parteneră pe măsură. Tânără era de o frumuseţe de-i tăia respiraţia. Cu privirea aceea violetă ieşită de sub arcuirea fină a sprâncenelor surprindea fiecare mişcare şi retuş făcut.

— My lady, indiferent ce aţi purta veţi arăta divin. Excelenţa Sa nu va mai avea ochi decât pentru dumneavoastră.

— Să facă bine să fie așa! veni amenințător răspunsul de pe buzele Edenei, dând glas dispoziției în care se scălda de ceva timp.

Alte două ajutoare se învârteau prin jurul ei, sporovăiau și râsul lor umplea camera. Îi luau tot aerul. Un afurisit de minut dacă mai stătea cocoțată pe scaun, sărea de acolo. În schimb, Anna și contesa păreau încântate.

Răbdarea ei ajunsese la limită în acele zile. Nu mai primise nicio veste de la Williard, iar scrisorile se opriseră. Pe cele primite le ascunsese sub saltea și le recitea când se retrăgea în intimitatea camerei ei. Îi simțea mirosul pe fiecare literă și o apropia de obraz.

Frederiko devenise evaziv când îl întreba ceva și adesea surprindea câte un schimb de priviri între părinți. Numai pregătirile pentru nuntă păreau imperturbabile de întârzierea tot mai mare a mirelui, toate erau puse la punct în așteptarea marelui eveniment. Până și draga de Anna își întrerupsese voiajul de nuntă ca să-i fie alături.

— În ochii tăi dansează licurici, o tachină Edena când rămaseră singure în dormitorul ei.

— Și în ai tăi își strâng aripile și se duc la culcare. Oftă. Nu te pierde cu firea, totul va fi bine! Va apărea când nici nu te aștepți.

Edena își strânse mâinile nervoasă și privi în gol.

— Nu cred că este în regulă. Nu mi-a mai dat un semn de viață de săptămâna trecută.

— Îl iubești?!

Era momentul recunoașterii față de sine și față de Anna, cu toate că îl știa de când plecase el. Din acea dimineață.

— Cred că da. Da. Își ridică privirea spre verișoara ei, singura martoră a neliniștii și a zbuciumului care o chinuia. Spune-mi cum vine asta? Atât de slabă am devenit? Tu pari fericită. Chiar ești, Anna?

Unde era Edena cea sigură pe ea?

— Tu ce crezi? Asta numești tu slăbiciune? îi luă mâna și i-o așeză pe inima ei. Uite cum bate de tare, și asta de când Gillbert m-a făcut să îl privesc altfel.

Edena se aplecă și o sărută pe obraz.

— Nu mă îndoiesc că nu te iubește. Era sigură pe fiecare cuvânt.

— Merită iubirea mea. Un bărbat ca el te face să visezi neîncetat. Și nu mai spun atențiile.

Edena se lăsă purtată de o amintire. Chipul lui îi apăru în față.

Atât de frumos că îi lăsă gura apă. Înghiţi în sec.

— Da, e o experienţă de neegalat, reuşi să spună.

Vocea răgușită trase un semnal de alarmă în mintea Annei. Își jucă cartea până la cap.

— Nu m-am aşteptat niciodată că mângâierea unui bărbat mă poate duce atât de aproape de cer. Îi cercetă reacţiile şi răspunsurile.

— Ba de leşin! o contrazise Edena.

— Vai! Nu se poate! Ai umblat la cutiuţa interzisă! Erau vorbele pline de haz pe care le foloseau când voiau să nu fie înţelese de ceilalţi.

Anna nu era proastă. Se prinsese și nu putea să-și mai ia vorbele înapoi.

— Nu eu, el.

Şi cât se abţinuse să nu plângă! Un suspin transformat în lacrimi se scurse pe obraji. Prindeau avânt şi luau proporţii uriaşe. Sufletul îi era încărcat și ţipa după eliberare. Zăgazurile se rupseră și curseră nestingherite până numai rămase nimic.

Nu o mai văzuse de mult pe Edena într-o stare atât de încordată. I se strânse sufletul de neputinţă.

— Îi voi stâlci chipul ăla incredibil de frumos când voi da ochii cu el. El crede că va scăpa atât de uşor? Stai să vezi! Se foi pe pat. Şi acum ar trebui să mergi să te speli pe faţă, eşti roşie ca o sfeclă.

Edena râse uşor şi îşi trase nasul zgomotos. Trebuia cumva să-și astupe pustietatea din suflet. Luă o înghiţitură zdravănă de coniac din paharul întins fără nicio ceremonie. Gâtul îi luă foc şi flăcările se întinseră până în stomac. Cum naiba puteau turna unii otrava asta în ei?

— La naiba! Scuză-mă, șopti imediat, în semn de respect pentru sensibilitatea Annei.

— Ei, lasă. Soţul meu este cam slobod la gură şi m-am cam obişnuit cu vorbele.

— Îl plac atunci, dădu din cap Edena.

— Şi eu. Îi făcu cu ochiul.

— Mi-a plăcut și nu regret nimic.

— Ce? Anna păru derutată. Ochii îi sclipiră ca o recunoaştere imediat. Dumnezeule, vorbeşti ca o păcătoasă. Un zâmbet îi înflori pe chip. Şi eu sunt de aceeaşi părere. Nu a putut să-și ţină mâinile departe de tine? Cine să-l condamne?

— Nu aş avea cum să-l condamn. Am participat activ la fiecare

mişcare. Un chicot îi ieşi slobod de pe buze. Nu am putut să-i rezist. Mâinile bărbatului sunt create pentru a face femeia să geamă.

— Mie îmi spui! Nu mai mă satur de Gillbert. E uimitor ce pot face nişte mângâieri pricepute. Se auzi un zgomot pe hol şi tăcu un moment. Dacă ne-ar auzi mătuşa ne-ar pune pielea în băţ.

— Sau mai rău, ar fi geloasă.

— Ah, Dumnezeule, spuse Anna dându-şi ochii peste cap. Bleago!

Şuşotelile continuară în patul Edenei, în timp ce în bibliotecă contele, Gillbert şi Albert beau câte un pahar de tărie, vădit încruntaţi. Veştile nu erau îmbucurătoare. Nemernicul de Willard căzuse în mâinile unei ambarcaţiuni care-l luase pe el şi pe oamenii lui prizonieri. Nici vorbă de piraterie, fusese o capcană şi un trădător. Era de neînţeles cum de nu mirosise vinovatul, doar era un bărbat antrenat în direcţia aceasta. Nici măcar nu se ştia dacă mai trăiau, omul de legătură al lui Gilbert nu mai reușise să obţină nicio informaţie.

— Nu putem face nimic, decât să aşteptăm, spuse Albert.

Se plimbă neliniştit prin încăpere sub ochii celor doi bărbaţi. Furia neputinţei îl măcina. Afurisitul naibii, trebuia să se însoare înainte să plece. Era absolut convins că ticălosul îşi luase măsuri de siguranţă în ceea ce o privea pe Edena. Nu plecase el oricum.

— Mâine ar fi trebuit să fie nunta. Mai rău este că nu ştiu cum să-i dau vestea Edenei. Nu avem nicio siguranţă că el nu va ajunge.

Contele îşi trecu nervos mâinile prin păr. Părea tras la faţă şi încordarea i se vedea la orice pas. Prin covorul fin se vedeau urmele agresive ale cizmelor bărbăteşti.

Gillbert, martor al tumultului celor doi bărbaţi încercă să mai liniştească apele.

— Să vedem ce va fi până mâine, domnule.

Frederiko aprobă. Tenul măsliniu era lipsit de vitalitatea obişnuită. Cearcănele se întindeau sub ochi, dovedind că somnul îl cam ocolise în ultimele nopţi.

— Puteţi rămâne în seara asta aici? În preajma Annei, Edena devine mai liniştită.

Ştia că timpul le va rezolva într-un anume fel, dar iubirea lui pentru ea era atât de mare, încât numai gândul că suferă, îi aducea un junghi în suflet.

— Cred că da. Să o anunţ şi pe Anna, deşi cred că nu se va

împotrivi.

— Mulţumesc, Gillbert. Apreciez ceea ce faci.

— Nu-i mare lucru, domnule. Şi apoi acum facem parte din familie.

Adevărat grăise bărbatul. Îşi câştigase locul prin iubirea purtată Annei şi contele trecea cu vederea orice, dacă copiilor lui le era bine.

Oboseala drumului îşi spunea cuvântul şi singura dorinţă a tânărului bărbat era să-şi ia frumoasa soţie într-un pat şi să se bucure de puţină desfătare, ca apoi să se lase în mrejele somnului. Asta şi făcu când o trase pe Anna în braţele lui puternice şi nu-i mai dădu răgaz să se îndepărteze preţ de o oră, după care somnul îşi luă tributul. Tânăra îl mângâie buclele aspre cu o fericire pură pe chip şi se hotărî să-l lase singur pentru un timp. Nu o lăsa inima să nu fie alături de cei care îi oferiseră un cămin. Îi mai sărută o dată buzele ispititoare şi părăsi camera într-un iz de parfum fin.

*

Zorii de ziuă se profilau timizi prin ferestrele largi ale camerei, ca şi când se temeau să o trezească pe tânăra adăpostită sub cearşaful rubiniu. Pleoapele grele de somn ignorau zumzetul din jur. O pală de vânt avea totuşi alt plan. Edena tresări speriată şi se ridică în şezut, total debusolată. Realitatea o izbi cu o forţă crudă şi îi invadă tot universul.

Dumnezeule! Venise momentul.

Printr-un efort de voinţă se târî către baie, se spălă din abundenţă pe faţă. În oglindă se profilă un chip palid cu doi ochi umbriţi de cearcăne vineţii, în timp ce părul, un evantai furios, se odihnea nestingherit pe umerii goi. O dorinţă, născută dintr-un gest de negare, o forţă să părăsească camera şi să îmbrace un halat albastru din mătase. Tremurul uşor al neliniştii i se strecură ca un şarpe şi se adăposti în suflet.

Bătaia insistentă din uşă îi întrerupse gândurile şi imediat camera fu invadată de către cei doi părinţi. Inima îi plonjă în gol. Nu era nevoie de cuvinte. Chipurile atât de dragi spuneau totul. Vedea dezamăgire şi, la naiba, milă. Ce să facă cu ea? Nu o încălzea cu nimic. Dimpotrivă, un fior îngheţat îi semnală gustul eşecului şi pierderii. Avusese încredere într-un om şi sufletul ei pustiu ameninţa să-şi strige durerea.

— Ne pare rău, scumpo! spuse Eveline cu un ton de neputinţă.

Sunt atât de furioasă! Ştiu cât te-ai împotrivit şi acum regret enorm că nu am fost de partea ta când l-ai refuzat prima dată. Poate nu mai treceai prin momentele astea.

O prinse în braţe şi o strânse cu putere ca pentru a-i absorbi neliniştile. Frustrarea lăsa un gust amar în sufletul de mamă.

Un oftat urmat de o voce le făcu să se desprindă din îmbrăţişare.

— A sosit de puţin timp scrisoarea asta.

Contele, cu o mină îngheţată îi întinse fiicei sale o foaie pe care se vedeau câteva rânduri.

O privi indecisă. Nu voia să o citească, simţea impulsul de a o mototoli şi a o arunca cât mai departe. Şi totuşi o făcu. Mâna se întinse involuntar şi prinse crâmpeiul. Cuvintele luau viaţă, se îngrămădeau şi crudul adevăr fu dezvăluit sub forma unor propoziţii simple.

Anunţul dispariţiei ducelui de Chad pe fundul mării în urma unor schimburi de focuri cu contrabandiştii de ceai sună atât de violent încât şocul o îngheţă. Deveni rigidă, niciun muşchi nu mai reacţionă, nicio emoţie nu mai fu dezvăluită. Se întoarse către fereastră şi îşi strânse pumnii cu putere ca să nu ţipe. Furia şi neputinţa făceau valuri-valuri şi tindeau să se reverse şi să inunde ca o mare învolburată. Îşi refuză pentru moment slăbiciunea. Când uşa se va închide între ea şi lume, abia atunci va avea timp să-şi strige durerea, să-i strige in absentia că a dezamăgit-o, că a crezut în el şi că a fost singurul care a reuşit să o oprească din drum. Nu conta că îi luase acel ceva, ci golul rămas după amputarea dureroasă a fericirii promise. Fuseseră un tot câteva ore şi sublimul moment îi rămăsese singura mărturie că perfecţiunea exista.

Printr-un efort de voinţă reuşi să se întoarcă spre părinţii care aşteptau în tăcerea atât de apăsătoare şi grea.

— Aş dori să rămân singură, am nevoie să mă gândesc. Vocea îi sună calmă, rece chiar, iar chipul deveni o mască palidă şi goală de expresie.

Sprâncenele încruntare ale contelui se înălţară. La naiba, o cunoştea prea bine! Ce îşi imagina ea? Că el nu ştia ce se ascundea sub armura aceea. Era fiica lui şi îi moştenise, din păcate, temperamentul acela afurisit. Îşi linişti pornirea să ţipe la ea, să-i arate că încercarea ei de a se ascunde nu mergea în faţa lui. Cu un gest nervos îi făcu semn Evelinei, care îşi privea nedumerită soţul, şi o luă rigid spre uşă.

Contesa aşteptă uşa să se închidă după soţul ei, ca apoi să o

privească pe Edena.

— Să ştii că îţi suntem alături şi te iubim enorm. Ne doare suferinţa ta.

Braţele încă zvelte se strânseră în jurul taliei Edenei, trăgând-o la piept. Simplul gest de a o simţi aproape şi de a-i atinge trupul amorţit o năuci şi o lacrimă căzu din colţul ochiului. O şterse cu repeziciunea unui om care nu doreşte să fie prins asupra faptei sale.

Edena se depărtă fără să vadă semnul slăbiciunii de pe chipul contesei, prea pietrificată în suferinţa ei. Mormăi un răspuns venit ca după un drum lung şi istovitor.

— Ştiu. Mulţumesc.

Edena o urmări cu privirea cum se îndepărta şi lăsa în urma ei o fiică ajunsă la răscruce de drumuri. Îndată ce uşa se închise, furia ieşi din matcă. Luă o vază plină cu flori de pe măsuţă şi o aruncă cu putere. Cioburile se împrăştiară ca nişte steluţe în miniatură şi se ascunseră prin colţurile mobilei, dornice să se ferească de alt gest violent.

Eliberarea veni cu suspine şi cu avalanşă de lacrimile, izvorâtă dintr-un suflet ce negase cu atâta încăpăţânare un adevăr ştiut şi nerostit. Pârâiaşele continuară nestingherite până când izvorul secă şi lăsară în urma lor un suflet dezolat.

*

Zilele treceau fără milă una după alta, fără să lase pe cineva să le dejoace planurile. În casa contelui de Roy nu se mai aducea vorba despre nuntă. Subiectul fusese interzis. Edena se refugiase în tăcere şi refuza să mai fie părtaşă la vreo petrecere sau bal. Prefera tihna dată de plimbările pe domeniul familiei în compania calului său.

Conştientizarea stării sale o lovi ca un trăsnet. De câteva zile răul o tot urmărea. Stările de greaţă şi ameţeala permanentă trebuia să-i dea de gândit. Şi totuşi nu se gândi până în dimineaţa asta. Observase că slăbise şi era cât pe aci să îşi verse maţele când bucătăreasa adusese la micul dejun un platou întreg cu ouă prăjite. Altă dată, era în stare să mănânce mai multe şi decât fraţii ei. În schimb, aproape dăduse peste femeie din dorinţa de a ieşi din cameră, cu faţa devenită lividă.

Se lăsă pe spate în jilţul încăpător din bibliotecă şi, involuntar mâna i se opri pe pântec ca o predestinaţie. Tresări speriată, îşi trase palma ca arsă şi imediat se gândi la ultima menstruaţie. Înlemni. Înainte să plece Williard. Un copil! Copilul lui! Doamne, asta era prea

de tot. Disperarea o cuprinse. Și dincolo de frică, începu să își atingă timid pântecul ca o recunoaştere. Adevărul o transformă pe loc, tot răul resimţit avea un nume, care peste câteva luni avea să devină tocmai bun de ţinut în braţe. Luă hotărârea. Dorea această fiinţă care începuse să prindă viaţă, ultima rămăşiţă a atingerii lui, ultima legătură cu bărbatul care o făcuse să uite de ea. Gestul lui ar fi trebuit să-i pară egoist, fusese mai mare, cu mai multă experienţă, dar simplul fapt că-i dăruise ceva din el, îl absolvea de păcate. Deja imaginea micuţului începea să prindă contur, ochii și chipul lui Williard, mândria și hotărârea ei.

— Fiul meu! Ştiu că asta eşti. Fiorii se roteau în pântec în aceeaşi direcţie cu mişcările circulare ale mâinii. Recunoaşterea cu voce era ca un jurământ dat micuţei fiinţe cubărite în pântecul roditor. Cel puţin tatăl tău mi-a lăsat ceva.

Împlinirea ei ca mamă nu fu primită la fel de către ceilalţi, în special de către tatăl său și de către Alex. Contele o privea înlemnit, cu pumnii strânși ca pentru începerea unui atac, iar Alex, venit de la școală, îl înjura pe Williard cu năduf, fără să fie distras de mustrările contesei. Ochilor lui parcă nu le veneau să creadă că sub rochia aceea, unde se ascundea un mijloc atât de subţire, creştea și se dezvolta un copil al surioarei lui mai mici. Nu și-o imagina pe Edena în rolul de mamă, crescuseră împreună până să plece la școală, o vedea cum alerga și dispărea ca o nălucă printre copacii bătrâni, cu ea se întrecuse de atâtea ori și îl învinsese când alţi băieţi nu reușiseră. La naiba, crescuse și mai aştepta și un copil! îi clocotea sângele de furie pe Williard.

— Îi sparg faţa și apoi îl arunc în apă, Edena! Nu merită altceva. Și asta dacă o mai trăi. Îi scăpă și se simţi un ticălos când văzu chipul surorii lui transfigurat de durerea pierderii. Atunci realiză grosolănia lui. Iartă-mă, nu trebuia să-ţi spun asta, se căi apoi.

— Nemernicul, numai el putea să facă așa ceva! răbufni și contele privindu-și fiica cu duritate. Te-a forţat?

— Nu! bâigui Edena simţind flăcări în obraji. Nu mai încecaţi să daţi vina numai pe el. Am fost și eu de acord. Simţea că este de datoria ei să îndrepte lucrurile. Atâta doar că tatăl ei nu aprecie răspunsul, ci îi aruncă vorbe care planară mult timp asupra capului ei.

— Eşti o stricată! făcu un pas spre ea ca o amenințare și cu mâna ridicată de atac.

Edena nu se clinti. Îngheţă. Îi pieri orice urmă de sânge din obraz. Două perechi de ochi se priveau, ai lui neîndurători, ai ei sfidători. Dumnezeule, dacă punea mâna pe ea o strivea, atât de mare era dezamăgirea. Furia îl îneca, avusese atâtea aşteptări din partea ei. Rămase pe loc şi mâna îi căzu moale pe lângă trup.

Dezamăgirea lui o secă şi dacă ar fi avut mai multă voinţă, i-ar fi căzut în genunchi şi l-ar fi implorat să o ierte. Dar nu putea, nu când trebuia să se gândească la fiul ei şi al lui Williard.

— Presupun că ştii ce te aşteaptă? o întrebă contele cu privirea îndreptată spre fereastră. Şi tu, doamna mea, spuse spre contesă, te rog să îi spui ce este obligată să facă de acum încolo. În niciun caz nu voi creşte un bastard în casa mea.

Nici dacă primea un pumn, lovitura nu ar fi fost atât de dureroasă precum cuvintele tatălui ei. Lacrimile ameninţau să ţâşnească, şi pe drumul către ochi se transformară în gheaţă. La fel şi inima ei.

— Copilul meu are tată şi îi va purta numele. Nu contează că nu îi va moşteni titlul şi proprietăţile.

— Mai târziu va conta, o contrazise Eveline. Nu îi convenea deloc situaţia, fiica ei era de nerecunoscut, iar Frederiko era pe punctul de a o strânge de gât.

— Contează acum să crească şi să se dezvolte bine, contraargumentă Edena. Vom vedea ce va fi. Nu avea să lase pe nimeni să decidă în locul ei, acum deja avea stigmatul pe ea, deci era timpul să-şi ia viaţa în mâini. Mă voi muta la mătușa Angella şi voi sta departe de gura lumii.

— Deocamdată, murmură fratele său cu obidă. Totuși nu cred că va dura mult până când o să se afle. Lumea se va întreba ce se întâmplă cu tine, de ce ai dispărut din peisaj şi mulţi îşi vor băga nasul. Scandalul este atât de savuros! Te va distruge.

Vorbele sunară dur şi Edena ştiu că era o palmă dureroasă pentru familie. Regretă că nu era căsătorit. Poate că viitoarea soţie va fi deranjată că soţul ei avea un nepot bastard.

— Îmi pare rău că vei avea tu de suferit, îi spuse fratelui ei.

— Eşti tâmpită sau ce ai? Aici vorbesc de tine, nu de viitorul meu. Nu mă interesează ce vor spune despre mine! Şi care o să fie a mea, nu se va crampona de un nepot nelegitim.

Pe de o parte îl înfurie judecata ei, iar pe de alta, simţi dragostea

frăţească cum îi inunda inima şi îl îndemna să o ia în braţe şi să o asigure că va fi lângă ea.

Edena, dacă până atunci îşi privise fratele ca pe un tovarăş din copilărie, acum admiraţia pentru ce devenise crescu atât de mult, încât se stăpâni cu greu să nu-l îmbrăţişeze. Preferă să-i zâmbească.

— Alex, ar fi bine să o însoţeşti pe sora ta la Angella, auziră toţi vocea poruncitoare a contelui.

Nu se mai mişcase de lângă fereastră, înţepenise cu privirea în gol.

— Nu va merge nimeni cu mine, ripostă Edena.

— Este drum lung şi istovitor, încercă să o convingă Eveline. O femeie însărcinată trece prin multe stări. Îşi îndreptă atenţia spre Frederiko şi nu-i scăpă uşorul tremur al maxilarului puternic. Nici nu suporta gândul să ştie că micuţa lui urma să devină mamă.

— Fii pe pace, mamă, mă voi descurca!

Dorea să o convingă că va fi bine. O vedea împărţită şi privirea contelui îi stăruia în memorie. Era suficient câte cauzase, nu era nevoie să simtă povara certurilor dintre părinţi.

După un timp, se retrase în camera ei. Fiecare colţişor îi trezea o amintire, muchia mesei îi făcuse un cucui în frunte, geamul era fisurat de când îl lovise cu perna pe care o azvârlise după Anna. Aici se jucase cu fraţii ei. Primii fiori ai dragostei îi simţise când închisese ochii în acest pat. Plânsese şi se perpelise după iubirea platonică la care el o condamnase. Picioarele i se afundară în lâna şi, dacă altă dată covorul în culori prea aprinse o obosea, acum îi părea liniştitor.

Printr-un efort de voinţă reuşi să-şi strângă câteva haine şi să le îngrămădească într-un cufăr. Camerista se ivi în uşă şi la semnul stăpânei îl luă şi îl trase după ea până la trăsură. Cu o privire nostalgică, Edena îşi luă la revedere de la încăperea care îi slujise atâţia ani şi îi urmă exemplul fetei.

Feţele lungi şi trase semnalau o despărţire dureroasă. Cuvintele erau prea slabe ca să poată cuprinde toate resentimentele. Contesa cu fiul cel mic erau singurii martori ai înstrăinării ei şi în gând rosti o rugăciune de iertare, căci contele nu avea de gând să îi arate vreun semn. Se retrăsese în cabinetul lui şi evita orice subiect legat de problema ei.

— Să îmi scrii cât de des, îi ceru mama sa, strângând-o în braţe. Voi veni dacă ai nevoie de mine, făcu semn spre conac, indiferent de

piedici.

— Aşa voi face, mami.

Se dădu doi paşi înapoi şi îi întinse braţele fratelui său, cu care se bătea tot timpul când erau mici, şi se îmbrăţişară. Era minunat să-i simtă braţele, îi transfera din putere. Devenise un bărbat încântător. Inima îi zvâcni de mândrie.

— Te iubesc. Ai grijă de cel mic şi spune-i că are o mamă bravă.

La naiba, nu era drept ca el să-i spună aceste cuvinte tocmai acum. Mereu se împunseseră şi îşi spuseseră vorbe răutăcioase. De ce trebuia să îi arunce în faţă un adevăr care sălăjluia în inima fiecăruia şi era cunoscut, dar nerostit? Lacrimile alunecau amare şi lăsau urme adânci în suflet, scrijelindu-l şi însemnându-l cu semnele unui viitor incert. Bolborosi nişte cuvinte şi se aruncă în trăsură, mai să cadă, în grabă să închidă uşa.

În urma trăsurii se ridică un nor de praf punând o cortină în faţa celor doi spectatori care rămăseseră împietriţi ca statuile într-un parc. O uşoară adiere se strecură printre crengile copacilor şi aduse cu ea mirosul crud al ierbii. Animată de o lacrimă, contesa lăsă să-i scape un suspin, fără să îşi ascundă slăbiciunea în faţa fiului mai mic. Îi întâlni privirea şi se cutremură de adevărul din ea. Nu îşi putu stăpâni un fior, căci răceala acelor ochii de jad o străpunseră până la măduvă. Nu şi-l imaginase vreodată capabil să facă rău cuiva, dar întâlnindu-i privirea se îndoia că îl cunoştea îndeajuns.

— Merg la tata să îi vorbesc, îi aruncă peste umăr tânărul şi se îndepărtă.

Nu suporta să vadă disperarea aceea în privirea contesei, era dezolarea unei mame care îşi vedea copilul îndepărtat şi incapabil să îşi menţină locul privilegiat cu care se născuse. Era conştient că Edena şi-o făcuse cu mâna ei, îl deranja că nu avea cu ce să o ajute. Mai grav era faptul că tatăl său era distrus şi nu putea să se răzbune pe cineva, căci principalul vinovat ieşise pe uşa din dos din lumea asta. Cel puţin aşa spunea scrisoarea. Şi prostănaca de sora sa avea să suporte toată viaţa stigmatul naşterii unui copil nelegitim. Îl treceau toate apele de furie.

*

Hainele strânse în grabă nu erau multe, dar suficiente. Oricum în câteva luni nu avea să o mai cuprindă niciuna. Trupul deja semnala o schimbare, era sensibilă la orice atingere, se înfiora la o cusătură sau

o strângere mai puternică, iar rochiile lăsau să se vadă din ce în ce mai mult un decolteu voluptuos. Greutatea nu era o problemă, ba dimpotrivă pierduse câteva kilograme, pofta de mâncare pierise odată cu apariţia stărilor de greaţă și cu vestea dispariţiei lui Williard. Împărţită între furia de a fi lăsat-o gravidă şi durerea pierderii, Edena îşi impunea să se întărească şi să meargă înainte, firea bătăioasă o împungea şi îi dădea elan. Până la urmă, cu preţul unui gol uriaş, reuşise totuşi să-şi păstreze luciditatea în faţa familiei sale şi să se îndepărteze cât de cât demn, asumându-și vina și suportând consecinţele.

Simţurile i se ascuţiseră, era extrem de agitată, nerăbdătoare şi nu permitea nicio abatere. Când se instalase în casa mătușii, un grăjdar lovise un armăsar care nu-l ascultase. Văzuse negru în faţa ochilor, şi fără să stea pe gânduri îl concediase. Omul ripostase urât aruncându-i vorbe grele, iar ea nu mai ţinuse cont de nimic, îl lovise cu cravaşa peste obraz şi îl înjurase cu toată ura strânsă în suflet. Orice ar fi avut omul de zis, nu mai reuşise, pentru că alt slujbaş sărise în apărarea ei, și se îndepărtase pufnind. Ochii Edenei scăpărau și tăiau precum niște lame ascuţite, iar vocea îi traducea starea perfect.

— Nu vreau să văd pe cineva că îmi loveşte caii. Cine nu vrea să se supună este liber să treacă pe la casierie să-şi ridice lichidarea. Se atinse demonstrativ peste coapsă. Nu oblig pe nimeni să muncească. Sunt destui care vor să câştige o pâine în mod cinstit.

Căută din priviri să afle vreo împotrivire şi aprobarea oamenilor îi dădu de înţeles că se făcuse ascultată. Le făcu semn să își vadă de treburi. Cu pumnii strânși în buzunare și cu spatele ţeapăn se îndreptă spre femeia mai în vârstă. Stomacul i se strânse mai ceva ca la un interogatoru. La naiba, asta îi mai trebuia acum!

Angella o urmărise şi nu intervenise în conflict, ci o lăsase să se descurce. Era de acord cu Edena. Dacă nu l-ar fi dat afară pe om, ar fi procedat ea în acelaşi fel. Ura violenţa şi nu suporta să vadă pe cineva că îi maltrata animalele. Dar altceva o preocupa şi nu prea ştia cum să pună problema. Fusese şi înainte o tânără greu de mulţumit, dar acum devenise extrem de severă şi nu numai cu cei din jur, ci şi cu ea. Nu se mai îmbrăca aproape deloc în rochii, ci în aberaţiile acelea de pantaloni, cum îi plăcea ei să le spună. O cămașă bărbătească îi mângâia fiecare curbă armonioasă și o evidenţia cu dărnicie. Bine că își strânsese coama aceea cu reflexe albăstrui într-o coadă care concura

mai ceva cu cea a murgului ei. Nici nu era de mirare că oamenii făceau atâtea greşeli şi frustrările se manifestau violent. Îşi alungă gândul, nu era o scuză pentru gesturile brutale.

— Te-ai mai răcorit? Sau trebuie să mă feresc din calea ta? O văzu înroşind. Dar nu de jenă. Asta îi era clar după felul cum îşi încleşta maxilarul.

— Dacă te deranjează cumva prezenţa mea şi a copilului în casa ta, te rog să nu te sfieşti să mi-o spui. Voi găsi un acoperiş undeva, îi întoarse replica tânăra, dând glas furiei şi stării mizerabile în care se afla.

— Strănepotul meu se va naşte în casa asta. Ar trebui să-ţi intre bine în capul ăla atât de încăpăţânat.

Lăsase furia să vorbească înainte şi o jignise pe Angella. Îi venea să-şi dea palme.

— Iartă-mă! îşi feri privirea.

Ruşinea o împovăra şi o făcea să îşi dorească să se ascundă de privirea ascuţită a femeii care îi stătea alături în acele momente. Şi exact asta făcu: fugi. Laşitatea îi umplu sufletul de amărăciune. Dar cum să suporte o altă dezamăgire reflectată atât de bine în lacurile acelea atât de albastre. Şi, cu siguranţă că nu ar fi fost mirată dacă ar fi văzut două lacrimi căzute pe obrajii uşori trecuţi.

— Mai întâi tu trebuie să te ierţi, iubito! rosti ca pentru sine Angella şi rămase mult timp împietrită, urmărindu-i mişcările tinerei care îşi reluase îndeletnicirile zilnice.

Zilele Edenei urmăreau aceeaşi traiectorie, păreau trase la indigo, fără culoare şi fără prea mult entuziasm. Universul ei era ghidat de pruncul care se mişca neîncetat, ca o prevenire. Acest lucru i-l amintea mereu şi soţia pastorului din localitate care-i dădea sfaturi şi o învăţa cum să crească un copil. Îi plăcea compania Clotidei, deşi câteodată era aşa de plictisită, încât prefera să o trimită pe mătuşa Angella să îi spună că nu se simţea bine. Ulterior vina se strecura cu seninătate prin ungherele unei conştiinţe amorţite, ca apoi în acelaşi ton să o alunge.

CAPITOLUL VI

Franţa

Bărbatul şi femeia priveau străinul găsit în urmă cu două seri în uşa cabinetului lor. Imediat îşi dăduseră seama că aveau de-a face cu un bărbat bogat, de viţă nobilă după inelul încrustat cu un semn necunoscut şi după hainele, care deşi zdrenţuite, erau lucrate dintr-un material fin şi o croială excelentă. De asemenea, avea o statură impresionantă, încât ar fi pariat că, dacă s-ar fi trezit şi ridicat în picioare, ar fi lovit tavanul şi ar fi fost obligat să se aplece.

Îngrijorarea crescuse când observaseră hainele apretate de sângele închegat care dovedeau nişte răni adânci şi probabil infectate. O altă urmă era un firicel subţire de sânge ce se scursese prin părul scurt şi aspru, lăsând o dâră pe obrazul neras de ceva timp. Paloarea, neputând fi ascunsă nici măcar de umbra bărbii dese, transforma chipul puternic într-o mască de ceară. Parcă viaţa fugise în viteză din trupul întins pe piatra murdară.

Nu era timp de stat şi îşi alungaseră teama prin impunerea unei voinţe căpătate în atâţia ani de practică în folosul bolnavilor. Îl târâseră în cabinetul care mai păstra mirosul de antiseptic folosit la ultimul pacient şi începuseră să-l dezbrace. Doctorul Hariss şi soţia sa, Chaude, se convinseseră imediat că rănile bărbatului erau urâte şi infectate. Mirosul pătrunzător inundase camera, cu toate că geamul stătea deschis tot timpul. Următoarele ore se învârtiseră pe lângă el, curăţând, cosând şi bandajând. Munca nevoioasă îl făcuse pe bunul doctor să transpire şi broboane uriaşe se prăvăleau pe fruntea uşor ridată, făcând-o pe Chaude să le şteargă cu o cârpă curată.

Priveau bărbatul care ocupa tot patul, nu mişca, nu reacţiona la nicio mişcare. Părea indecis pe ce târâm să rămână, al celor vii sau al morţilor. Bandajul îi acoperea o parte din piept şi deja se pătase de sânge, nemulţumindu-l pe doctor, iar pulsul abia sesizabil cu greu putea fi simţit la atingere.

— Am făcut tot ce am putut. Mai departe, Dumnezeu ştie ce planuri are cu el, rosti bărbatul trecut de cincizeci de ani soţiei sale, într-un dialect francez.

Îl acoperi cu o pătură pătată de la atâta folosire, închise geamul care scoase un sunet ruginit şi îi făcu semn femeii să-l urmeze în cealaltă cameră, în timp ce îşi târa picioarele grele de atâta oboseală pe podeaua mânjită de urmele anilor.

— Cine crezi că este? întrebă femeia, aşezându-se pe un scăunel lângă o măsuţă joasă. Se scărpină în barbă şi scoase un oftat. O durere i

se adăpostise în frunte ca un ghimpe. Cine ştie ce derbedeu o fi pus mâinile pe el de a ajuns în starea asta.

— Nu a fost vorba de un vagabond. Aici e vorba de o bătaie pe cinste. Nu-l putea răpune unul singur, dimpotrivă pot spune, pe cinstea mea, că are muşchii unui om antrenat pentru luptă. A fost mai mult decât o răfuială nevinovată după rana din umăr. Glonţul a ieşit pe partea cealaltă și i-a strivit mușchiul. Dacă își revine, o să treacă ceva timp până se vindecă cu totul. Şi poate o să aibă amnezie. Îşi frecă distras ceafa încordată.

— Mergi şi te odihneşte, voi rămâne eu să-l veghez. Mâine vor veni alţii la uşă şi nu vei face faţă.

— Dar tu, cum o să rezişti?

— Am o migrenă puternică, dar n-o să mor din asta. Am avut noi zile şi mai grele. Îi făcu semn cu capul ca un ordin să părăsească camera.

— Adevărat grăieşti, femeie. Dădu să se ridice, dar își aduse aminte de ceva şi nu întârzie să-i spună. Să încerci să-i strecori câte o linguriţă de apă în gură, este deshidratat şi va face febră. Să încercăm să-l salvăm cum putem, restul fie voia Domnului. Făcu semnul crucii şi privirea i se îndreptă către peretele pe care atârna o icoană îngălbenită a lui Iisus răstignit. Puterile îi sunt limitate, dar avea încredere că Dumnezeu nu stătea de-o parte nici de data asta.

— Așa voi face. Hai, du-te!

Şi se duse. Avea mare încredere în ea, îl ajutase mereu, îi fusese alături şi nu se pierduse cu firea când cazuri dificile le apăreau la uşă şi necesita toată atenţia şi cunoştinţele pentru a salva vieţi. Așa era și cu străinul din patul de alături. Micul tatuaj de pe umărul nevătămat, reprezentând o stea cu cinci stele, îl lumină imediat cu privire la puterea rănitului. Era un bărbat pregătit să înfrunte pericolul şi făcea parte din gruparea de apărare a ţării sale. Sau făcuse. Auzise despre aceşti bărbaţi, dar nu cunoscuse niciunul personal. Era periculos să-l ţină în casă, dar salvarea unei vieţi denenise o prioritate de când își alesese meseria de doctor, jurământul lui Hippocrate îl urmărea din umbră şi orice incertitudine era alungată imediat. Nu trebuia să-i spună lui Chaude deocamdată, și asta nu pentru că nu avea încredere în ea, ci pentru a o proteja de o eventuală problemă.

*

Febra cuprinsese trupul tânărului, frisoanele îl scuturau şi îl

făceau să tremure și să bolborosească indescifrabil. Mâinile și picioarele erau prinse într-un joc haotic, încât doctorul propuse să-l lege cu niște fâșii rupte dintr-un cearşaf. Apoi, ca și când auzea ce se vorbea, deschise ochii și păru că analizează încăperea. Nu înregistra nimic. Firișoare roșii, ca o pânză de păianjen îi cuprinsese vederea, semn că delira și se afla într-o stare tulbure. Trase cu putere, făcând fâșiile să intre în carne și să-i rănească încheieturile, spre nemulțumirea femeii, dar nu reuși să le rupă. Epuizat, căzu într-un somn liniștit.

— E mai bine acum. Starea de inconștiență este bine venită în cazul ăsta, spuse doctorul, luându-i temperatura și analizându-i fiecare pleoapă căzută. Să continuăm cu comprese reci, poate îi mai scade afurisita asta de febră.

— N-ar trebui să-i facem o baie, poate îi scade mai repede?

— În niciun caz nu îl putem muta din pat. Să îi punem comprese cu apă rece.

Trecuseră trei zile de când se afla în aceeași stare și nu dădea niciun semn spre vindecare. Dacă febra i-ar fi scăzut, nu s-ar fi îngrijorat atât de mult. Îl privi cercetător și dădu îngândurat din cap.

— Ce ai de gând, tinere domn? Încotro o iei? Un suspin ieși din gâtul rănitului când mâna pricepută apăsă mai tare. Continuă să simți.

Se trezi când soarele apuse și lăsă în urma lui o rafală de vânt. Copacul se apleca în fața geamului, aproape să-l atingă cu crengile lui netăiate de mult timp. De teamă că geamurile s-ar sparge, Chaude alergă să le închidă. Asta le mai trebuia!

— Lăsați-le, sună un glas abia auzit, dar care păstra în el urma unei porunci.

Femeia tresări și se opri din mișcare. Două perechi de ochi se analizau, ai femeiisperiați, ai lui reci și în alertă. Nu mai întâlnise niciodată o privire atât de înghețată. Femeia simți un fior de teamă. Curajul nu o părăsi totuși.

— Cum vă simțiți, domnule?

Cu pași iuți se apropie de pat, căutând semne de suferință pe chipul palid.

— Ca tăiat în două. Vru să se ridice. De ce sunt legat? Trase cu furie de legături dorind să se elibereze cât mai repede. Dă-mi drumul! Porunci.

— Imediat, numai să-l chem pe doctor.

Rămase singur și contrariat din ce în ce mai mult.

— Unde Dumnezeu se duce femeia asta? Vino aici!

— Stai calm, omule! Abia ţi-ai revenit puţin şi deja dai semne de vitejie?

Vocea doctorului se auzi din uşă ca un tunet şi îi mai domoli furia, cu toate că simţea în continuare o dorinţă nebună să se ridice şi să plece. Dar unde? Nu-şi mai aducea aminte nimic. Un gol uriaş îi tăie răsuflarea. Simţea că este numai răni şi bandaje, şi mai rău, cine era el?

— Nu-mi aduc aminte de nimic, reuşi să îi mărturisească omului care-l privea în continuare cu atenţie, parcă dorind să-i citească sufletul. Nu părea derutat. Îi analiza pupilele cu o faţă inexpresivă şi detaşată.

— Absolut nimic?

— Nu-mi amintesc nimic, repetă neliniştit rănitul, strângând neputincios din pumni. Singurele amintiri sunt de acum câteva minute. Încercă să își ridice capul de pe pernă, dar camera se învârti cu el şi simţi o greaţă care îl lăsă fără răsuflare. Închise ochii, simţind broboane de sudoare pe frunte.

Doctorul îi dezlegă legăturile și continuă să-i vorbească.

— Pe lângă răni, suferi şi de o amnezie severă datorată loviturii la cap. Puţin mai trebuia să păşeşti în lumea umbrelor, domnule.

Tonul uşor glumeţ nu-l atinse deloc, căci pleoapele i se închiseră și căzu într-o stare de inconştienţă.

— A leşinat? întrebă din uşă femeia, care purta în mâini un lighenuş şi o cârpă curată. Se apropie de măsuţa din colțul camerei și îl depuse, continuând să privească spre pat.

— Da. Oftă şi dădu din cap. Ce a fost mai greu a trecut, acum urmează recuperarea. Îl aşteaptă momente grele până o să-și recapete memoria.

— De ce nu-şi aminteşte deloc? Și ce o să urmeze?

Uneori curiozitatea ei îl înnebunea, era dornică să ştie atât de multe, încât era sigur că în câţiva ani, îi putea lua locul fără probleme.

— Mai mult ca sigur un hematon îi îngreunează amintirile. Sau ceva s-a întâmplat și el refuză să-și amintească.

— O să dureze mult?

— Depinde de şocul suferit. O să-l ţinem la noi o perioadă. Ești de acord? Aveam nevoie oricum de un om să ne ajute cu spartul lemnelor și căratul lor.

— Crezi că va fi bun de muncă curând? Are multe răi.

— Este puternic. Am încredere că se va reface foarte repede.

Femeia aprobă.

— Ştii că mă ruşinez uneori de gândurile mele?

— Vrei să mă lămureşti? o chestionă mirat. Mereu femeia asta fusese un mister pentru el.

— Nu voi fi niciodată ca tine. Eşti aşa de bun în ce faci, ca să nu mai spun şi devotat!

— Ei, lasă! Ai învăţat atâtea lucruri de la mine şi încă eşti tânără. Ai tot timpul în faţă.

Tandreţea bărbatului era atât de molipsitoare încât Chaud simţi nevoia să se culcuşească în braţele lui calde. Şi nu stătu pe gânduri când le văzu întinse.

Vindecarea era rapidă, uimindu-i pe cei doi soţi, iar în două săptămâni începuse să facă mici treburi prin casă. Îl adăpostiseră într-o cămăruţă care fusese a fiului lor, plecat la şcoală.

Ştia că nu este francez, chiar dacă cunoştea foarte bine limba. Îl frământau gânduri necunoscute. O femeie îi tot apărea în minte şi la fel de repede imaginea ei se dizolva, fără să-i vadă chipul şi lăsându-l cu o greutate în suflet. Negura uitării îl asfixia şi simţea nebunia cât mai aproape de el. Noaptea strângea perna în braţe ca pe o pierdere şi se trezea leoarcă de transpiraţie. Cald nu era deloc.

Doctorul şi soţia lui îl găzduiseră şi le era recunoscător. Nu ştia încotro ar fi apucat-o. Când îi întrebase cum să-i răsplătească, îi arătaseră lemnele netăiate care aşteptau o mână să le pună în bună rânduială. Primise cu inima deschisă sarcina, deşi simţea că genul acela de muncă nu îi era la îndemână. Încetul cu încetul îşi recuperase puterile, spărsese lemnele unul câte unul şi le cărase, fără să se obosească prea tare.

Durerile de cap veneau cu o repeziciune fulgerătoare încât îl puneau jos. Se pierdea în braţele lor, simţea că ameţeşte, privirea i se înceţoşa şi pentru câteva momente îşi pierdea luciditatea. Şi la fel de repede dispăreau, lăsându-l lipsit de putere. Broboane de sudoare se prelingeau în voie pe chipul albit şi cămaşa se lipea nestingherită pe corpul slăbit.

Într-o noapte, un coşmar îl trezise brusc din somn. Nu-şi mai amintea absolut nimic din el, doar o durere surdă îl apăsa în coşul pieptului. Totul era înceţoşat. Altă dată visase o tânără. Frumuseţea ei

îl cutremura, îi era atât de cunoscută, o ştia, îi cunoştea fiecare trăsătură şi gest. Dorea să o atingă şi, când întinsese mâna, ea se ferise şi se îndepărtase. Imaginea se dizolvase. Cine era ea? Cine era el?

Îi află numele după un leşin, cauzat de o migrenă puternică. Se trezi complet derutat, privi în jur şi îşi aminti momentul pierderii cunoştinţei. Văzu chipurile crispate deasupra lui. O nemulţumire acută îl cuprinse. Cât avea să mai dureze? Ca răspuns, un gând nou se strecură prin mintea tulbure. O, Doamne! Sufletul îi ajunse în gât.

— Edena, o cheamă Edena şi este logodnica mea, reuşi să spună Williard, ca apoi un zâmbet să-i cuprindă armonioasele trăsături.

Doctorul răsuflă uşurat şi îşi privi mulţumit soţia, la fel de încântată.

— E bine, tinere, mă bucur să aud asta. Altceva?

Williard deschise ochii şi se gândi. Nimic, decât acei ochi de ambră. Îl privi cu îngrijorare pe doctor.

— E un semn rău?

— O, nu! Eşti pe drumul cel bun.

— Nu ştiu câtă răbdare să mai am.

Ochii deveniră reci ca nişte sloiuri într-o zi geroasă de iarnă. Simţea că era pe punctul de a exploda, şi mai rău era că nu înţelegea originea acelei furii. Se pomenea strângându-şi pumnii, când un chip necunoscut îi apărea în faţă, un bărbat pe care l-ar fi desfigurat dacă i-ar fi ieşit în cale. Trebuia să se stăpânească, aşa cum îi spusese doctorul Harris. Mai rău era că nu-şi ştia propriul nume.

Îl strigau Paul. Li se părea uşor de pronunţat şi de renunţat la el după ce-şi va recăpăta memoria. Nici pe departe nu semăna cu numele lui adevărat, o simţea cu fiecare sunet rostit. La fel cum ştia şi, că acel inel care îi strălucea pe deget, era semnul unui titlu nobiliar. Nu era încă pregătit să-i caute originea. Dincolo de ea se ascundea un adevăr pe care nu era pregătit să-l înfrunte.

Noaptea devenea temătoare. Iureşul coşmarurilor îl purtau pe valurile înspumate ale unei mări, aflate sub tutela lunii. Vedea o corabie şi umbre care se profilau la bordul acesteia. O luptă începea şi lovituri puternice de pumni şi pistoale îl făceau să se agite prin aşternutul transpirat. Simţea fiecare zdruncinătură şi miros puternic de fum şi sânge îi pătrundea în plămâni înecându-l. Atunci îi recunoscu chipul şi se smulse din coşmarul ce ameninţa să-l înghită.

— Bortex! Numele chipului necunoscut până atunci deveni

evident și sună ca un amestec de mâhnire și ură. Nu știam că ești un laș atât de nenorocit, urlă ducele cu mânie.

Se ridică în șezut cu cearșaful strâns pe coapsele goale, în timp ce pe mușchii încordați se plimba în voie sudoarea. În fața ochilor începeau să se deruleze cu repeziciune frânturi din viața lui. Înțelegea ce i se întâmplase, cine era el și mai ales cine era ea. Tandrețea îi moleșea inima, dorul îi striga numele. Trebuia să ajungă acasă. Neliniștea venea în valuri. Era singură, cu toate că avea părinți și frați. Nu îi mărturisise nimic, dar minunații ei ochi nu putuseră să-i ascundă iubirea. Era prea mândră să recunoască. Îi cedase în cel mai minunat mod, se dăruise fără pic de remușcări. Își amintea fiecare sunet și gemăt drag. Corpul flămând țipa după ea. Nu existase moment în care să nu simtă că pierduse ceva și care-i ardea sufletul.

Dar până să fie lângă ea, mai trebuia să încheie niște socoteli.

Pe cei doi soți dacă îi surprinsese revenirea memoriei, nu arătaseră, iar titlul, nici atât. Salvarea unei vieți era principalul motiv pentru care puneau în slujbă toată avuția lor. Timpul se scurgea pentru a ajuta. Fiecare noapte pierdută la căpătâiul unui bolnav era un motiv de bucurie când acesta pleca pe propriile picioare din căsuța închiriată.

Mai târziu când stătea singur la masa din bucătărie cu un pahar de vin în față, lui Williard îi încolți în minte o idee. Cu siguranță, francezii aveau să se bucure de cadoul lui. Era o nimica toată. Sorbi din băutură și își permise să savureze momentul. Trecuse mult timp de când nu mai simțise mulțumirea adăpostită în sufletul lui. Orizontul se deschidea prielnic.

Cu mâinile rigide ținea scrisoarea primită de la secretarul său. Greața îl împiedica să mai spună ceva. Trădarea îl sfâșia pe dinăuntru și amenința să scape de sub control. Trebuia să plece cât mai curând, lucrurile nu stăteau bine deloc. Cât despre Edena, nu se mai auzise nimic, ba chiar se znonea că nici nu mai locuia cu părinții ei. Inima îi bătea ca o tobă în mâinile unui toboșar înrăit. Într-un colț al minții, groaza că i s-a întâmplat ceva îl atingea ca un fier încins. Depărtarea îl sugruma. Nerăbdarea îi transforma clipele în ore și orele în zile, deși trecuse decât o zi de când primise veștile de acasă.

Despărțirea de familia doctorului fusese emoționantă. Recunoștința îl impulsionă și mai mult să facă ceva pentru ei.

— Vreau ca acea căsuță să devină a lor. Interesează-te și fă ce trebuie.

Se lăsă în fotoliu şi răsuflă uşurat după atâta timp, sub privirile emoţionate ale credinciosului secretar. Se simţea renăscut, era alt om. Lovitura la cap îi întorsese viaţa pe dos, îl debusolase, îl smulsese din locul privilegiat, şi când se trezise, adevărul unei crude realităţi îi zdruncinase până în cele mai ascunse unghere ale sufletului.

— Milord, eu nu sunt un bărbat slab şi ştiţi asta, dar dispariţia dumneavoastră m-a făcut să plâng. Să nu mai spun de apariţia vărului dumneavoastră.

Vorbele ciudat de sincere îi stârniră ducelui o mâncărime în coşul pieptului.

— E vremea destăinuirilor, Felix? îşi frecă rădăcina nasului gânditor. Hai, spune-mi ce a făcut dragul de Luis?

— Pentru niciunul dintre noi nu a fost o plăcere să îl avem în faţa ochilor. A dat casa cu susul în jos, Excelenţă. Femeile nu mai ştiau ce să facă, le teroriza cu urletele şi înjurăturile, mai ceva ca un birjar sus pe capră. Plus că mai aducea şi o duduie, schiţă un gest de lehamite, şi rămâneau în apartamentul dumneavoastră.

— Tipic pentru el. Unde este acum?

— Nu ştiu. De două zile nu l-am mai văzut.

La cum îl ştia, Williard era convins că Luis cotrobăia prin toate actele ca să nu-i scape ceva din moştenirea mult râvnită. Ca un hârciog ce era. Ura îi inundă obrajii. Îşi încleştă pumnii, pentru ca apoi o reţinere forţată să îi relaxeze. Deocamdată avea nevoie de un pahar de coniac şi puţină odihnă. Şi într-adevăr, somnul îl prinse în mrejele lui şi îşi ceru tributul de mult pierdut.

*

Ochii mici şi răutăcioşi străluceau pe chipul ars de soare şi de vânt. Nişte plete sleioase care îşi pierduseră culoarea naturală şi împrumutaseră nuanţa pământului, stăteau prinse cu o sfoară la fel de murdară. Chipul dezagreabil izbea de la primul contact şi nu ar fi fost armonios nici dacă Creatorul ar fi insistat cu alte detalii. Răutatea dădea chipul urâţeniei, mai mult decât trăsăturile. Rânjetul îi adâncea şi mai mult şanţul făcut de o cicatrice, pornită din colţul ochiului drept până în dreptul buzelor.

Cabana din lemn era locul perfect pentru a-i ţine departe pe curioşi. Şi de ce nu pentru o cotonogeală. Cine s-ar fi încumetat să vină pe un ger atât de aspru şi să rişte nişte degerături? Frigul făcea geamul murdar să prindă o poleială străvezie.

Cu o atenţie studiată îi urmărea mişcările noului duce de Chad şi se bucura de chipul palid şi transfigurat. Pufni pe nas. Îi cerceta mâinile fine, dar prea grase pentru a putea fi numite frumoase, erau nemuncite, semn al vieţii de huzur. Netrebnicul niciodată nu ridicase un băţ, nu ar fi fost în stare să se lupte sau să ţină piept unui duşman. O pradă uşoară pentru Borex. Îl încântă ideea şi răbufni.

— Au trecut mai bine de șase luni de când văru-te și-a dat duhu pe fundu' mării. Matahala urât mirositoare se apleacă ameninţător asupra lui Luis. Ai face bine să semnezi actele. Bortex nu mai are răbdare.

Mirosul de haine şi corp nespălat inundă camera. Luis simţi un nod în gât, greaţa îl pândea şi aştepta să-l provoace să vomite.

— Nu pot face nimic până nu apare netrebnicul ăla de Felix. El are toate actele şi sigiliul. Ştie şi Borex că nu au nicio valoare fără el.

— Nu eşti bun de nimic! De ce trebuia să fie şi ăla amestecat? Nu poţi să mâzgăleşti tu?

Dispreţul matahalei se simţea prin toţi porii. Dacă ar fi fost după el, caricatura asta de duce nu ar mai fi avut pic de sânge în vene, ci s-ar fi scurs pe duşumea. Păcat că şeful nu încheiase socotelile. O schelfăneală bună nu i-ar fi stricat totuşi. Își scărpină gânditor nasul exagerat de mare, care aproape acoperea jumătate din lăţimea feţei buhăite.

— Nu, nu pot! Să vă intre bine în cap, urlă Luis. Prostu' ăla de Williard l-a împuternicit. Trebuie să aveţi răbdare.

Picăturile de sudoare i se prelingeau ca nişte râuri pe spate, pentru ca apoi cămaşa să le preia şi să le păstreze în textura ei. Luptase atât să-i ia locul lui Williard şi nu avea să lase un amărât să-i încurce planurile. Acum era duce şi afurisitul de Borex nu-i mai putea sta în cale. Dacă se gândea bine, putea să-l dea pe mâna autorităţilor. Trebuia să-l creadă, doar era duce. Cursa trebuia întinsă cu multă grijă.

— Stai să vină Şefu' că vezi tu răbdare! Marfa trebuie să intre în port pe numele lui. Fă bine şi pune-ţi fundu' gras la treabă, altfel vai de el. Privirea lascivă îi contrazicea dispreţul afişat cu câteva clipe în urmă. Este destul de rezistent la prima vedere.

— Du-te dracu'!

Hohotul agresorului îi scrijelea urechile.

— Mai înainte tu. Îmi place să strivesc sub cizmă viermii. Mai ales cei grași. Îi făcu cu ochiul, făcând ridurile de sub ei să pară o labă

de gâscă. O să te văd înecat în rahat şi-o să mă bucur.

Îi plăcea să sperie, se alimenta cu groaza victimelor. Degeaba voia măscăriciul de pe scaun să pară puternic, că nici pe departe nu era. Haina lungă îi cădea dincolo de coapsele grase, acoperindu-i trei sferturi din corp, şi mică i-ar fi fost mirarea dacă pe duşumea s-ar fi scurs o bună cantitate de urină.

Va veni şi timpul meu, se asigură omul lui Borex.

*

Următoarele două zile în braţele metresei îl liniştiră deplin pe Luis. Uitase de ameninţări, cât despre îndatoririle ce i se cuveneau, nici nu se punea problema. Avea lucruri mult mai plăcute de analizat, cum era femeia de lângă el, care torcea mai ceva ca o pisică alintată. Şi el crezuse până atunci că nu are putere să seducă o femeie! Era chiar mai bun decât Williard! Doar zvonurile fuseseră de el. Unde se ascunseseră acele doamne care se gudurau pe lângă el? Nu existau, cum nici talentul vărului său de cuceritor nu existase vreodată. Williard era mort, iar el îl urmase pe linia succesorală. În viitorul apropiat va cere mâna Edenei, care-i va asigura continuitatea moştenirii. O va ţine şi pe metreasă, în niciun caz nu va renunţa la nişte mâini atât de pricepute. Era cel mai fericit bărbat!

Poate că noul duce îl uitase pe Borex, dar nu se putea spune acelaşi lucru despre acesta. Când Luis se străduia plin de vitalitate să-şi dovedească bărbăţia printre coapsele larg desfăcute ale amantei, uşa lovi cu putere în perete, aruncând broasca la pământ. Aşchii din muchie se împrăştiară pe suprafaţa pufoasă a covorului. Cu greutate se rostogoli, înfuriat că era întrerupt, în timp ce femeia scoase un suspin de nemulţumire, ascunzându-şi intimitatea cu un colţ de cearşaf. Nu suficient de repede, căci privirea lui Borex poposi cu lăcomie pe formele pline şi faţa îi exprimă o dorinţă animalică instantanee.

— Ţţţ! Ei, Luis ce avem noi aici? Borex se apropie de pat şi îi smulse femeii cearşaful. O frumuseţe! Cum te cheamă, fătuco?

— Valley, veni răspunsul cât se poate de sigur.

Dacă ochii nu sunt primii care înregistrează pericolul, atunci niciun alt organ nu este în măsură să o facă. Bărbatul plin de cicatrici, cu o uitătură aspră, în loc să o înspăimânte de moarte, o făcu mai atentă la fiecare detaliu al prezenţie lui. Dorinţa se învolbură nebună, îşi întinse piciorul şi-l atinse flămândă, sub privirile speriate şi contrariate ale amantului.

— Garçon, bubui vocea lui Borex, ia-l de aici să-i arăt fetei ăşteia cum e să mă aibă în tunelel ei dulce. Sau vrei spectatori, iubire? Obrăznicia ei îl amuză când o văzu cum își dădu ochii peste cap. Mă gândeam eu că nu.

Cuprins de o furie oarbă, Luis abia reuşi să ia un halat pe el, înainte să fie azvârlit pe uşa ce se ţinea într-o balama.

— He, he! Așa da intimitate! Să nu zici că Şefu' nu ţine la tine! îl luă peste picior Garçon.

— Ce vreţi? De ce aţi venit aici? Ţi-am zis că nu pot face nimic până…

— Prostule, ce nu înţelegi? O palmă făcu obrazul rotofei a lui Luis să ia foc și să se bălăngăne de șoc. Bortex când ţi-a dat răgazul să faci ceva, trebuia să profiţi.

Hilaritatea situaţiei îl amuţi pe duce şi rămase cu ochii înţepeniţi pe fălcile întinse într-un rânjet ale lui Garçon. Așa îl găsi și Borex, care vizibil bine dispus, îi dădu un cot făcându-l să se clatine.

— Bună femeie, Luis! O să ţi-o mai împrumut de câteva ori.

— Ţi-o dăruiesc, nu mai am nevoie de ea, abia mormăi ducele uzurpator. Mâinile neputincioase începură un joc nervos, incapabile să se oprească din fibrilaţie.

— Crede-mă că n-o să te mai vrea ea acum, râse Borex, frecându-şi barba crescută neordonat. Păru că se gândeşte un moment. Apoi continuă pe o octavă mai sus. Că problema asta a fost rezolvată şi că mă declar mulţumit, voi fi mai îngăduitor. Ochii bulbucaţi ai lui Borex se bucurau de spectacolul oferit de furia mocnită a lui Luis. Şi atacă. Vreau să-ţi îmbraci repede fundul și burta asta imensă și să mergem în port. Sau poţi merge și așa, în halatul ăsta.

Aproape fără suflu, Luis îşi încleştă maxilarele şi se îndreptă spre cameră, decis că nu terminase socotelile. Se încordă instantaneu. Femeiuşca nu cunoştea niciun pic de decenţă, goliciunea şi urmele actului îi întoarse stomacul pe dos. Îl sfida parcă și asta fără să fie trează. Sforăitul ei, dovadă a epuizării, îl înfurie peste măsură.

Năvăli cu toată frustrarea şi îi trase un pod de palmă peste fesele goale, lăsând o dungă roşie pe pielea măslinie.

— Scoală-te, târâtură! Pleacă din patul meu! îl ustura palma, o frecă de halatul subţire diminuând şocul loviturii.

Ţipetele umplură camera, în timp ce uitătura femeii îl osândea la moarte.

— Eşti nebun de legat! Cu un gest de furie îşi aruncă părul pe spate. ăla e bărbat adevărat, făcu semn spre uşă, nu tu, care adormi înainte să termini. Ha, şi mai faci şi pe grozavul!

O palmă grea o clătină şi îi sparse buza. Simţi gustul propriului sânge.

— Ieşi, până nu te fac bucăţi!

Se repezi la dulap, îşi trase repede o pereche de pantaloni, un pulover pe el şi ieşi fără să mai privească în urmă.

— Măcar a meritat, îşi spuse femeia, ştergându-şi buzele rănite. Prostule!

*

Nava Uranus, pentru care o mare parte din echipaj îşi pierduse viaţa, acosta în portul Tamisa, aducând marfa mult râvnită. Mai multe priviri o urmăreau din unghiuri şi motive diferite. Maiestuoasă, îşi găsi locul neocupat de şase luni şi păru că se odihneşte în sfârşit după atât de multe încercări. Un vânticel timid se strecura printre catargele înalte care păreau nişte păzitori uriaşi, făcând steagurile străbătute de frisoane.

Echipajul nu mai era acelaşi, doar câţiva oameni mai rămăseseră, ceilalţi scăpaseră sau muriseră în atacul sângeros şi laş. Şi tot acel sânge cursese pentru a alimenta calicia şi monstruozitatea unor uzurpatori demni de a fi puşi în ştreang.

Williard îşi înjura propria imbecilitate, nu sesizase mişcările şi planurile sadice ale trădătorului. Erau atât de evidente. Şi totuşi nu citise semnalele. Dumnezeu să-l ierte că avusese încredere. Purta povara vieţilor pierdute ca o amprentă veşnic întipărită în conştiinţă. Răzbunarea devenise o cale spre ispăşire, ca un osândit pe drumul spre libertate.

Îi pândea alături de căpitan Clawdet de când sosise incognito în Londra. Se deghiza şi se ferea să umble ziua ca să nu fie recunoscut. În casă intra numai noaptea, când servitorii adormeau şi secretarul său îi lăsa uşa din spate descuiată. A doua zi se strecura afară înainte să se lumineze, ca un intrus, de frică să nu fie surprins de proprietari. Puţin îi mai trebuia să nu se repeadă asupra ticălosului care stătuse la rădăcina răului şi adusese atâta suferinţă în viaţa lui şi a oamenilor lui. Familii dezbinate, prunci fără taţi, şi pentru ce? Ticălos nenorocit! Furia ameninţa să-i distrugă ultima rămăşiţă de autocontrol.

Nu-şi imaginase că vărul său putea fi atât de crud, încât să

apeleze la un trădător ca să-i uzurpe locul. Adevărul îl duruse, căci nu îl urâse niciodată pe Luis, ba chiar îl scosese din ghiarele creditorilor de mai multe ori. Ducele răposat şi fratele său se zvârcoleau în morminte de indignare.

Rude sau nu, răufăcătorii urma să-şi primească pedeapsa.

Din cealaltă parte a portului se apropiau Borex şi Luis. Williard îi vedea cum gesticulau şi îi explicau ceva omului în faţa cărora se opriseră.

— Ceva îi nemulţumeşte, spuse Williard. Ochii vigilenţi supravegheau mişcările infractorilor.

— Nu se înţeleg cu omul. Cunoaşteţi pe careva?

— Nu-mi pare cunoscut niciunul. Au lucrat pe cont propriu, ticăloşii. Trebuia să facă ceva, să înainteze, să audă. Nu mai putea sta departe. Să mergem, căpitane! Nemernicii ăştia doi sunt pe cale să semneze actele.

Atenţia căpitanului căzu pe duce. În faţa lui era un om care dădea ordine cu uşurinţă şi aştepta ca toţi să i le îndeplinească. Era datoria lui să întrebe, deşi cunoştea răspunsul.

— Sunteţi sigur că vreţi să daţi ochii cu ei?

— Nimic nu mă poate ţine în loc când în faţa mea se află nişte trădători.

Borex îl luă pe omul din faţa lui de reverele hainei şi-l scutură destul de puternic, încât câteva foi zburară şi se opriră sub nişte cizme perfect lustruite. Niciunul nu le dădu atenţie, prea ocupaţi cu ameninţările.

— Luis, în biroul omului meu ne aşteaptă avocatul să semnăm actele, tună vocea lui Borex.

— Şi el? Ce ai de gând?

— O să-şi primească şi el partea, dacă este cooperant. Râse şi îşi împinse victima, dezechilibrând-o.

Omul se opri în ceva tare. Bolborosi câteva vorbe şi se depărtă livid.

— Mă îndoiesc de asta, domnilor!

Nici dacă l-ar fi lovit cu ceva în cap, sărmanul Luis nu ar fi tresărit, ca atunci când îi recunoscu vocea lui Williard. Nu mai exista nici pic de culoare pe faţa lui, se scursese în câteva secunde. Borex îşi compuse alt chip. Duşmănia ieşi imediat la suprafaţă şi rânji cu răutate.

— Credeam că am scăpat de tine, duce! Nici după ce te-am

ciuruit, nu ai fost în stare să mori. De data asta o să mă asigur că o să reuşesc.

Cu excepţia lui Williard, nimeni nu se aştepta la Borex să scoată la iveală un pistol și să-l îndrepte spre pieptul duşmanului său. Însă antrenamentul şi cunoaşterea atât de bine a adversarului, îl făcu să se salveze în ultimul moment. Se năpusti asupra lui cu o lovitură de picior, ţintind direct în armă. Aceasta își schimbă traseul și glonţul declanşă, oprindu-se direct în fruntea lui Borex. Pe faţa uimită se aşternu ca o perdea, moartea. Ochii își pierdură viaţa și deveniră niște sticle goale, fără fund.

Mişcarea se produsese atât de repede, încât toată lumea rămăsese mută ca la un spectacol de mare amploare. De unde nu se ştie se strânsese o mulţime de gură cască.

Niciun muşchi nu se mişca pe chipul ducelui, era împietrit şi rece. Ura era tangibilă. Îl apucă pe Luis de pulover și-l scutură cu furie. Îl durea trădarea vărului său.

— De ce, nenorocitule? Au murit atâţia din cauza caliciei tale. Nu ai niciun strop de omenie în inima asta de câine.

Trupul inert părea rupt de realitate. O păpuşă ar fi avut mai mult echilibru decât el. Răceala privirii lui Williard îl reanimă. O lacrimă îi căzu pe obrajii grași și fără culoare.

— Iartă-mă!

— Dumnezeu să te ierte, căci eu nu o voi face niciodată!

Scârbit, Williard îl împinse spre un om al căpitanului care-l apucă cu fermitate. Dacă îl mai atingea, era în stare să-l omoare în bătaie. Pedeapsa ar fi fost prea uşoară.

— Luaţi-l și faceţi ce vreţi cu el. Nu îl mai recunosc din acest moment. Secretarul şi avocatul meu se vor ocupa de toate formalităţile, domnule căpitan. Făcu semn spre Felix, care se apropia fugind. De la distanţă citi spaima şi îngrijorarea. În sfârşit, inima lui începea să simtă căldura.

— Excelenţa Voastră, sunteţi bine? întrebă secretarul când ajunse. Instantaneu împrumută culoarea cadavrului care parcă privea ironic spectacolul început chiar de el.

— Da. Te rog să te ocupi tu de tot.

Salută pe căpitan şi pe oamenii lui şi se îndreptă spre un viitor atât de mult încercat.

CAPITOLUL VII

Contemplarea unui peisaj o purta de multe ori pe Edena către o amintire care îi rămăsese lipită fidel de retină, către un gest făcut de el, plăcut sau neplăcut, dar care îi provoca memoria să şi-l amintească în cele mai detaliate amănunte. De multe ori acestea se succedau într-un ritm năucitor şi îi induceau o stare de oboseală care o obliga să-şi lase capul să se sprijine de o bancă, de un copac sau să se întindă pe iarba al cărei miros crud îi gâdila simţurile.

Normalitatea era punctată de pruncul care devenea din ce în ce mai nerăbdător să vadă lumina zilei. La fel şi ea. Povara era din ce în ce mai greu de îndurat, şi deşi nu luase mult în greutate, se rotunjise şi se simţea ca un balon umflat peste măsură. De multe ori se imaginase cum cădea şi se rostogolea mai ceva ca o minge.

Rutina îi făcea bine. De obicei, cu noaptea în cap lua micul dejun cu Angella şi puneau la punct orarul zilei ce abia începea. Şi totuşi dimineaţa asta părea altfel. Simţea o apăsare de când se sculase, respira greu, sânii îi fremătau nervoşi şi o mâncărime ciudată se plimba prin tot corpul. Nu îşi găsea locul, hainele o strângeau ca într-o menghină şi simţea dureros atingerea fiecărei cusături pe piele. Niciodată nu fusese conştientă de vreo ţesătură.

— Te deranjează ceva, draga mea? N-ai dormit bine azi-noapte?

Angella înregistra fiecare detaliu, îmbujorarea tinerei o surprindea, nu era cald în salon. Ceva nu era în regulă. Auzise că femeile gravide aveau stări de nelinişte şi depresii. Slavă Domnului că Edena nu trecuse prin aceste etape. Era supărată pe conte, nu le vizitase niciodată de când nepoata ei se mutase la fermă. Cât despre Eveline, contrar aşteptărilor, venise în vizită de câteva ori. Bineînţeles, când el era plecat cu afaceri.

Edena clipi puţin surprinsă şi se mişcă, negăsindu-şi locul.

— Puţin agitată. Simţi colţii jenei şi încercă să se disculpe. Cred că hormonii au luat-o razna de tot, când mi-e cald, când mi-e frig. O şuviţă de păr scăpă din coada prinsă în creştetul capului. O îndepărtă. Poate după o plimbare o să-mi revin.

— Mai târziu, dragă. Acum trebuie să hrăneşti puiul de om care te agită atât de mult.

Văzu zâmbetul minunat de frumos ce se întindea pe chipul

Edenei când își atinse pântecele cu tandrețe. Ceea ce pe ea o speriase în urmă cu mulți ani, se părea că nepoatei ei îi adusese împlinire.

— Ce îți face cu ochiul? îi arătă platoul cu preparate aburinde și miros dumnezeiesc, o adevărată desfătare pentru simțuri.

— Un ceai și o felie cu unt. Nu prea am poftă de mâncare. Luă ceașca întinsă de servitoare. Simți aburul cum îi intra pe sub manșetă, aducând cu el mici fiori pe pielea deja sensibilă. O lăsă iute pe masă făcând câteva picături să-i cadă pe încheietură. Simți arsura, și instantaneu o roșeață marcă locul. Absentă continuă. Clotide spunea că astăzi vine să-ți arate niște modele de croșetat.

— Dumnezeule! Angella uită pentru o clipă de cocul elaborat și își trecu nervoasă mâna prin păr. Firele se desprinseră și îi încadrară chipul încă neted. Să nu-mi spui că îmi aduce alte fețe de mese să le vând.

Merita să o vadă panicată pe mătușa Angella, căci nimeni nu reușea să o aducă în acea stare mai bine decât Clotide. Femeia era un taifun, pe cât era de sufletistă, pe atât era de gălăgioasă. Și-o imagina cosând și brodând zile întregi. Acțiunea femeilor era totuși de lăudat.

— Banii câștigați îi vor ajuta pe copii să se bucure de Crăciun. Știi că ești minunată?

Ochii mătușii sclipiră de încântare. Edena se ridică destul de sprintenă și o împresură cu brațele. Era așa de caldă și plăcută la atingere! Cu greu îi dădu drumul.

— Nu mai mult ca tine, frumoaso.

*

Își înfrânase dezamăgirea legată de părinți, îi împinsese într-un ungher îndepărtat al amintirilor și zăvorâse intrarea. Acceptase că tatăl ei nu voia să o vadă și să-și cunoască nepotul. Nicio problemă! Dar frații ei? Lașilor le era teamă de urmări. Apoi mai venise și contesa cu încercările ei de a-i scuza. Auzi că aveau atâtea pe cap! Minciuni. Simțea furia cum dădea glas frustrării și amărăciunii. Cine avea nevoie de ei?

Colindă prin împrejurimi și înregistră fiecare mișcare. Un pocnet se auzi dintr-un tufiș la un moment dat. Tresări. Își stăpâni bătăile inimii și dădu crengile într-o parte. Era un iepure prins într-o capcană.

— Ticăloșii! Numai niște netrebnici puteau face așa ceva. Vedea un picior din spate prins într-o sârmă și un firicel roșu pătând blana.

Zbaterea îl rănea şi mai tare. Gata, nu te mai zvârcoli atâta! Într-un minut vei fi eliberat.

Reuşi după mai multe încercări şi cu mâinile pline de julituri. Îl privi şchiopătând şi luând-o la fugă ca fugărit de o haită de câini, înainte de a fi înghiţit de un pâlc des de stuf.

Ziua trecea în ritmul propriu, nu cerea voie nimănui să se deplaseze mai repede sau mai încet. Nici Edena nu se plângea. Atâta timp cât caii erau îngrijiţi cum trebuia, lucrurile erau normale. Nechezatul pe diferite note era o încântare pentru auz. Conştienţi de prezenţa ei, nici nu trebuia să apară în raza lor vizuală, căci o simţeau după miros, ciuleau urechile şi toate mişcările dovedeau ataşamentul. Se îndreptă spre boxe cu paşi sprinteni până când cizmele i se se afundară în balta strânsă de la spălarea podelei. Înjură înfundat când simţi umezela printre degete. Nu ştia că sunt rupte. Altă dată îngrijitorii trebuia să fie mai atenţi şi să măture mai bine padocul.

Supărarea se duse imediat ce văzu caii aliniaţi precum nişte copii în aşteptarea bomboanelor. Mângâie grumazul întins al lui Cressus. Chiar dacă era o decizie dificilă, totuşi hotărâse că nu trebuia să rişte să-i facă rău copilului participând la curse nebuneşti. An de an se desfăşurau şi avea tot timpul înainte să concureze. Prioritatea unei mame era copilul, şi ea deja începuse să simtă pe propria piele însemnătatea acestui termen. Fiecare zi o trăia cu gândul unei împliniri, aştepta primul moment al luării în braţe şi se înfiora de nerăbdare. Viaţa nu avea să mai fie la fel, ci dedicată micuţei fiinţe care se agita din ce în ce mai mult.

Inhală cu nesăţ mirosul de fân proaspăt şi se bucură de o mireasmă atât de vie, încât simţi lacrimile împăienjenindu-i privirea. Îi plăceau foarte mult florile, dar dacă ar fi fost pusă în situaţia de a alege între parfumul lor şi mirosul ierbii, l-ar fi ales pe acesta din urmă. O ducea cu gândul la o fugă nebună, la libertatea din şa şi la vântul biciuindu-i chipul. Liniştea i se strecura din ce în ce mai mult în suflet, era ca o terapie aplicată unui pacient trecut prin încercări nenumărate şi ajuns în cele din urmă la soluţia finală. Mereu pierdea noţiunea timpului, iar îngrijitorii se obişnuiseră cu atitudinea şi exigenţele ei.

Mai târziu luă singură o cină frugală, căci Angella era la o prietenă şi întârzia. Tot ce dorea era să se afunde în apă caldă şi să se pună în pat. La cele şase luni şi jumătate de sarcină arăta de minune, doar burta era proeminentă, coapsele lungi îşi păstraseră fermitatea şi

nu luaseră niciun gram de grăsime. Sânii se împliniseră şi cu greu îi mai cuprindeau cămăşile bărbăteşti pe care le prefera în locul rochiilor. Îi simţea încordaţi şi tânjea după apăsare. Tentată îi prinse în palme, îşi auzi propriul sunet încărcat de dor evadând din străfunduri. Nevoia era atât de mare! Hormonii se jucau cu ea de dimineaţă, nervii era întinşi la maxim, ca nişte coarde perfect acordate.

Camerista intră în cameră aducând în braţe o lenjerie mirosind a iasomie.

— Grace, pregăteşte-mi apa! O idee îi încolţi în minte. Şi cămaşa de noapte neagră din dantelă. Aruncă şi nişte uleiuri de levănţică. Simţea impulsul de a dormi goală, răceala aşternuturilor poate îi mai potolea fierbinţeala.

Un vag zâmbet îi îmblânzi chipul crispat.

— Da, my lady.

Dacă era nedumerită, servitoarea nu spuse nimic, ci se grăbi să execute ordinul.

*

Îl simţi imediat ce intră. Era o umbră în întunericul nopţii. Paşii uşori se pierdură în covorul gros şi o pală de parfum cunoscut aduse un surâs minunat pe chipul adormit. Şi totuşi peoapele erau prea istovite să se ridice. Neputinţa de a atinge era dureroasă, istovirea nu o lăsa să prindă.

Doi ochi verzi scânteiară aprinşi de dor în lumina lunii. Umbra se profilă cu încetineală pe pereţi, până se opri asupra femeii adormite. Nu îndrăzni să o atingă, de teamă să nu o sfărâme. Îl durea sufletul de atâta dragoste care abia aştepta să se reverse. Dorul de a strânge în braţe trupul admenitor înveşmântat în dantelă îi provoca frisoane. Avea nevoie de căldura şi mătasea pielii ei. Mâna îi tremura ca la un beţiv. Îndrăzni. Îi mângâie cosiţele întunecate ce atingeau perna ca un evantai răsfirat. Buzele uşor desfăcute erau o invitaţie pentru un suflet ars de dor. Le atinse, jăraticul se răspândi cu iuţeală şi îi arse pântecul. Voia mai mult. Un sân minunat era mângâiat de colţul cearşafului. Pe toţi sfinţii! Răbdare nu mai avea, o pierduse imediat ce intrase în cameră şi îi văzuse umbra profilată splendid pe patul înveşmântat în alb. Degetele tremurânde se minunau de rotumjimea perfectă ce-i umplea palma. Îl ştia totuşi mai mic. Şi atunci văzu. Ochii ca nişte lame fixară talia îngroşată a tinerei. Aerul refuză brusc să-i mai scalde plămânii. Groaza se prelinse pe ceafă şi coborî în viteză pe șira spinării.

Îi coborî tremurat cearşaful, lăsând-o dezvelită complet. O moviliţă îl lăsă fără răsuflare. Un copil. Dumnezeule, Edena avea un copil! O emoţie puternică sună ca un clopoţel de alarmă în capul tulburat şi devansă orice alt gând. Nici lovitura primită, care îl lăsase amnezic mult timp, nu avusese un asemenea impact.

Era tată! Descoperirea îl năuci. Frumuseţea adormită ascundea în pântece pruncul nenăscut. Inima ameninţa să iasă din piept, bătăile erau mai puternice decât ale unui toboşar. Dorinţa de a strânge şi a nu mai da drumul niciodată îl îngenunchea şi îl paraliza. Își frecă ceafa înecat de emoţie şi murmură umil o declaraţie, care ar fi făcut o mulţime de femei invidioase. Cuvintele erau prea umile şi goale pentru a cuprinde tot adevărul.

— Puiule, te iubesc enorm!

Mâinile tremurânde atinseră pântecul şi ca o recunoaştere, micuţul lovi cu putere. Se produse declicul. O lacrimă căzu pe obrazul proaspăt ras. Nici nu-şi aducea aminte când plânsese ultima dată. În copilărie nu recursese la acest şiretlic, considerase că un viitor duce dacă ar fi plâns, ar fi dat dovadă de slăbiciune. Se ridică încet de pe pat şi începu să-şi dezbrace hainele, așezându-le pe fotoliu. Gol şi eliberat se îndreptă spre uşă şi o încuie.

Îl visă că o strângea în braţe. Auzi numele lui, dar nu-şi recunoscu vocea. Altă femeie îl voia ca şi ea, şi nu avea de ce să o condamne, şi totuşi mâinile i se strânseră în somn ca un semn de avertizare. Furnicături minunate îi încreţeau pielea şi suflarea devenea gâfâită ca în urma unui maraton. Mângâierile nu mai erau blânde, luau şi cereau mai mult, iar oasele se lichefiau sub magia momentului. Nevoia de împlinire o purta ca pe marginea unei prăpăstii.

Ochii i se deschiseră şi se obişnuiră imediat cu chipul aplecat asupra ei. Acel verde al privirii semăna atât de mult cu frunzele primăverii, încât sufletul ei renăscu ca razele sub mângâierea soareleui. Cine spunea că depărtarea însemna uitare, nu cunoscuse niciodată bătăile unor inimi care au răsunat pe aceleaşi note. Câte astfel de întâlniri nu-şi imaginase, nu trecuse o noapte fără ca el să nu-i tulbure visele şi să-i amintească că momentele lor erau înscrise pe foaia velină a vieţii. De altfel, ştiut era faptul că o dorinţă alimentată cu regularitate risca să se transforme în iubire. Lacrimi uriaşe ţâşniră nestăpânite şi un hohot de plâns ieşi din pieptul chinuit.

Îl secau suspinele ei şi-l împungeau în suflet ca o lance pregătită

de ţintă. Realiză că viaţa lui se dilata şi se contracta în funcţie de ea. Şi când se dezlipi de el, pierderea căldurii II Mâinile febrile se ridicară oarbe să-i caute chipul. Şi când îl privi, văzu două viorele, sub forma unor cerculeţele dilatate care ameninţau să-l tragă în tumultul lor.

— Ştt, nu te mai las, iubire, viaţa mea. Iartă-mă. O lipi de trupul încins şi gol. Te iubesc enorm. O sărută cu o foame nestăpânită, nu se mai sătura.

— N-ai murit? întrebarea sună ciudat şi el o îndepărtă o palmă. Conştientiză suferinţa ei şi îi răspunse cum ştiu el mai bine, prin mângâieri și săruturi. Nu rămase nicio părticică din pielea ei nesărutată. Se implantă în sălaşul dorinţei, împinse cu forţă şi agoniză ca un flăcău la prima lecţie de iubire. Ea i se dărui şi se mulă după fiecare bătaie prelungă a coapselor lui. Atunci simţi încleştarea tinerei femei şi privi apogeul pasiunii pe chipul transfigurat. O lăsă să-şi revină din spasmele împlinirii şi se retrase cu grija celui care iubeşte şi nu vrea să-i provoace iubitei vreo vătămare. Îşi sărută copilul şi îi declară iubire pentru totdeauna, ceea ce o făcu pe Edena să plângă din nou. Acesta era Williard, bărbatul care o făcuse să renunţe la orgoliu.

— Copilul meu, murmură pierdut masivul bărbat, care nu se mai sătura, sărutându-l prin piele. Când se va naşte? O privi pe minunăţia de femeie care strălucea de frumuseţe în braţele lui şi îşi spuse că nu există ceva mai frumos pe lume. Inima lui era plină de iubire şi dorinţa de a-i deveni soţie, îl cuprinse brusc.

— Pe la jumatea lui decembrie, veni răspunsul de pe buzele iritate ale Edenei. Se foi agitată în braţele lui. Apropierea lui îi făcea pielea să se încingă. Focul din ea ardea mocnit şi avea nevoie să fie stins.

— Peste două zile ne căsătorim. O privi încercând să citească pe faţa ei vreun semn de împotrivire. Era doar foame.

— Cu cât e mai repede, cu atât e mai bine. De data asta nu mai ai scăpare. O lumină jucăuşă se aprinse în străfundurile albastre.

Era sufletul lui şi fără ea nu era întreg. Deci despre asta vorbeau prietenii lui, şi el care îi luă în râs de fiecare dată când îi vedea blegiţi sau supăraţi în urma vreunei neînţelegeri cu perechea lor.

— Nici nu vreau, scumpo. Nu voi permite ca fiul meu să aibă alt nume. Chipul ducelui deveni încordat şi ameninţător. O strânse tare în braţe. Nici nu vreau să mă gândesc prin câte ai trecut şi eu nu am fost să te sprijin.

— Tot ce contează este că am supravieţuit. Reuşi să-i sărute rănile de pe umăr.

Nimic nu-l împiedică pe Williard să o ducă la Chadhouse. Nici măcar încercările mătuşii Angella de a-l convinge, nu avuseseră vreo influenţă asupra deciziei lui.

— Nu voi mai lăsa pe nimeni să mă ţină departe de ei. Vocea lui căpătă inflexiuni care o făcu pe mătuşa Angella să renunţe la orice argument. Întrebaţi-o pe Edena ce părere are, doamnă, o îndemnă bărbatul, analizându-şi cu atenţie iubita. Tânăra se simţi cuprinsă de o fierbinţeală care-i provocă mâncărimi. Şi diavolul nu o mai scăpa din priviri, în ochii lui citea foamea care nu se mai potolea după ce o noapte întreagă o supusese la supliciuri delicioase. O dureau muşchii de a căror existenţă habar nu avusese până în această dimineaţă. O moleşeală o cuprinse şi se gândi că un somn i-ar fi prins de minune. Un căscat îi scăpă, spre amuzamentul celorlalţi.

— Nu te-ai odihnit azi-noapte prea bine, aşa-i? Întrebarea sună cât se poate de nevinovat, dar stânjeneala Edenei îi aruncă în faţă mătuşii adevărul, atât de evident. Îl privi mustrător pe bărbat, dar nu-l condamnă. În schimb, continuă părând necăjită: cred că aveţi dreptate, Excelenţă, să o duceţi acasă la dumneavoastră. Oricum, o bârfă în plus, chiar nu mai contează.

Edena îi privi şi se minună cum puteau aceşti doi oameni atât de dragi să o ignore şi să nu-i ceară părerea. Era prea obosită să zică ceva. Poate mai târziu, când se va trezi. Dacă nu o va face el să uite.

Atenţia ducelui se focaliză pe figura ei şi se ridică automat, fără să mai continue discuţia cu Angella.

— Este cazul să te duc în patul tău, iubire. Dă-mi voie să te ridic. O purtă către scări, lăsând-o pe bătrâna doamnă să savureze tabloul minunat cu doi tineri care se regăsiseră şi îşi împliniseră iubirea.

— Slavă Domnului că ai supravegheat, duce de Chad, îi strigă spatelui care urca fără nicio greutate cu povara ţintuită în braţele ocrotitoare. Nu ştiu cât ar mai fi rezistat. Îl văzu cum se întoarse şi o privi peste umăr, aruncându-i un zâmbet care topise atâtea inimi. Dincolo de frumuseţea acelui chip, bătrâna ştia că se ascundea o fidelitate şi o iubire care-i aparţinea numai Edenei.

Voia li se împlinise cum îşi doriseră amândoi. Se căsătoriră peste trei zile în casa lui din Londra şi nu invitară decât pe pastor, pe Clotide şi pe mătuşa Angella.

Părinţii Edenei au fost anunţaţi despre întoarcerea lui şi căsătorie, abia după nuntă. Williard era furios pe toţi şi nu credea că s-ar fi putut abţine să nu-i arunce din casă, dacă ar fi apărut în faţa lui. Aşa că evită acest gest din consideraţie pentru starea Edenei. Era suficient cât pătimise şi, o eventuală nemulţumire a ei, l-ar fi făcut să-şi piardă cumpătul. Era destul timp pentru reproşuri. Şi ce palmă mai dură ar fi primit un Roy, dacă nu aceea de a nu-şi cunoaşte nepotul. Şi mândria contelui era atât de mare. Se încrunta când se gândea la Edena, iubita lui soţie, îi semăna atât de mult tatălui său. Cel mai mare adversar al contelui nu era el, ci Edena. Abia aştepta să vadă răfuiala dintre cei doi.

Moştenitorul ducatului de Chad veni pe lume la începutul lui decembrie şi tatăl său plânse când îl ţinu prima dată în braţe. Fusese atât de aproape să nu-l cunoască. Stomacul ducelui se contractă dureros. Micuţul cu părul negru şi ochii albaştri ca ambra plângea şi îşi semnala sosirea pe lume, producând o vâlvă la fel de mare ca aceea când se aflase despre existenţa lui în pântecele mamei sale.

— Iată-ţi fiul, scumpo! Este atât de gălăgios şi frumos, ca ţine de altfel. Ea râse uşor şi-i privi cu adoraţie pe cei doi bărbaţi din viaţa ei. Viaţa ei devenise atât de frumoasă odată cu întoarcerea lui Williard, încât i se părea că trecutul nu existase. Şi totuşi dovada vie era minunatul ghemotoc care urla din toate puterile de foame.

— Ştiam că este băiat, spuse în timp ce braţele îi erau umplute de trupuşorul atât de delicat. Copilaşul meu drag! îl sărută pe fruntea delicată şi roşie. Îţi seamănă, şopti cu adoraţie, analizându-l şi bucurându-se de această minune. Îl aşeză la sânul plin de lapte şi inima îi tresări când îi simţi primele încercări. Era o senzaţie divină, se simţea împlinită ca mamă. Îl privi pe soţul său şi se pierdu cu totul. Acesta nu avea ochi decât pentru ei. Îşi privea fiul cum se hrănea şi emoţia i se citea pe faţă.

— Eşti atât de frumoasă încât nu am cuvinte să exprim, îi declară Williard răguşit. Aş pune să fiţi pictaţi, dar gelozia mă orbeşte. N-aş suporta să vadă şi alţii perfecţiunea ta. Mândria lui o simţi în vorbe şi o atinse atât de mult, încât îl chemă spre ea din priviri. Nu mai avu nevoie de altceva, gura pârguită a proaspetei mămici se deschise dornică şi-l invită în căldura ei ameţitoarcem, condamnându-l la încordare. Mulţumesc că mi-ai dăruit această comoară şi că nu ai renunţat la noi când ai rămas singură, îi murmură el cu buzele lipite de

urechea ei. Edena își simți pulsul cum o ia la trap și se lăsă alintată de vorbele și săruturile dulci.

— Cu plăcere, reuși să bâiguie răspunsul. Și eu îți mulțumesc că mi l-ai dăruit și te-ai întors la noi. Bebelușul, nemulțumit că aproape fusese strivit între ei scăpă sfârcul și începu să urle. Proaspătul tătic tresări speriat, se îndepărtă și păru amuzat.

— Iartă-mă, fiule, ispita este prea mare.

Și cine putea să-l condamne?

EPILOG

După un an

Aplecată peste gardul unde era închis Cresus, Edena simțea că leșină în urma stărilor de greață. Acestea apăruseră în urmă cu câteva zile și conștientizarea motivului apariției lor, o lovise în moalele capului. Tocmai ajunsese să-l convingă și pe Williard că micul Eduard crescuse suficient încât să nu mai fie nevoie de ea în orice moment. Aveau o doică care îl păzea zi și noapte.

Plănuise că se va ocupa personal de antrenarea armăsarului său și urma să-l înscrie în concursul din toamnă. Adrenalina îi alerga năvalnică prin trup, dornică să simtă iarăși sentimentul înălțător al curselor. Chiar se minunase să-l vadă pe duce bine dispus când deschisese subiectul, ba o sărutase cu tandrețe. Altă dată ar fi turbat de furie. Greu de mulțumit era bărbatul ăsta, se gândise destul de amuzată și oarecum ușurată că reușise atât de simplu, fără a mai fi nevoită să recurgă la alte șiretlicuri.

Amintindu-și reacția lui, făcu legătura cu ce se întâmplase în aceeași dimineață. Îi observase starea de rău și paliditatea, ridicase din sprâncene mirat, apoi un zâmbet care o făcea mereu să se topească, îi îndulci trăsăturile frumoase. Și o lăsase apoi să vorbească și să facă planuri. Se simțea ca o proastă. El aflase primul că un bebeluș urma să se nască în următoarele luni. Se simți furioasă în primul rând pe ea, parcă ar fi fost prima dată, apoi pe el că râsese de ea. Bine, nu în față. Îi dovedise încă o dată că el era cu un pas înaintea ei.

Mirosul lui o atinse înainte ca mâna lui să poposească pe fruntea plecată.

— Te crezi deștept, așa-i? își ridică capul cu greutate și își privi soțul în ochi. O sorbea din priviri. Nici după mai bine de un an nu se săturase de ea, o dorea în continuu. Dovadă fiind un alt copil pe drum. Privirea lui cercetătoare îi analiza amănunțit fiecare colț al feței.

Încruntarea îi dovedi că nu era mulţumit cu ce găsea. Îi arătă când o strânse de braţ să o ridice.

— Sunt, dar mă întreb: tu eşti? Un nou val de greaţă o străbătu. Noroc că pieptul puternic ca o stâncă îi oferi sprijin şi îşi lăsă capul pe el, trăgând cu lăcomie mirosul lui în piept.

— Mi-e rău! se plânse. Braţele lui rămaseră inerte. Era pe punctul să o zgâlţâie. Crezuse că îşi dăduse seama de sarcina ei încă de dimineaţă. Dar nu, iubita lui soţie era cu gândul la afurisitul de cal. Îşi pierduse cumpătul când îi observase corpul aplecat peste gard şi fugise speriat.

— S-a terminat cu caii! îi voi muta în altă parte decât îşi pui în pericol viaţa ta şi pe a copilului din burtă. Nu-l văzuse aşa furios niciodată. În preajma ei se înfrâna, deşi îi mai scăpa câte o vorbă urâtă. Începuse să gesticuleze, iar ea se simţea din ce în ce mai rău.

— Ai ştiut şi nu mi-ai spus, îi reproşă ea.

— Ce spui acolo? Tu trebuia să mă anunţi, nu eu, femeie încăpăţânată.

— Eşti… un… tiran, cuvintele reuşiră până la urmă să iasă, dar ea se pierdu în ceaţă şi căzu în braţele întinse şi ocrotitoare ale ducelui.

— Ştiu, iubire. De asta mă iubeşti atât de mult. O purtă fără nicio greutate către casă şi o depuse pe canapeaua din salon. Pletele se răsfirau pe pernele moi, iar el îi săruta ochii şi gura cu adoraţie.

— Dacă nu aţi avea copilul dovadă, aş jura că tocmai v-aţi căsătorit. Mai las-o Chad, mai ai puţin şi o sufoci. Ducele sări uimit de acea voce. Nu o mai auzise de mult. Edena deschise şi ea ochii şi părea de asemenea tulburată. Îi întinse mâna lui Williard care i-o sărută ca să o liniştească. Trebuia să o tempereze, era prea agitată. Îi aruncă inoportunului o privire grea.

— Ar fi bine să nu-mi agiţi soţia, că de nu, uit de vârstă, ameninţă ducele.

— Nu credeam că o să aştepţi atât de puţin până o să îţi calci pe inimă să-ţi cunoşti nepoţii, tată! Privirile atât de asemănătoare se întâlniră, una concentrând reproşuri greu de suportat, cealaltă regrete. Vorbele îl loviră fără milă pe conte şi le acceptă ca atare. Îşi plimbă privirea pe cei doi soţi cu tristeţe. Se simţi ruşinat.

— Nepoţi? păru derutat Frederiko. Parcă era un băiat. Sau… nu mai continuă, ci îşi îndreptă atenția pe mâna protectoare a ginerelui său care poposise pe pântecele Edenei. Nu pierzi timpul, Chad.

— Ai grijă! Îmi ofensezi soţia. Îl deranjă vorbele socrului său, dar constată curând că nu erau spuse cu răutate. Dincolo de ele simţi o mândrie ascunsă şi fu încântat. Starea i se schimbă ca prin minune într-o secundă. Doi oameni cu caractere imposibile, dar atât de asemănători, trebuia să-şi ierte unul altuia greşelile. Şi cum, dacă nu vorbind faţă în faţă singuri. Resentimentele soţiei sale le citea atât de uşor, iar contele avea nevoie de o săpuneală zdravănă. Se ridică fără să o scape din priviri. Eşti în regulă? o mai întrebă. Sub semnul ei discret se depărtă, dar nu înainte de a-i arunca socrului său privire grea care spunea atât de multe.

— Nu o să înţeleg niciodată puterea unei femei, îşi auzi Edena tatăl după plecarea ducelui. Păru contrariat şi amuzat. Nu-l mai recunosc pe Williard. Ticălosul a ştiut să piardă.

— Mă iubeşte şi nu m-ar lăsa niciodată singură. Abia putea să-şi privească tatăl în faţă. O durere surdă încerca cu disperare să iasă la suprafaţă. Îi ajunsese atâta timp cât stătuse ascunsă.

— Te-a lăsat odată singură şi gravidă, şopti contele.

— S-a întors la mine! Vorbele ţâşniră dur ca un reproş. A zăcut fără cunoştinţă luni de zile, şi-a pierdut echipajul, a fost trădat, şi cu toate astea a venit înapoi ca să-şi recunoască fiul. Dar tu, tată? Ce ai făcut? M-ai alungat că ţi-a fost ruşine cu mine. Mai importantă era gura lumii decât fiica ta. Tremura de frustrare, durerea şi disperarea. Două braţe o traseră cu putere şi o ridicară de pe canapea, strivind-o. Recunoscu parfumul drag al copilăriei şi zăgazurile inimii rănite se desfăcură, lăsând să curgă toată amărăciunea acumulată. Nici bărbatul nu fu mai puternic, şi vărsă şi el lacrimi îngemănate.

— Nu-mi va ajunge viaţa de acum încolo să-ţi spun cât regret. Am să mă căiesc cât voi trăi că am lăsat mândria să-mi întunece mintea. Dacă nu vrei să mă ierţi, dă-mi voie măcar să-mi cunosc nepotul.

Edena îşi privi tatăl şi simţi cum supărarea se dizolvă puţin câte puţin, lăsând în urmă un suflet mai uşor. Îl judecase şi-l condamnase, dar cine era ea să nu ierte. Copiii ei aveau nevoie să-şi cunoască bunicii. Era de ajuns că cei din partea ducelui nu mai trăiau. Nu va permite ca ambiţiile să-i ţină departe pe micuţii ei de bunici şi unchi.

— Oricât de mult mi-aş dori să te văd regretând, nu pot să le interzic micuţilor mei să nu îşi cunoască rădăcinile. Relaxarea se instală imediat pe trăsăturile ascuţite ale contelui. Distanţa de fiica lui

îi secase inima, rămăsese un vid care pe zi ce trecea se adâncea mai mult. Durerea devenea de nesuportat şi ameninţa că-l înghite. Până şi respectul de sine scăzuse considerabil.

Contesa îl vedea în fiecare zi tot mai abătut şi cu mintea aiurea. Ghicea că dorul de Edena îl pârjolea şi-l îmbolnăvea. Singura rezolvare era să-i întâlnească, deşi nu s-ar fi încumetat să pună pariu cu nimeni că mândra sa fiică nu-i va arăta ușa imediat ce-ar fi dat cu ochii cu el. Merita totuşi să încerce. Mai bine un refuz, decât o dovadă de lașitate.

Contele se arătase reticent când Eveline îi povestise cum se întâlnise cu Williard într-un magazin din centrul Londrei. Imaginea acestuia cu fiul său de mână o făcuse pe bunică să plângă. Își îmbrățișase nepotul și-l strânsese la pieptul ei cu o dragoste devoratoare.

— Frederiko, eu nu mai pot rezista să te văd cum te usuci de dorul ei. Dacă nu faci primul pas spre împăcare, am de gând să plec în Scoţia la sora mea pentru un timp. Ultimatul îl pusese pe gânduri pe bărbat. O vedea în stare să pună în practică ameninţarea. Asta era bună. Mai întâi fiica, apoi soţia. Şi se mai întreba al cui caracter moştenise Edena.

Îi dădu dreptate soţiei sale când îşi strânse cu dor fiica la piept. Năzbâtiile lui Eduard începură să fie înşirate de o mamă mândră şi-l făcură pe bunic să râdă cu poftă. Aşa-i găsi ducele şi un surâs îi curbă frumos buzele. Soţia sa era liniștită acum și el va avea grijă ca în următoarele luni să nu-i lipsească nimic. I se luase o piatră de pe inimă când îi văzuse. Frumuseţea ei înflorea cu sarcina asta din zi în zi mai mult. Parcă cu Eduard nu fusese aşa. Sau nu mai conștientiza pentru că ea îl subjuga cu fiecare zâmbet și îl făcea să uite de alt moment mai frumos ca cel prezent. De data asta avea să-i nască o fiică, era convins.

Dar se înşela. Ducesa lui îi aduse pe lume un alt fiu. Aceleaşi trăsături, aceeaşi atitudine şi încăpăţânare ca a fratelui său mai mare. Poate anul viitor îi va naşte şi o fiică. Nu de altceva, dar chiar era nevoie de o altă persoană feminină, ca năbădăiosa sa soţie să se mai tempereze. Sau poate era menit să fie tată doar de băieţi.

SFÂRŞIT